

ВЛЮБЕНИ АНГЕЛИ

INTENSE

ЛОРЪН КЕЙТ

ЛОРЪН КЕЙТ ВЛЮБЕНИ АНГЕЛИ

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

Неочаквана. Несподелена. Забранена. Вечна.

Всеки си има собствена любовна история.

Истинската любов никога не казва „сбогом“.

Връзката на Лус и Даниел е модел за вечна любов — но тяхната история не е единственият вид любов. Книгата е вдъхновена от вас, моите читатели, които споделяхте любовните си истории с мен още от началото и ми показахте колко много различни форми приема любовта. С действия, които се развиват далеч през Вестителите — някъде между „Страст“ и „Екстаз“, „Влюбени ангели“ е романтично пътуване, което се простира през времето и сърцата. Доближете се още малко до опознаването на вечността на Лус и Даниел — и се отдайте на блянове, докато Майлс, Шелби, Роланд и Ариана направляват съдбата на сърцата си.

Лорън Кейт

Това са нови четири оригинални и романтични истории. Майлс и Шелби откриват любовта там, където най-малко я очакват. Роланд научава болезнен урок, след като открива и изгубва любовта. Ариана плаща цената на любов, толкова силна, че изгаря. А за първи и последен път Даниел и Лус прекарват заедно една нощ като никоя друга.

Вижте какво се случва между редовете на поредицата „Паднали ангели“ и се влюбете, отново, завинаги.

На моите читатели, които проявиха към мен толкова много видове любов.

Животът е тъй къс, а занаятът тъй дълго и мъчително се учи. Тъй тежки са усилията наши, а завоеванията — толкоз трудни. Онази боязлива радост, дето изплъзва ни се вечно тъй бързо — с всичко туй говоря аз за любовта, която тъй безкрайно удивява чувствата ми с величавата си сила, че щом във мислите ми появи се тя, не зная буден ли съм, или спя.

*Джефри Чосър,
„Парламентът на птиците“*

**ЛЮБОВ ТАМ, КЪДЕТО НАЙ-МАЛКО Я
ОЧАКВАШ.
ДЕНЯТ НА СВЕТИ ВАЛЕНТИН ЗА ШЕЛБИ
И МАЙЛС**

1

ДВЕ ЗА ИЗ ПЪТ

Шелби и Майлс се смееха, когато излязоха от Вестителя. Тъмните му пипала се вкопчиха в козирката на синята бейзболна шапка на Майлс с емблемата на „Доджърс“ и в оплетените кичури на конската опашка на Шелби, когато двамата се показаха навън.

Макар че Шелби усещаше тялото си толкова уморено, сякаш беше направила четири поредни серии упражнения от Випяса йога, поне двамата с Майлс бяха отново на твърда земя, в настоящето. У дома. Най-сетне.

Въздухът беше студен, небето — сиво, но тази вечер раменете на Майлс се извисяваха пред нея, защитавайки тялото ѝ от хапливия вятър, който издуваше и мачкаше бялата тениска, която той носеше, откакто бяха тръгнали от задния двор на родителите на Лус в Деня на благодарността.

Преди цели ери.

— Говоря сериозно! — казваше Шелби. — Защо ти е толкова трудно да повярваш, че най-важният ми приоритет е балсамът за устни? — Тя прокара пръст по устните си и се присви от пресилено отвращение. — Като шкурка са!

— Ти си луда. — Майлс изсумтя, но очите му проследиха пръста на Шелби, докато тя предпазливо го прокарваше по очертанията на долната си устна. — Вътре във Вестителите най-много ти е липсвал балсамът за устни?

— И музиката от айпода ми — каза Шелби, като стъпи с хрущене върху купчина сухи сиви листа. — И поздравите ми към слънцето на плажа...

Прескачаха през Вестителите от толкова отдавна: от килията в Бастилията, където бяха срещнали подобен на привидение затворник, който отказа да им каже името си; вътре и веднага след това — обратно вън от кърваво полесражение в Китай, където не разпознаха никого; и, най-скоро, от Йерусалим, където най-накрая бяха намерили Даниел, който търсеше Лус. Само дето Даниел не беше съвсем на себе си. Беше

свързан — буквално — с някакво свое призрачно предишно превъплъщение. И не беше успял да се освободи.

Шелби не можеше да спре да мисли как Майлс и Даниел се дуелираха със звездните стрели, как двете тела на Даниел — минало и настоящо — се бяха откъснали едно от друго, след като Майлс прокара стрелата по гърдите на ангела.

Страховити неща се случваха във Вестителите: Шелби се зарадва да приключи с тях. Сега, само ако можеше просто да не се загубят в тази гора на връщане към спалното си помещение. Шелби погледна към посоката, където се надяваше да е запад, и поведе Майлс през мрачния непознат участък от гората.

— „Шорлайн“ би трябвало да е насам.

Завръщането им у дома беше и сладко, и горчиво.

Тя и Майлс бяха влезли във Вестителя с мисия; бяха скочили в него от задния двор на родителите на Лус, след като самата Лус беше изчезнала. Бяха тръгнали след нея, за да я доведат у дома — както каза Майлс, във Вестителите не биваше да се скача лекомислено, — но също и просто за да се уверят, че тя е добре. Каквато и да беше Лус за ангелите и демоните, които се биеха заради нея, Шелби и Майлс не ги беше грижа. За тях тя беше приятелка.

Но по време на търсенето непрекъснато продължаваха просто да я изпускат. Това бе докарало Шелби до лудост. Бяха пътували от една причудлива спирка до следващата и въпреки това не бяха видели и следа от Лус.

С Майлс се бяха спречкали няколко пъти накъде да поемат и как да стигнат там — а Шелби мразеше да спори с Майлс. Беше все едно да спориш с кученце. Истината беше, че никой от тях не знаеше в действителност какво правят.

В Йерусалим обаче беше имало едно хубаво нещо: тримата — Шелби, Майлс и Даниел — всъщност, поне веднъж, се бяха разбирали добре. Сега, с благословията (някои можеше да я нарекат „заповед“) на Даниел Шелби и Майлс най-сетне се бяха отпознали обратно към дома. Една част от Шелби се тревожеше, че е изоставила Лус, но друга част — онази, която имаше доверие на Даниел — изгаряше от нетърпение да се върне там, където се очакваше да бъде. Истинското й време и място.

Струваше й се, че пътуват от много отдавна, но кой знаеше как тече времето във Вестителите? Дали при завръщането си щяха да открият, че са отсъствали само секунди — беше се зачудила Шелби, малко нервно, — или щяха да са минали години?

— В мига щом се върнем в „Шорлайн“ — каза Майлс, — направо влизам да взема продължителен, горещ душ.

— Да, добра идея. — Шелби улови голям кичур от гъстата си руса конска опашка и го подуши. — Да отмия вонята на този Вестител от косата си. Ако въобще е възможно.

— Знаеш ли какво? — Майлс се наведе към нея, снишавайки глас, макар че наоколо нямаше никой друг. Странно, че Вестителят ги беше стоварил толкова далече от територията на училището. — Може би довечера е хубаво да се промъкнем в трапезарията и да задигнем малко от онези хрупкави бисквити...

— Онези с многото масло? От кръглата опаковка? — Очите на Шелби се разшириха. Още една гениална идея от Майлс. Хубаво беше да го има около себе си. — Боже, „Шорлайн“ ми липсваше. Хубаво е да си...

Преминаха отвъд дърветата. Пред тях се откри ливада. И тогава Шелби осъзна: не виждаше никоя от познатите сгради на „Шорлайн“, защото не бяха там.

Тя и Майлс бяха... някъде другаде.

Спря за миг и хвърли поглед към склона, който ги заобикаляше. Сняг покриваше клоните на дървета, които — осъзна внезапно Шелби — определено не бяха калифорнийски секвои. А кишавият кален път пред тях не беше Тихоокеанската крайбрежна магистрала. Виеше се надолу през склона в продължение на няколко мили към град, който изглеждаше зашеметяващо стар, защитен с масивна черна каменна стена.

Напомни й за един от онези избелели стари гоблени с изображения на лудуващи пред средновековни градчета еднорози, които някакво бивше гадже на майка й веднъж я завлече да разгледа в „Гети“.

— Мислех, че сме си у дома! — извика Шелби: гласът й прозвуча като нещо средно между лай и хленч.

Къде бяха?

Тя спря точно преди грубия път и огледа калната унила пустош пред себе си. Наоколо нямаше никого. Стряскащо.

— И аз си мислех, че сме. — Майлс почеса мрачно шапката си. — Предполагам, че не сме се върнали точно в „Шорлайн“.

— Не точно? Погледни това жалко подобие на път. Погледни онова там долу, дето прилича на крепост. — Тя ахна. — А онези движещи се петънца рицари ли са? Освен ако не сме в някакъв тематичен увеселителен парк, явно сме заседнали в проклетото Средновековие! — Тя покри уста. — По-добре да не прихващаме чума. Чий Вестител отвори в Йерусалим, във всеки случай?

— Не знам. Просто...

— Никога няма да се приберем у дома!

— Да, ще се приберем, Шел. Четох за това... мисля. Върнахме се назад във времето, като прескачахме из Вестителите на други ангели, затова може би трябва и да се приберем у дома по същия начин.

— Е, какво чакаш? Отвори друг!

— Не става така. — Майлс дръпна бейзболната си шапка пониско над очите. Шелби едва виждаше лицето му. — Мисля, че трябва да намерим един от ангелите и просто, един вид, да вземем назаем друга сянка...

— Правиш го да звучи като вземане назаем на спален чувал за къмпинга.

— Слушай: Ако намерим сянка, която пада през века, в който съществуваме в действителност, може да успеем да се приберем у дома.

— Как ще го направим?

Майлс поклати глава:

— Мислех си, че съм го направил, когато бяхме с Даниел в Йерусалим.

— Уплашена съм. — Шелби скръсти ръце на гърдите си и потръпна на вятъра. — Просто направи нещо!

— Не мога просто да... особено не и докато ми крещиш...

— Майлс! — Тялото на Шелби се скова. Какъв беше този тътнещ звук зад тях? Нещо се задаваше по пътя.

— Какво?

Двуколка, теглена от коне, се зададе със скърцане към тях. Тропотът на конски копита се усилваше. След миг онзи, който

управляваше двуколката, щеше да превали билото на хълма и да ги види.

— Скрый се! — изпищя Шелби.

По наклонения път се показа силуетът на як, набит мъж, който държеше поводите на два коня на кафяви и бели петна. Шелби сграбчи Майлс за яката. Той се суетеше нервно с шапката си и когато тя го дръпна рязко зад широкия ствол на един дъб, яркосинята шапка отхвъркна от главата му.

Шелби проследи как шапката — шапката, която от години беше част от всекидневното облекло на Майлс — се понесе плавно из въздуха като синя сойка. После се устреми надолу, в широка бледокафява кална локва на пътя.

— Шапката ми — прошепна Майлс.

Бяха се сгушили много плътно един до друг, с гърбове, опрени в грубата кора на дъба. Шелби хвърли поглед към Майлс и беше удивена да види изцяло лицето му. Очите му изглеждаха уголемени. Косата — разрошена. Изглеждаше... красив, като някого, когото не беше срещала никога преди. Майлс смутено подръпна смачканата си от шапката коса.

Шелби проясни гърлото и мислите си:

— Ще я приберем веднага щом двуколката отmine. Просто се скрий, докато този тип се махне от пътя.

Чувстваше топлия дъх на Майлс върху врата си и издадената му напред бедрена кост, която побутваше хълбока ѝ. Как така Майлс беше толкова кльошав? Та той ядеше като кон, но беше с изключително добре оформена и стегната фигура. Поне така щеше да каже майката на Шелби, ако някога се запознаеше с него — което никога нямаше да се случи, ако Майлс не успееше да намери Вестител, който да ги върне в настоящето.

Майлс се раздвижи смутено, напрягайки поглед да види шапката си.

— Не мърдай — каза Шелби. — Този тип може да е някакъв варварин.

Майлс вдигна пръст и наклони глава:

— Слушай. Той пее.

Късче сняг изхрущя под краката на Шелби, когато тя изпружи врат покрай дървото да проследи приближаването на каруцата. Кочияшът беше червенобузест мъж с мръсна яка на ризата, мръсни

раздърпани панталони, които очевидно бяха ушити на ръка, и огромна жилетка от космата кожа, които носеше пристегната на кръста с кожен колан. Малката му синя филцова шапка приличаше на нелепа шарена точка в центъра на широкото му, плешиво чело.

Песента му имаше веселото, хрипливо звучене на кръчмарска мелодия — а, човече, как гръмко я пееше само. Тропотът от копитата на конете му звучеше почти като барабанен съпровод на силния му, звънлив глас:

„Отивам в града, девойка да си доведе; здрава девойка, страдна девойка. Отивам в града невеста да си доведе; ще я грабна вечерта, моя валентинка ще е тя!“

— Колко изискано. — Шелби завъртя очи. Но поне разпозна акцента на мъжа и се ориентира. — Е, предполагам, че сме в добрата стара Англия.

— А аз предполагам, че е Денят на Свети Валентин — каза Майлс.

— Вълнуващо. Двайсет и четири часа, в които да се чувстваш особено самотен и жалък... в средновековен стил.

При тази последна реплика беше изпънала ръце с длани към Майлс и с разперени пръсти, за постигане на ефект, но Майлс беше твърде зает да гледа как грубата дъсчена каруца отминава, за да забележи.

Конете бяха впрегнати в нееднакви сини и бели поводи и сбруи. Брояха им се ребрата. Мъжът пътуваше сам, седнал върху прогнила дървена пейка отпред на каруцата, която беше голяма приблизително колкото каросерия на камион и покрита с груб бял насмолен брезент. Шелби не можеше да види какво тегли мъжът към града, но каквото и да бе, то беше тежко. Конете се потяха въпреки мразовитото време, а дървените дъски в основата на двуколката се изопваха и тресяха, докато тя пътуваше към оградения със стени град.

— Би трябвало да го последваме — каза Майлс.

— За какво? — Устата на Шелби потрепна. — Искаш да си доведеш похотлива, здрава девойка?

— Бих искал да „доведа“ някого, когото познаваме, чийто Вестител можем да използваме, за да ни отведе у дома. Помниш ли? Балсамът ти за устни? — Той раздели устните ѝ с палец. Докосването

му остави Шелби безмълвна за миг. — В града ще имаме по-добър шанс да се натъкнем на някого от ангелите.

Колелата на двуколката скърцаха жално на влизане и излизане от коловозите на калния път, люлеейки кочияша ту на една, ту на друга страна. Скоро той беше достатъчно близо, та Шелби да може да види грубите косми на брадата му, която беше толкова гъста и черна, колкото и жилетката му от меча кожа. Тонът на гласа му се пречупи на удължената последна сричка на думата „Валентинка“ и той си пое голяма глътка въздух, преди да запее отново. После песента му секна рязко.

— Какво е това? — изръмжа той.

Шелби забеляза, че ръцете му са напукани и зачервени от студа, когато грубо дръпнаха поводите на конете, за да ги забавят. Кльощавите животни изцвилиха, спирайки точно пред яркосинята бейзболна шапка на Майлс.

— Не, не, не — промърмори Шелби под нос.

Лицето на Майлс бе преbledняло.

Мъжът изхлузи тлъстото си тяло от пейката, ботушите му се приземиха в гъстата кал. Тръгна към шапката на Майлс, наведе се с ново сумтене и в миг я помете от земята.

Шелби чу как Майлс преглъща с усилие.

С едно бързо отупване във вече мърлявите панталони на мъжа, шапката вече беше наполовина чиста. Без нито дума, той се обърна и отново се покатери на капрата на двуколката, като пхна шапката в насмоления брезент зад гърба си.

Шелби погледна надолу към себе си и зелената си блуза с качулка. Опита се да си представи как щеше да реагира този мъж, ако тя изскочеше изневиделица иззад някое дърво, облечена в странни дрехи от бъдещето и се опиташе да му отнеме плячката. Представата не беше успокояваща.

Във времето, което беше нужно на Шелби да се изплаши и да зареже плана, мъжът беше дръпнал поводите; двуколката отново затрополи към града, а песента му навлезе в дванайсетия си, фалшив куплет.

Поредната издънка на Шелби.

— О, Майлс. Съжалявам.

— Сега определено трябва да го последваме — каза Майлс, леко отчаяно.

— Наистина ли? — попита Шелби. — Това е просто една шапка.

После обаче погледна Майлс. Още не беше свикнала да вижда лицето му. Бузите, които беше свикнала да мисли за бебешки, ѝ се сториха по-здрави, по-ъгловати, а ирисите му имаха по-наситен цвят. От унилото му изражение разбра, че за него това определено не беше „просто шапка“. Не знаеше дали тя съдържаше някакви специални спомени, или беше просто талисман за късмет. Но щеше да направи всичко, за да махне това изражение от лицето му.

— Добре — изрече тя на един дъх. — Да вървим да я вземем.

Преди Шелби да осъзнае какво се случва, Майлс беше преплел ръката си с нейната. Ръката ѝ се стори силна и уверена и малко импулсивна — а после той я затегли към пътя.

— Хайде!

Тя се възпротиви за миг, но после очите ѝ случайно срещнаха тези на Майлс, и те бяха невероятно, безумно сини, и Шелби почувства как я залива вълна на бодрост.

После вече тичаха надолу по покрит тук-там със сняг средновековен път, подминавайки посеви, изоставени за зимата, покрити с лъскава бяла пелена, която обгръщаше дърветата и покриваше черния път. Отправяха се към ограда с стени град с извисяващи се черни шпилове и тесен, ограда с крепостен ров вход. Ръка за ръка, с порозовели бузи, с напукани устни, смеещи се по причина, която Шелби не би могла да облече в думи — смеещи се толкова силно, че тя почти забрави какво се канеха да правят. Но после, когато Майлс се провикна: „Скачай!“, нещо щракна, дойде си на мястото и тя го направи.

За миг почти изпита чувството, че лети.

Чворест пън оформяше задната ритла на каруцата, едва достатъчно широка, за да се закрепят върху нея. Стъпалата им я докоснаха, успявайки да стъпят там просто благодарение на чист, безрадостен късмет...

За миг. После двуколката уцели изровено място в пътя и се разтресе ожесточено, и кракът на Майлс се подхлъзна, а Шелби изпусна насмоления брезент, за който се държеше. Пръстите ѝ се

хлъзнаха, а тялото ѝ започна да се мята и двамата с Майлс бяха отхвърлени назад, политайки стремително надолу, в калта.

Плъок.

Шелби изпъшка. Гръдният ѝ кош пулсираше. Избърса студената кал от очите си и изплю противното нещо, изпълнило устата ѝ. Тя вдигна поглед към двуколката, която се смаляваше в далечината. Шапката на Майлс беше изчезнала.

— Добре ли си? — попита го тя.

Той избърса лице с долния край на тениската си.

— Да. Ти? — Когато тя кимна, той се ухили: — Покажи каква физиономия ще направи Франческа, ако открие къде сме точно сега. — Нарездането на Майлс бе изречено бодро, но Шелби знаеше, че вътрешно е опустошен.

И въпреки това, щеше да му играе по свирката. Шелби обожаваше да имитира величествената им преподавателка от „Шорлайн“. Изтърколи се от локвата, подпря се на лакти, изпъчи гърди и сбърчи нос:

— И предполагам, ще отречете, че умишлено се опитвахте да очерните наследството на „Шорлайн“? Абсолютно противно ми е да си представя какво ще каже изисканият борд на директорите. А споменах ли, че си счупих нокът в крилото на един Вестител, докато се опитвах да проследя вас двамата...

— Хайде, хайде, Франки. — Майлс помогна на Шелби да стане от калта, като удебели гласа си, за да докара най-добрата си възможна имитация на Стивън, малко по-либералният съпруг-демон на Франческа. — Нека не бъдем твърде строги с Нефилимите. Един семестър търкане на тоалетни наистина би трябвало да им даде добър урок. В края на краищата, грешката им е започнала с благородни намерения...

Благородни намерения. Да открият Лус.

Шелби преглътна, чувствайки как я обзема някаква мрачност. Тримата бяха отбор. Отборите се поддържаха помежду си.

— Не сме я изоставили — каза Майлс меко. — Чу какво каза Даниел. Той е единственият, който може да я намери.

— Мислиш ли, че вече я е намерил?

— Надявам се. Каза, че ще го направи. Но...

— Но какво? — попита Шелби.

Майлс направи пауза:

— Лус беше доста разгневена, когато остави всички в задния двор. Надявам се, че когато и да я намери Даниел, тя ще му прости.

Шелби се взря в оплискания с кал Майлс, знаейки колко много — в един момент той наистина беше държал на Лус. По всеобщо мнение Шелби никога не беше изпитвала подобни чувства към когото и да било. Всъщност, тя беше легендарна с това, че избираше да излиза с възможно най-лошите момчета. Фил? Я стига! Ако не си беше паднала по него, Прокудениците нямаше да проследят и открият Лус и тя нямаше да е принудена да скочи през Вестителя, а Майлс и Шелби нямаше да са заседнали тук точно сега. Оплескани с кал.

Но не беше там въпросът. Въпросът беше следният: Шелби беше удивена, че Майлс не е по-огорчен, задето е видял Лус безумно влюбена в някой друг. Но той не беше. Такъв си беше Майлс.

— Ще му прости — каза Шелби накрая. — Ако някой ме обичаше достатъчно, за да се гмурне през безброй хилядолетия само за да ме намери, щях да надделея над себе си.

— О, само това ли ще е необходимо? — Майлс я смушка с лакът.

Импулсивно, тя го перна по корема с опакото на дланта си. Така се закачаха тя и майка ѝ, като най-добри приятелки или нещо от този род. Но Шелби обикновено беше много по-сдържана с хора извън малкото си семейство. Странна работа.

— Хей. — Майлс прекъсна мислите ѝ. — Точно сега с теб трябва да се съсредоточим върху задачата да отидем в града, да намерим ангел, който може да ни помогне, и да се отправим към вкъщи.

— И междуременно да приберат шапката — добави Шелби мислено, когато двамата с Майлс започнаха да подтичват, следвайки двуколката към града.

Кръчмата се издигаше на около една миля извън градските стени — единствената сграда в обширно поле. Беше малка дървена постройка с люлееща се табела от олющено избеляло дърво и големи бурета с ейл, подредени до стените.

Шелби и Майлс бяха тичали покрай стотици дървета с окапали от студа листа и топящи се участъци от кален сняг и бяха излезли на осеяния с дупки, лъкатушещ път към града. В действителност нямаше

кой знае какво за гледане. Всъщност дори бяха изгубили от поглед двуколката, след като Шелби почувства остра болка встрани и трябваше да намали темпото, но сега, напълно случайно, я зърнаха спряна пред кръчмата.

— Това е нашият човек — промърмори Шелби. — Вероятно се е отбил за едно питие. Глупак. Просто ще грабнем обратно шапката и ще изчезваме.

Майлс кимна, но когато се промъкнаха до задния край на каруцата, Шелби забеляза мъжа с кожената жилетка в рамката на вратата и сърцето ѝ се сви. Не можеше да повярва на думите му, но той държеше в ръце шапката на Майлс и я показваше на кръчмаря с такава гордост, сякаш беше рядък скъпоценен камък.

— О — каза Майлс, разочарован. После изправи рамене. — Знаеш ли какво, ще си взема друга. В Калифорния могат да се купят навсякъде.

— Мммм, правилно. — Шелби раздражено перна брезентовото покривало на каруцата на мъжа. От силата на удара ѝ едно ъгълче се откъсна и се развя. Само за миг тя зърна вътре купчина сандъци.

— Хмм. — Провря глава под брезента.

Отдолу беше студено и малко миризливо, претъпкано с какво ли не. Имаше дървени кафези, пълни със спящи пъстри кокошки, тежки чували с фураж, брезентова торба с различни железни сечива и купища дървени сандъци. Тя пробва капака на един от сандъците, но той не поддаде.

— Какво правиш? — попита Майлс.

Шелби се усмихна криво:

— Хрумна ми нещо. — Посягайки към някакъв предмет в торбата със сечива, който приличаше на малък лост, тя повдигна и отвори капака на най-близкия сандък. — Това се казва точно попадение.

— Шелби?

— Ако ще ходим в града, тези дрехи може да направят погрешно впечатление. — Тя показа джоба на зелената си блуза с качулка, за да подчертае думите си. — Не мислиш ли?

Обратно под брезента тя намери някои прости дрехи, които изглеждаха избелели и износени, вероятно омалели на близките на

коляра у дома. Подхвърли малките скъпоценни находки навън към Майлс, който тронаво се хвърли да улови всичко.

Скоро той държеше дълга, бледозелена ленена рокля с разширяващи се надолу ръкави и бродирана златиста ивица, спускаща се надолу в средата, чифт лимонено–жълти дълги чорапи и боне, подобно на забрадка на монахиня, ушито от сиво–кафяв лен.

— Но какво ще облечеш ти? — пошегува се Майлс.

Шелби трябваше да претършува още половин дузина сандъци, пълни с парцали, огънати гвоздеи и гладки камъни, преди да намери нещо, което щеше да свърши работа за Майлс. Най–накрая извади проста синя роба, ушита от твърда, груба вълна. Щеше да му държи топло и да го предпазва от този блъскащ вятър; беше достатъчно дълга, за да покрие маратонките му „Найк“; а по някаква причина на Шелби й хрумна, че цветът е идеален за очите му.

Шелби разкопча ципа на зелената си блуза с качулка и я преметна отзад на двуколката. Голите й ръце настръхнаха, докато нахлузваше надиплената рокля върху джинсите и късата си блузка.

Майлс още изглеждаше изпълнен с неохота:

— Чувствам се странно да откъквам неща, които този тип вероятно е карал в града за продан — прошепна той.

— Карма, Майлс. Той ти открадна шапката.

— Не, той намери шапката ми. Ами ако има да издържа семейство?

Шелби подсвирна под нос:

— И един ден няма да изкараш на Скид Роу, хлапе — сви рамене тя, — освен ако не съм с теб там, та да те наглеждам. Виж, ще направим компромис: ще се отплатим на космоса с нещо друго. Пуловерът ми... — Тя метна зелената блуза с качулка в сандъка. — Кой знае? Може би през следващия сезон блузите с качулки ще са последният писък на модата в амфитеатралните дисекционни зали, или каквото там правят за забавление по тези места.

Майлс вдигна сиво–кафявото боне над главата на Шелби. То обаче не се хващаше над конската й опашка, затова той дръпна силно ластика. Русата й коса се спусна като водопад по раменете. Сега тя се почувства смутена. Косата й беше напълно неуправляема. Никога не я носеше пусната. Очите на Майлс обаче светнаха, когато постави бонето на главата й.

— Милейди. — Той галантно подаде ръка. — Ще ми позволите ли удоволствието да ви придружавам в този прекрасен град?

Ако Лус беше тук, обратно по времето, когато тримата бяха все още просто добри приятели и нещата не бяха толкова усложнени, Шелби щеше да знае точно как да отговори на шегата. Лус щеше да възприеме сладкия си, смирен глас на дама в беда и да нарече Майлс свой рицар в блестящи доспехи или някаква подобна дивотия, на което Шелби можеше да добави някое саркастично подмятане, а после всички щяха да избухнат в смях и странното напрежение, което Шелби чувстваше да обгръща раменете ѝ, стягането в гърдите — щеше да си отиде. Всичко щеше да им се струва нормално, цялостно.

Но бяха само Шелби и Майлс.

Заедно. Насаме.

Обърнаха се с лице към черните околградски каменни стени, които ограждаха висока централна кула. Знамена с цвят на невен висяха от железни пилони във високата каменна кула. Въздухът миришеше на въглища и плесенясало сено. Иззад стените се разнасяше музика — може би лира, някакви барабани с тънка кожа. А някъде там вътре, надяваше се Шелби, имаше ангел, чийто Вестител можеше да върне тях двамата в настоящето, където им беше мястото.

Майлс още протягаше ръка, взирайки се в Шелби, сякаш нямаше представа колко наситено сини бяха очите му. Тя си пое дълбоко дъх и плъзна длан в неговата. Той стисна леко ръката ѝ и двамата поеха бавно към града.

ЧУДАТИЯТ ПАНАИР

Мирната околност я нямаше вече. Вместо това, точно пред градските порти, кипеше бурно оживление, на широката зелена поляна — която сега, през зимата, беше по-скоро кафеникаво-сива — от двете страни на пътя, който водеше към високите черни градски стени, бяха разпънати импровизирани шатри. Шатрите явно бяха част от временен декор, като на едноседмичен фестивал или нещо подобно. Щастливото безредие на хората, които се суетяха наоколо, малко напомни на Шелби за Бонару, откъдето беше виждала снимки в Интернет. Тя оглеждаше изучаващо облеклото на хората — очевидно забрадката си беше съвсем на място. Не мислеше, че двамата с Майлс се набиват твърде много на очи.

Присъединиха се към тълпата, която минаваше през портите, и последваха потока от хора, който изглежда се движеше само в една посока: към пазара на централния площад. Пред тях се издигаха кулички — част от величествен замък близо до външния край на градските стени. Най-важното място на площада беше скромна, но привлекателно изглеждаща църква в ранно готически стил (Шелби разпозна издължените кули). Лабиринт от тесни сиви улици и алеи се разклоняваше от пазарния площад, който беше претъпкан, шумен, вонящ и оживен, от онези места, където отиваш, за да намериш всичко и всички.

— Лен! Два топа за десет пенса!

— Поставки за свещи! Уникални и неповторими!

— Ечемичена бира! Прясна ечемичена бира!

Шелби и Майлс трябваше да отскочат от пътя, за да не се блъснат в якия набит монах, който тикаше двуколка с глинени кани ечемичена бира. Загледаха се в широкия му гръб в сиво расо, докато той си пробиваше път през претъпкания пазар. Шелби понечи да го последва, само за да си даде малко пространство, но миг по-късно смрадливото множество от бърбрещи граждани запълни пролуката.

Беше почти невъзможно да направиш дори крачка, без да се блъснеш в някого.

На площада имаше толкова много хора — хора, които се пазаряха, клюкарстваха, пляскаха децата през крадливите ръце, за да не посягат към ябълките, — че никой не обръщаше и капчица внимание на Шелби и Майлс.

— Как изобщо ще намерим някой познат в тази помийна яма? — Шелби се хвана здраво за ръката на Майлс, когато десети пореден човек я настъпи по крака. Това беше по-ужасно и от онзи концерт на „Грийн Дей“ в Оукланд, където Шелби си натърти две ребра по време на онзи танц в кръг, когато всички се блъскаха един в друг.

Майлс изпружи врат:

— Не знам. Може би всеки познава всички останали? — Беше по-висок от повечето граждани, затова за него положението не беше толкова лошо.

Той разполагаше с чист въздух и ясна видимост, но тя чувстваше как я обзема пристъп на клаустрофобия: Почувства как издайническата гореща руменина пропълзява по бузите ѝ. Трескаво задърпа високата яка на роклята си, чувайки как няколко шева се разпраха.

— Как дишат хората в тези дрехи?

— Вдишваш през носа и издишваш през устата — инструктира я Майлс, демонстрирайки собствения си съвет за секунда, преди вонята да го принуди да сбърчи нос. — Тъ. Виж, ей там има кладенец. Какво ще кажеш да пийнем?

— Вероятно ще пипнем холера — промърмори Шелби, но той вече тръгваше, дърпайки я зад себе си.

Провряха се под провиснало въже за простиране, натезало от влажни домашнотъкани дрехи, прекрачиха през малка групичка мършави, недоволно къткащи черни петли, и се промушиха покрай двама червенокоси братя, които продаваха круши на сергия, преди накрая да стигнат до кладенеца. Беше архаично съоръжение — пръстен от камъни около дупка, с дървен триножник върху отвора. Покрита с мъх кофа се поклащаше от примитивна макара.

След няколко секунди Шелби отново можеше да диша.

— Хората пият от това нещо?

Сега можа да види, че макар пазарът да заемаше по-голямата част от открития площад, той не беше единствената забележителност в

града. Група средновековни манекени, пременени в брезентови одежди, бяха курдисани от едната страна на кладенеца. Млади момчета се упражняваха да въртят дървени мечове, нападайки първообразите на учебни чучела, като упражняващи се рицари. Пътуващи музиканти вървяха бавно в покрайнините на пазара и пееха странно красиви песни. Дори кладенецът беше малка забележителност сам по себе си.

Сега тя видя, че имаше дървен лост за повдигане на кофата. Момче в плътно прилепнали гамаши от еленова кожа беше загребало черпак с вода от кофата и го подаваше на момиче с огромни широко разположени очи и затъкнато зад ухото клонче от зеленика. Тя пресуши черпака на няколко жадни глътки, като през цялото време се взираше влюбено в момчето, без да си дава сметка за водата, която капеше по брадичката ѝ и върху красивата ѝ кремава рокля.

Когато тя свърши, момчето подаде черпака на Майлс и му намигна. Шелби не беше сигурна, че ѝ харесва намекът, съдържащ се в това намигване; но беше твърде жадна, за да направи сцена.

— Тук сте за панаира по случай Свети Валентин, нали? — обърна се момичето към Шелби с глас, спокоен като водата на езеро.

— Аз, въ, ние...

— Наистина — намеси се бързо Майлс, възприемайки ужасен фалшив английски акцент. — Кога започват празненствата?

Звучеше нелепо. Но Шелби преглътна смеха си, за да не го издаде. Не беше сигурна какво щеше да се случи, ако ги разкриеха, но беше чела за набивания на кол, за инструменти за изтезания, като например колелото и дибата. Балсам за устни, Шелби. Запази позитивна нагласа. Горещо какао, поздравя към слънцето, и риалити програми по телевизията. Съсредоточи се върху това. Щяха да се измъкнат оттук. Трябваше.

Момчето обви с обожание ръка около талията на момичето:

— Веднага. Днес е празникът.

Момичето посочи с широк жест през пазарния площад:

— Но както можете да видите, повечето влюбени гълъбчета вече са пристигнали. — Тя докосна закачливо Шелби по рамото. — Не забравяй да си пуснеш името в Урната на Купидон, преди да залезе слънцето!

— О, да. И ти — промърмори Шелби смутено, както правеше винаги, когато хората на гишето за регистрация на летището ѝ пожелаваха приятно пътуване. Прехапа вътрешната страна на бузата си, когато момичето и момчето помахаха за довиждане, все още хванати под ръка, когато тръгнаха бавно надолу по улицата.

Майлс сграбчи ръката ѝ:

— Не е ли върхът? Панаир за Деня на Свети Валентин!

И това — изречено от симпатичен играч на бейзбол, с чар от типа „съседското момче“, когото Шелби веднъж видя да поглъща девет хотдога на едно ядене. Откога Майлс се оживяваше толкова заради някакво си глупаво светивалентинско парти?

Ти се канеше да каже нещо саркастично, когато видя, че Майлс изглеждаше... ами... обзет от надежда. Сякаш наистина искаше да отиде. С нея? По някаква причина, не искаше разбива надеждите му.

— Разбира се. Супер. — Шелби сви рамене с безразличие. — Звучи забавно.

— Не. — Майлс поклати глава. — Имах предвид... падналите ангели със сигурност ще са там, ако изобщо има вероятност да са някъде. Точно там ще намерим някой, който ще ни помогне да се приберем у дома.

— О. — Шелби прочисти гърло. Разбира се, че това искаше да каже той. — Да, добър довод.

— Какво има? — Майлс потопи черпака във водата и поднесе чашата прохладна вода към устните на Шелби. Спря, избърса ръба с ръкав, после отново я подаде.

Шелби почувства как се изчервява без причина, затова затвори очи и пи жадно, надявайки се, че няма да прихване никоя смъртоносна болест и да умре. След като свърши, каза:

— Нищо.

Майлс потопи отново черпака и отпи голяма глътка, докато очите му обхождаха тълпата.

— Гледай — каза той, като пусна черпака обратно в кофата. Посочи зад Шелби към издигната платформа досами сергиите на пазара, където три момичета се бяха скупчили заедно, превивайки се на две от изблици на кикот. Между тях имаше висока оловна делва с издължен тесен ръб. Изглеждаше стара като света и доста грозна —

нещо от рода на скъпите „произведения на изкуството“, която Франческа би сложила в кабинета си в „Шорлайн“.

— Това трябва да е Урната на Купидон — каза Майлс.

— О, да, очевидно. Урната на Купидон. — Шелби кимна саркастично. — Какво, по дяволите, значи това? Не се ли предполага Купидон да има по-добър вкус?

— Това е традиция, пренесена от класическите времена на Рим — каза Майлс, впускайки се в учени обяснения, както обикновено. Да пътуваш с него, беше като да разнасяш енциклопедия.

— Преди Денят на Свети Валентин да стане Ден на Свети Валентин — продължи той, е нотка на възмущение в гласа, — той се наричал Луперкалия...

— Луупър — Тя махна с ръка, измисляйки несполучлив каламбур. После видя изражението на Майлс. Толкова сериозно и искрено.

Усещайки погледа ѝ върху лицето си, той инстинктивно посегна нагоре да смъкне бейзболната си шапка над очите. Нервният му навик. Но ръцете му докоснаха само въздух.

Той трепна, сякаш смутен, и се опита да напъха ръка в джоба на джинсите си, но грубото синьо наметало покриваше панталона му, така че всичко, което успя да направи, беше да скръсти ръце на гърдите си.

— Липсва ти, нали? — попита Шелби.

— Какво?

— Шапката ти.

— Това старо нещо? — Той сви рамене твърде бързо. — Нее. Не съм се и сещал за нея. — Той извърна поглед, оглеждайки безцелно площада.

Шелби сложи длан върху ръката му.

— Какво казваше за Луупър... ъм, сещаш се?

Очите му се стрелнаха обратно към нейните, изпълнени със съмнение:

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Папата носи ли „Прада“?

Сега той се усмихна:

— Луперкалиите всъщност били просто езическо честване на плодovitостта и настъпването на пролетта. Всички жени над определена възраст в града пишели имената си върху късчета

пергамент и ги пускали в урната — като онази там. Когато ергените теглели листчетата от урната, онази, чиято име изтеглели, щяла да бъде тяхната любима за годината.

— Това е варварщина! — извика Шелби. Това нямаше да го бъде — някаква си урна да ѝ диктува с кого да излиза. Можеше и сама да си допуска грешки, благодаря.

— Мисля, че е сладко. — Майлс сви рамене, извъръщайки поглед.

— Наистина ли? — Шелби завъртя глава обратно към него.

— Искам да кажа, предполагам, че може да е хубаво. Но тази традиция с урната се е зародила, преди празникът да има нещо общо със Свети Валентин, нали така?

— Правилно — каза Майлс. — В крайна сметка се намесила църквата. Духовниците искали да вземат езическото празненство под свой контрол, така че му „прикачили“ светец-покровител. Направили това с множество стари празници и традиции. Сякаш празникът не бил заплаха, ако го притежавали.

— Типични мъже.

— И така, приживе истинският Валентин бил известен като защитник на романтиката. Хората, които не могли да сключват законен брак — войниците, например, идвали при него от къде ли не и той извършвал тайно церемонията.

Шелби поклати глава:

— Откъде знаеш всичко това? Или, по-скоро, защо?

— Лус — каза Майлс, без да поглежда Шелби в очите.

— О! — Шелби се почувства, сякаш някой току-що беше напъхал твърд юмрук в стомаха ѝ. Научил си за историята на Деня на Свети Валентин, за да впечатлиш Лус? — Тя ритна пръстта. — Предполагам, че някои момичета попадат на недодялани типове.

— Не, Шелби. Искам да кажа — Майлс я улови за раменете и я завъртя с лице към платформата е урната. — Това е Лус. Точно ей там.

Лус носеше светлокафява рокля е широка пола. Дългата ѝ черна коса беше хваната в три дебели плитки, събрани заедно е тесни бели панделки. Кожата ѝ изглеждаше по-бледа от обикновено, със скули, зачервени от мразовития студ. Тя обикаляше около урната е бавни, замислени стъпки, държейки се настрана от останалите момичета. В хаоса на площада, Лус изглеждаше единственият човек, който беше

сам. Очите ѝ имаха онзи мек, нефокусиран поглед, който се явяваше, когато бе вгълбена в мисли.

— Шелби — чакай!

Шелби вече беше на половината път през площада, почти тичайки надолу към Лус, когато Майлс леко склучи ръка около китката ѝ. Дръпна я да спре и тя се обърна, готова да му се развика.

Само че изражението му... сияеше от нещо, което Шелби не можеше да разгадае.

— Знаеш, че това е Лусинда от миналото. Това момиче не е наша приятелка. Няма да те познае...

Шелби не се беше сетила за това. Престори се, че е. Обърна се и отново погледна съсредоточено Лусинда. Косата ѝ беше мръсна — не мазна, а нещо повече от мазна, наистина мръсна — нещо, с което Лус Прайс никога не би се примирила. Дрехите ѝ стояха странно, от съвременната гледна точка на Шелби, но Лусинда, изглежда, се чувстваше удобно в тях. Всъщност, изглежда, че се чувстваше удобно по отношение на всичко, което също не беше много типично за Лус Прайс. Шелби мислеше за Лус като за хронично — макар и очарователно — неприспособим човек. Това беше едно от нещата, които обожаваше у Лус. Но това момиче? Това момиче сякаш се чувстваше удобно дори с отчаяната тъга, просмукала се във всяко нейно движение. Сякаш беше толкова свикнала да се чувства унила, колкото и с това, че слънцето изгрява всеки ден. Нямах ли си приятели да я развеселят? Приятелите не бяха ли точно затова?

— Майлс — каза Шелби, като стисна свободната му китка в собствената си ръка и се наведе по-близо. — Знам, че се съгласихме да оставим Даниел да намери нашата Лусинда Прайс, но това момиче все още е онази Лусинда, на която държим... или нейно по-ранно превъплъщение. И най-малкото, което можем да направим, е да я развеселим. Погледни колко е умърлушена. Погледни.

Той прехапа устна:

— Но... но... всичко, което сме учили за Вестителите, твърди, че не бива да се замесваш с...

— Ехооо! — изрече Шелби с напевен тон, като задърпа Майлс със себе си, докато пристигнаха при Лусинда. Шелби не знаеше откъде се беше взел този акцент на южняшка красавица, освен че чу провлечения говор на майката на Лус от настоящето на Деня на

благодарността в Джорджия. И нямаше представа как хората в този средновековен британски свят ще възприемат факта, че говори като момиче от Джорджия, но вече беше прекалено късно.

На няколко стъпки зад нея, Майлс ужасено поклати глава. „Без да искам!“, каза му Шелби с поглед.

Лусинда дори не беше забелязала — толкова беше потънала в тъга. Шелби трябваше да застане точно пред нея и да размаха ръка в лицето ѝ.

— О — каза Лусинда, примигвайки към Шелби, без да покаже с нещо, че я е разпознала. — Добър ден.

Това не биваше да наранява чувствата на Шелби, но ги нарани.

— Н–не сме ли се срещали преди? — заекна Шелби. — Мисля, че моята братовчедка от, въ, Уиндзор, познава един твой чичо по бащина линия... или може би беше обратното.

— Съжалявам, не мисля така, макар че може би...

— Ти си Лусинда, нали?

Лусинда се сепна, и за момент в очите ѝ проблесна позната искра:

— Да.

Шелби притисна ръка към сърцето си:

— Аз съм Шелби. Това е Майлс.

— Такива необикновени имена. Сигурно сте дошли от Север?

— Определено. — Шелби сви рамене. — От много, много далече на север. Така че никога преди ни сме били на... старовремския светивалентински панаир тук. Ще пуснеш ли името си в урната?

— Аз ли? — Лусинда преглътна, докосвайки вдлъбнатината на шията си. — Представата, че някаква случайност може да реши съдбата на сърцето ми, не ми допада.

— Изречено като от момиче, което си има приятел–истински жребец! — Шелби смушка Лусинда, забравяйки, че бяха непознати, забравяйки, че думите ѝ може да са груби, а сарказмът ѝ — чужд на средновековните изтънчени чувства на Лусинда. — Искам да кажа... имате ли си рицар, който е пленил сърцето ви, лейди?

— Бях влюбена — каза Лусинда печално.

— Беше? — повтори Шелби. — Искаш да кажеш, че си влюбена.

— Бях. Но той си отиде.

— Даниел те е изоставил? — Лицето на Майлс беше почервеняло. — Искам да кажа... как му беше името?

Но Лусинда явно не чу.

— Срегнахме се в розовата градина на замъка на неговия господар. Трябва да призная, че влизах без позволение, но бях виждала толкова изтънчени дами да идват и да си отиват, а портата беше отворена, а цветята толкова, толкова хубави...

Тя притисна сключените си ръце до сърцето и въздъхна с дълбока печал.

— В онзи първи ден, той погрешно ме сметна за момиче с високо положение. Момиче от класа. Носех най-хубавата си рокля, в косата си бях вплела цветчета от глог, както правят някои дами. Наистина изглеждаше чудесно, но се боя, че беше нечестно.

— О, Лусинда — каза Шелби. — Сигурна съм, че ти си дама в неговите очи!

— Даниел е рицар. Трябва да се ожени за подобаваща дама. Ние, моето семейство, сме хора с неблагороден произход. Баща ми е свободен гражданин, но отглежда зърно, точно както е правел баща му. — Тя примигна и една сълза се плъзна по бузата ѝ. — Дори не съм казвала името си на моя любим.

— Ако те обича — а аз съм сигурен, че е така, — той ще знае истинското ти име — каза Майлс.

Лусинда потръпна, докато си поемаше дъх:

— После, миналата седмица, като част от рицарския си дълг към своя лорд, той... той дойде до вратата на баща ми да събере яйца за пиршеството на своя господар по случай Свети Валентин. Беше годишнината от кръщенето ми. Празнувахме. Да видя лицето на любимия си, когато ме видя в бедния ни дом... Опитах се да го спра, да не си тръгва, но той си тръгна без нито една дума. Търсих го на всичките ни тайни места — дъбът с хралупата в гората, северният край на розовата градина по здрач — но не съм го виждала оттогава.

Шелби и Майлс се спогледаха. Очевидно Даниел не се интересуваше от какво семейство произхожда Лусинда. Годишнината — фактът, че тя се приближаваше до пределите на тегнещото над нея проклятие — бе това, което го беше изплашило. Досега Шелби вече познаваше начина, по който Даниел понякога се опитваше да се отдръпне от Лус, когато знаеше, че смъртта ѝ е близо. Разбиваше ѝ

сърцето, за да ѝ спаси живота. Вероятно се отдаваше на унието си някъде, също сломен.

Трябваше да е така. Това момиче, което стоеше пред Шелби, трябваше да умре, може би сто пъти преди живота, в който Шелби познаваше Лус — животът, в който Лус получаваше първия си шанс да развали проклятието си.

Не беше честно. Не беше честно, че трябваше да умира отново и отново, и че трябваше да преживява такава болка в толкова много моменти междуременно. Повече от всекиго, Лусинда заслужаваше да бъде щастлива.

Шелби искаше да направи нещо за Лусинда, дори да беше нещо дребно.

Отново хвърли поглед към Майлс. Той повдигна едната си вежда в жест, който Шелби се надяваше да означава: „Мислиш ли си това, което си мисля аз?“ Тя кимна.

— Това е само едно голямо недоразумение — каза Шелби. — Ние познаваме Даниел.

— Наистина ли? — Лусинда изглеждаше изненадана.

— Ето какво ще ти кажа: иди на панаира утре и съм сигурна, че Даниел ще бъде там, и можете просто да...

Устната на Лусинда потрепери и тя зарови лице в рамото на Шелби, когато заплака.

— Не бих могла да понеса да го видя как изтегля друго име от урната.

— Лусинда — каза Майлс толкова топло, че очите на момичето се проясниха и тя го погледна по онзи интимен начин, по който понякога го гледаше Лус. Това накара Шелби да изпита странна ревност. Тя извърна поглед, когато Майлс попита: — Вярваш ли, че Даниел наистина те обича?

Лусинда кимна.

— А в сърцето си — продължи Майлс, — вярваш ли наистина, че връзката, която имаш с Даниел, е толкова слаба, та положението на семейството ти може да я разруши?

— Той... той няма избор. Написано е в Рицарския Кодекс. Той трябва да се ожени за...

— Лус! Не знаеш ли, че любовта е по-силна от някакъв глупав кодекс? — избълва Шелби.

Лусинда повдигна вежда:

— Моля? — попита тя.

Майлс стрелна Шелби с предупредителен поглед.

— Искам да кажа, въм... истинската любов е по-дълбока и силна от обикновените социални подробности. Ако обичаш Даниел, тогава трябва да му кажеш как се чувстваш.

— Чувствам се странно. — Лусинда беше пламнала и поруменяла, притиснала ръка върху гърдите си. Тя затвори очи и за миг Шелби си помисли, че ще се възпламени още там, на минутата. Шелби отстъпи назад.

Но не ставаше така, нали? Проклятието на Лус имаше нещо общо е начина, по който двамата е Даниел си взаимодействаха, нещо, което присъствието му пробуждаше в нея.

— Искам да вярвам, че това, което казваш, е вярно. Наистина, внезапно чувствам, че нашата любов е много силна.

— Достатъчно силна, че ако доведем Даниел при теб на празника утре — каза Шелби, — да отидеш при него?

Лусинда отвори очи. Те бяха възбудени и широко отворени, и блестящо лешникови.

— Ще отида. Готова съм да отида навсякъде по света, за да бъда отново с него.

3

НЕГОВАТА ДУМА, НЕГОВИЯТ МЕЧ

— Това беше гениално! — извика Шелби, след като Лусинда си отиде и двамата с Майлс бяха сами при кладенеца.

В небето на запад лъчите на слънцето бяха избледнели. Повечето граждани се отправяха към вкъщи, с двуколки и чували, тежко натоварени с продукти за тазвечерната вечеря. Шелби не беше яла отдавна, но почти не усещаше уханията на печено пиле и връщи картофи във въздуха. Носеше се на изпаренията на възбудата си.

— С теб бяхме изцяло на една и съща вълна там. Сякаш си помислях нещо, а ти го изричаше — като някакъв луд ритъм, в който влязохме!

— Знам. — Майлс спусна черпака в кофата и отпи дълга, бавна глътка вода. На слънцето луничките му се бяха показали. Шелби още свикваше с мисълта колко различен изглеждаше той без бейзболната си шапка. — Беше права — хубаво усещане беше да накарам Лус да се почувства по-добре. Дори и тя да не е нашата Лус. — За секунда, главата на Майлс се извърна рязко наляво, сякаш беше чул нещо. Тялото му се скова.

— Какво има? — попита Шелби.

Но после раменете на Майлс се прегърбиха малко повече от обичайната си небрежна поза.

— Нищо. Стори ми се, че видях Вестител, но не беше нищо.

Шелби не искаше да мисли за Вестители: беше прекалено развълнувана.

— Знаеш ли какво би било удивително? — каза тя, като седна на ръба на кладенеца. — Можем да отидем да пазаруваме за тях двамата, да вземем някаква дантелена дреболия за Лус и да ѝ кажем, че е от Даниел. Бих могла да напиша някакво мило стихотворение — „розите са червени“, или нещо такова — хей, това вероятно ще е ново за тези средновековни грубияни. И бихме могли...

— Шелби? — прекъсна я Майлс. — Ами прибирането вкъщи? Не ни е тук мястото, помниш ли? Вече помогнахме на Лусинда, като ѝ

дадохме надежда да отиде на панаира по случай Свети Валентин, но в действителност не можем да направим кой знае какво друго, за да променим начина, по който действа нейното проклятие. Трябва да намерим Вестител.

— Е, знаеш, че където и да е Лус, останалите със сигурност ще са наблизко — каза Шелби бързо. — Ако можем просто да намерим Даниел, ще бъде, един вид, с един куршум — два заека. Той ще отиде на панаира; ние ще намерим начин да се върнем в „Шорлайн“.

— Не знам дали ще е толкова лесно да отведем Даниел на този панаир.

— Тогава не можем да се приберем у дома! Не и докато не изпълним обещанието си към Лус! Не искам да бъда поредният човек, който я изоставя. — Шелби се почувства внезапно изтощена. — Тя заслужава нещо по-добро.

Майлс бавно издиша. Закрачи около кладенеца с набраздено от бръчки чело — изражението му на мислител.

— Права си — каза накрая. — Какво е още един ден?

— Наистина ли? — изписка Шелби.

— Но къде ще намерим Даниел? Лусинда не каза ли нещо за замък? — попита Майлс. — Можем да го намерим и...

— Като познавам Даниел, може да се цупи навсякъде. И наистина имам предвид навсякъде.

Шелби чу тропот на конски копита и обърна глава към широкия централен път, който минаваше през пазарния площад. Покрай сергиите на търговците, които те вече затваряха за вечерта, зърна величествено изглеждащ снежнобял кон.

Когато конят подмина навеса на последния търговец и се показа на открито, Шелби ахна.

Фигурата върху черното кожено седло, обточено с хермелин — която Шелби, Майлс и повечето хора от града наблюдаваха с неприкрито благоговение — наистина беше рицар в блестящи доспехи.

Широкоплещест, със самоличност, прикрита от наличника на шлема, рицарят се отправи през площада с внушителното излъчване на благородник. Споените една за друга стоманени плочки започваха при стъпалата му, които бяха пъхнати в две здрави стремена. Краката му бяха защитени с излъскани предпазни пластини, а ризницата му от метални брънки беше толкова тясна, че прилепваше към мускулестите

му страни. Металният му шлем имаше плосък връх, с две извити плочки, които се срещаха под ъгъл и се събираха над носа му. В предната част на наличника имаше миниатюрни дупчици за дишане и тесен процеп напъряно за очите. Това беше обезпокояващо: той можеше да ги вижда, но те можеха да виждат само ослепителното външно доказателство за присъствието му.

В ножница, пристегнатата от лявата му страна, имаше сабя, а над доспехите той носеше дълга бяла туника с червен кръст на гърдите — Шелби си помисли, че беше виждала подобен в един от филмите на Монти Пайтън.

— Защо не го попитаме? — каза Шелби.

— Сериозно?

Шелби се поколеба. Разбира се, беше нервна от мисълта да се приближи към истински жив рицар. Но как иначе щяха да намерят Даниел?

— Имаш ли по-добра идея? — Тя посочи към застрашително издигащата се фигура. — Той е рицар. Даниел е рицар. Има вероятност да се движат в едно и също рицарско обкръжение, нали?

— Добре, добре. И, Шел? — Майлс си пое дъх наполовина — нещо, което правеше, когато беше нервен. Или когато мислеше, че може би всеки момент ще нарани чувствата на Шелби. — Опитай се да не използваш акцента на „прасковката от Джорджия“, става ли? Влюбената до уши Лусинда може и да не го е забелязала, но трябва да внимаваме повече с вписването в обстановката. Не забравяй какво каза Роланд за замесването с миналото.

— Сливам се, сливам се. — Шелби скочи от ръба на стената, изправи рамене, както си представяше, че би направила една истинска дама, намигна на Майлс — това ѝ се стори малко неловко — и закрачи решително към рицаря.

Но беше направила само две къси крачки, когато рицарят се обърна с лице към нея, повдигна наличника на шлема си и присви тъмните си очи в гневен поглед — гневен поглед, който Шелби си беше спечелвала на няколко пъти преди.

За вълка говорим... Майлс не беше ли споменал току-що Роланд Спаркс?

Роланд хвърли поглед напред-назад между Шелби и Майлс. Явно ги позна, което означаваше, че това беше Роланд от тяхното

настояще, техният Роланд, онзи, когото за последно бяха видели в опустошения от битка заден двор на Лусинда Прайс. Което означаваше, че са загазили.

— Какво правите тук вие двамата?

Майлс мигновено се озова до Шелби, закрилнически обгръщайки раменете ѝ с длани. Беше наистина почтено от негова страна, сякаш не смяташе да я остави да понася укорите сама.

— Търсим Даниел — каза той. — Можеш ли да ни помогнеш? Знаеш ли къде е?

— Да ви помогна? Да намерите Даниел? — Роланд объркано повдигна тъмните си вежди към тях. — Да не би да имате предвид Лус, простосмъртното момиче, което се губи в собствените си Вестители? Здраво сте затънали, хлапета.

— Знаем, знаем, не ни е тук мястото. — Шелби възприе най-разкаяния си тон. — Озовахме се тук случайно — добави тя, взирайки се нагоре към Роланд върху невероятния му бял кон. Не беше имала представа, че конете са толкова огромни. — Опитваме се да се приберем у дома, но се затрудняваме да намерим Вестител...

— Разбира се, че се затруднявате. — Роланд изпухтя сърдито. — Сякаш си нямам достатъчно задължения, ами сега трябва да се правя и на бавачка. — Небрежно вдигна облечена в ръкавица ръка. — Ще ви призова един.

— Чакай. — Майлс пристъпи напред, прекъсвайки Роланд. — Помислихме си, че докато сме тук, може би, бихме могли, ъм, да направим нещо мило за Лусинда. Нали знаеш, Лусинда от тази епоха. Нищо кой знае какво, просто да разведрим малко живота ѝ. Даниел я зарязва...

— Знаеш какви го прихващат понякога... — вметна Шелби.

— Чакайте. Видели сте Лусинда? — попита Роланд.

— Беше съкрушена — каза Майлс.

— А утре е Денят на Свети Валентин — добави Шелби.

Жребецът изцвили и Роланд дръпна поводите, за да го успокои.

— Беше ли споена?

Шелби сбърчи нос:

— Дали е била какво?

— Беше ли в съюз с предишното и сегашното си превъплъщение?

— Имаш предвид като... — Шелби си мислеше за начина, по който беше изглеждал Даниел в Йерусалим, объркан и нефокусиран, като триизмерен филм, когато го гледаш без специални очила.

Но преди тя да успее да отговори, обувката на Майлс притисна с хрущене пръстите ѝ. Ако на Роланд не му харесваше, че са тук, то със сигурност нямаше да му хареса фактът, че бяха пътували чрез Вестители кажи-речи навсякъде.

— Шшшт — прошепна Майлс само с ъгълчето на устата си.

— Вижте, доста просто е: тя позна ли ви? — настоя Роланд.

Шелби въздъхна:

— Не.

— Не — каза Майлс.

— Тогава тя е Лус от това време и не бива да се намесваме. — Роланд ги изгледа с неприкрито подозрение, но не каза нищо повече. Една от дългите му златисто-черни плитчици се измъкна от ластика си и се спусна от тайните кътчета на шлема му. Той я прибра и огледа градския площад, кучетата, които нападаха извито като змия кравешко черво, децата, които ритяха крива кожена топка из калните улици. Очевидно му се искаше да не се беше натъкнал на тях.

— Моля те, Роланд — каза Шелби, като посегна дръзко към ръкавицата му от метални брънки. Рицарска ръкавица, помисли си тя. Така им казваха. — Не вярваш ли в любовта? Нямаш ли сърце?

Шелби почувства как думите увисват в мразовития въздух и ѝ се прииска да можеше да си ги вземе обратно. Със сигурност беше отишла твърде далече. Не знаеше каква е историята на Роланд. Беше взел страната на Луцифер, когато ангелите паднаха, но никога не беше изглеждал чак толкова лош. Просто загадъчен и непроницаем.

Той отвори уста да каже нещо и Шелби зачака да чуе поредната лекция за опасностите от пътуването чрез Вестител или да бъде заплашена, че, ако поиска, ще я издаде на Франческа и Стивън. Трепна и извърна поглед.

После чу мекото извънтяване от спускането на наличника.

Когато тя вдигна поглед, лицето на Роланд отново беше скрито. Тъмният процеп за очите в наличника беше непроницаем.

Само как съсипа нещата, Шелби.

— Ще намеря Даниел заради вас. — Гласът на Роланд прогърмя иззад наличника и накара Шелби да подскочи. — Ще се погрижа да

пристигне навреме за утрешния панаир. Имам да се погрижа за една последна задача, а после ще се върна тук да осигуря на двама ви Вестител, който ще ви върне в „Шорлайн“, където би трябвало да сте сега. Не искам спорове. Или приемете предложението ми, или се откажете.

Шелби стисна челюст, за да не увисне отворена. Той щеше да им помогне.

— Никакви... никакви спорове — заекна Майлс. — Това ще бъде чудесно, Роланд. Благодаря ти.

Последва леко накланяне на шлема на Роланд, което Шелби прие за кимване, но той не каза нищо друго. Само смушка белия си кон и го завъртя с лице към пътеката, която извеждаше от града. Търговците се разпръснаха, когато животното потегли в тръс, а после се впусна в галоп, с бяла опашка, развяваща се зад него като изчезващо облаче дим.

Шелби забеляза нещо странно: вместо да излезе от града, яздейки гордо, Роланд седеше със сведена глава, с леко прегърбени рамене. Сякаш нещо необяснимо беше променило настроението му. Дали беше нещо, което тя беше казала?

— Доста напрегнато беше — каза Майлс, застанал до нея.

Шелби се промъкна близо до него, така че ръцете им да се докосват, и това я накара да се почувства по-добре.

Роланд щеше да намери Даниел. Щеше да им помогне.

Шелби се хвана, че се усмихва по много нетипичен за нея начин. Някъде под цялата тази броня може би имаше сърце, което вярваше в силата на истинската любов.

При всичкия си привиден цинизъм, Шелби трябваше да признае, че и тя вярваше в любовта. А от начина, по който Майлс беше утешавал Лусинда днес следобед, можеше да види, че и той също вярваше. Заедно гледаха сиянието на привечерното слънце върху доспехите на Роланд и слушаха как тропотът на копита по калдъръма заглъхва в тишината.

РЪКА В РЪКАВИЦА

Едно нещо трябваше да им се признае на Средните векове: звездите бяха невероятни.

Несмущавано от градски светлини, небето представляваше блещукащ пейзаж от галактики — небе, от чийто вид на Шелби й се приискваше да лежи дълго будна и да се взира. Точно преди здрачаване, слънцето най-сетне беше прогорило сивите зимни облаци и сега тъмното небесно платно отгоре беше окъпано в звезди.

— Това е Голямата мечка, нали? — попита Майлс, като сочеше нагоре към ярка дъга в небето.

— Представа си нямам. — Шелби сви рамене, макар че се наведе към него да проследи с очи пръста му. Усети мириса на кожата му, познат и с лек цитрусов дъх. — Не знаех, че си падаш по астрономията.

— Нито пък аз. Никога не съм си падал. Но тази вечер има нещо в звездите... или в самата нощ като цяло. Всичко сякаш е някак забележително. Нали се сецаш?

— Да — промълви Шелби, омаяна от небесата, за които никога не се замисляше твърде много. Чувстваше се близка до тях по някакъв чудат начин. Също и близка до Майлс. — Знам.

След като се разбраха да останат още една нощ, свикналата да събира разнородни вещи Шелби беше намерила одеяло и въже и — използвайки уменията, усвоени в дните си на Скид Роу — беше стъкмила от тях почти елегантна палатка. Подобно на толкова много от дошлите за панаира гуляйджии, тя и Майлс се бяха настанили на лагер на един висок склон на мерата пред градските стени. Майлс дори беше намерил дърва за огън, макар че никой от тях не знаеше как да запали огън без кибрит.

Тук всъщност беше хубаво, в известен смисъл. Да, от гората долиташе стряскащ вой на чакали, но Шелби си напомни, че понякога през нощите в „Шорлайн“ се чуваха същите пронизителни звуци. С Майлс просто нямаше да се делят — и щяха да се скрият зад няколко

по-охранени средновековни души, ако някакви диви създания се покажеха от гората.

Специален празничен нощен пазар опъваше сергии близо до пътя, така че след като опънаха палатката си, те се разделиха: планът беше Майлс да намери храна, а Шелби да отиде „на лов“ за някакви подаръци по случай Деня на Свети Валентин, които да дадат на Лус и Даниел на другия ден. После щяха да се срещнат обратно в лагера, за да вечерят под звездите.

В часа преди залез-слънце амбулантните търговци от града бяха преместили стоките си отвън. Нощният пазар беше различен от дневния зад стените, където се продаваха ежедневни обикновени предмети от рода на плат и зърно. Нощният пазар осъзна Шелби — беше специално събитие, само за празника на Свети Валентин, когато градът преливаше от пътуващи надалече търговии и други посетители.

Селската мера беше претъпкана с новопоявили се шатри, някои от които служеха и като места за размяна на стоки. Шелби не можеше да предложи много, но успя да размени наситено розовата си еластична лента за коса за дантелена покривчица с форма на сърце, която планираше да предаде на Лус „от Даниел“.

Освен това с радост бе разменила една гривна за глезен от индийски коноп, която Фил ѝ беше подарил на една тяхна среща в „Шорлайн“, срещу кожена ножница за кинжал, която според нея можеше да се хареса на Даниел. Трудно се пазаруваше за момчета.

Еластичната лента за коса и гривната за глезен бяха напълно лишени от стойност за Шелби, но за търговците бяха нещо екзотично. „Каква е тази алхимична субстанция, която се разтяга и възвръща формата си?“, питаха я те, оглеждайки лентата, сякаш беше скъпоценен камък. Шелби бе потиснала смеха си, понеже онези средновековни уреди за мъчения никога не излизаха от ума ѝ.

Както винаги след пазаруване, Шелби беше обезумяла от глад. Надяваше се, че Майлс е открил нещо хубаво за хапване. Вървеше забързано през претъпканата мера, за да се срещне с него, когато една замъглена мисъл се намести в главата ѝ: Какво забравяше?

— О, какво прекрасно боне! — Светлокоса жена с широка усмивка се появи пред нея. Погали дантелената воалетка на шапчицата, която Шелби беше грабнала от двуколката тази сутрин. — Някое от тези на майстор Тейлър ли е?

— Тъ, на кого? — Шелби се изчерви виновно чак до крайчетата на откраднатото боне.

— Сергията му е точно ей там. — Жената посочи към палатка, направена от твърд бял брезент на десетина стъпки от тях. — Хенри има три сестри, всичките — великолепни шивачки. През по-голямата част от годината шият само одеждите ти църковните мистерии, но момичетата винаги успяват да направят нещо дребно и специално за панаира. От техните творения ми спира дъхът.

Платницата на палатката бяха отворени и там, под един навес, стоеше якият мъж, на чиято двуколка тя и Майлс се бяха опитали да скочат като на товарен влак тази сутрин.

Човекът, който беше грабнал шапката на Майлс. Малка тълпа се беше събрала наоколо и охкаше и ахкаше, възхищавайки се на нещо очевидно много ценно. Шелби трябваше да се притисне към другите посетители на панаира, преди да разпознае предмета, привличащ толкова много жадни погледи.

Яркосиня шапка на „Доджърс“.

— Възхитете се на изящното оцветяване на козирката от канава! — Хенри Тейлър се беше вживял дълбоко в рекламирането на стоката си, сякаш шапката винаги е била част от предметите му за продан, сякаш сам той я беше ушил. — Виждали ли сте някога такива шевове? Безупречно равни, до степен да са... невидими!

— Ами ако тая шапка я прореже меч, Хенри, тогава какво? — подметна насмешливо един мъж. Тълпата възбудено зашепна, че може би тази шапка с козирка не е най-непробиваемият предмет в колекцията на Хенри.

— Глупаци — рече Хенри. — Тази козирка не е броня, а украшение. Нима не е възможно едно нещо да е направено само за да радва окото и сърцето?

Когато посетителите на панаира задюдюкаха, сърцето на Шелби заблъска като чук в гърдите, защото разбра какво трябваше да направи.

— Ще купя шапката! — извика тя внезапно.

— Не се продава! — каза Хенри.

— Разбира се, че се продава — каза Шелби, пренебрегвайки нервността си заради ужасния си английски акцент, избутвайки настрана неколцина стреснати души, избутвайки настрана всичко, освен нуждата да се добере до шапката. Тя беше важна за Майлс, а

Майлс беше важен за нея. — Ето — извика тя, — вземете в замяна бонето ми! Моят, ъм, баща, ми го купи тази сутрин, и то, ъм, не ми става.

Хенри вдигна поглед и за миг Шелби почувства паника — той със сигурност щеше да разбере, че е откраднала бонето.

Само че, когато наклони глава към Шелби, той сякаш дори не осъзна, че шапката някога му е принадлежала.

— Да, с това боне наистина ти стърчат ушите. Но това не е достатъчно.

Какво? Ама тя нямаше големи уши! Шелби се канеше хубавичко да овика Хенри, когато си спомни кое беше важното тук.

— Хайде де! Онази шапка е стара, материята ѝ е избеляла! — Тя посочи обвинително с пръст. — И що за странно значение имат онези букви отпред?

— Това букви ли са? — попита някой в тълпата.

— Не знам да чета — рече друг.

А беше ясно, че и Хенри не четеше.

— Какво пише? — попита той. — Мислех си, че са просто за украса. — А после, спомнил си твърдението си, че е изработил шапката, добави: — Някакъв пътуващ джентълмен ми даде десена.

— Те са знакът на дявола! — импровизира Шелби: гласът ѝ се усили, докато придобиваше увереност: — Острите стрелки са негов белег и знак.

Тълпата ахна и се притисна по-близо. От миризмата им Шелби изпита чувството, че не може да си поеме дъх.

Хенри отдалечи шапката от себе си.

— Така ли? Тогава защо я искаш?

— Вие как мислите? Ще я унищожа в името на всичко свято и праведно на света.

От тълпата се разнесе одобрителен шепот.

— Ще я изгоря и ще отърва света от злотворния ѝ знак! — Шелби наистина се вживяваше в импровизацията.

Няколко души в тълпата нададоха слаби ликуващи възгласи.

— Ще защитя всички ни от проклятието на шапката!

Хенри се почеса по главата.

— Въпреки всичко, това е само една шапка, нали?

Около Шелби, хората се обърнаха да я погледнат:

— Ами, да, но... мисълта ми е, че ще ви отърва от нея.

Тейлър погледна бонето в ръката ѝ, лявата му вежда се повдигна:

— Тази бродерия ми се вижда позната — промърмори той.

После погледна пак към шапката на Майлс. — Значи, честна размяна?

Шелби подаде дантеленото боне:

— Честна размяна.

Човекът кимна и размяната беше направена. Шелби усещаше скъпоценната шапка на Майлс с емблемата на „Доджърс“ като кюлче злато в ръцете си и щеше да си счупи краката от бързане да се върне в палатката. Той щеше да е толкова щастлив! Тя затича по зелената поляна, покрай пътуващи музиканти, които пееха тъжни и самотни песни, покрай деца, увлечени във вечната игра на гоненица, и скоро видя очертанятията на раменете на Майлс в тъмното.

Само че не беше тъмно.

Майлс беше открил как да запали огън! И печеше над открития пламък цял куп наденици, набодени на вилица. Когато вдигна поглед към нея и се усмихна, малка трапчинка, която никога не беше забелязвала преди, се появи на лявата му буза. Шелби усети замайване. Може и да беше от това, че беше тичала по целия път. Или от внезапната горещина на огъня.

— Гладна ли си? — попита Майлс.

Тя кимна, твърде нервна, заради новината, че е откъснала обратно шапката му, за да намери думи. Държеше шапката зад гърба си, смутена от всичко. Позата си, подаръка, торбестите средновековни дрехи. Но това беше Майлс; той нямаше да я съди. Тогава защо изведнъж се почувства толкова нервна?

— Така си и мислех. Ей, къде ти е бонето?

Дали в гласа му имаше нотка на съжаление? Дали косата ѝ изглеждаше нелепо? Сега не разполагаше дори с ластичето, за да я прибере назад.

Тя се изчерви:

— Размених го.

— О! За нещо, което да подариш на Лус и Даниел?

Със светлината, хвърляща игриви отблясъци по лицето му, Майлс изглеждаше като най-добрия ѝ приятел и същевременно като изцяло нов човек. Някой — осъзна тя — когато много би искала да опознае.

— Да. — Шелби се чувстваше странно, застанала над него с буйната си лъвска грива. Защо нямаше коса като Лус, коса, която беше гладка и лъскава, и секси, и така нататък? Коса, която момчетата харесваха. Майлс беше харесвал косата на Лус. Той още се взираше в Шелби. — Какво?

— Нищо особено. Сядай. Има сайдер и хляб.

Шелби се отпусна на тревата до Майлс, като внимаваше да скрие шапката му в гънките на роклята си. Искаше да му я даде в подходящия момент, например след като стомахът ѝ престанеше да къркори. Той плъзна цвърчаща наденица върху дебела филия хляб с хрупкава коричка и ѝ подаде очукана тенекиена чаша сайдер. Чукнаха чашите си и се погледнаха в очите.

— Откъде взе всичко това?

— Мислиш, че си единствената, която може да прави размени? Наложил се да се сбогувам с две здрави връзки за обувки заради този сандвич, лейди, така че яж, без да спориш.

Докато отхапваше от хляба и наденицата и отпиваше от питието си, Шелби с радост видя, че Майлс не зяпаше косата ѝ. Беше се загледал към ширналите се палатки, стигащи до града, към пушеците от стотици лагерни огньовете, които се смесваха във въздуха. Тя се почувства толкова затоплена и щастлива, колкото не се беше чувствала от много дълго време.

Довършвайки сандвича си още преди Шелби да е отхапала втора хапка, Майлс преглътна.

— Знаеш ли, тази сага с Лус и Даниел, невъзможната им любов, неразрушимото проклятие, съдбата и предопределението и всичко това... когато най-напред започнахме да учим за това в часовете, и дори когато се запознах с Лус, това звучеше като...

— Куп дивотии? — вметна Шелби. — Във всеки случай, това си помислих аз.

— Ами, да — призна Майлс. — Но напоследък, като пътувах през Вестителите с теб, като виждах всъщност колко много повече неща има в този свят, като срещнахме Даниел в Йерусалим, като гледахме колко по-различен беше Кам, когато беше сгоден... Може би има такова нещо като истинска любов.

— Да. — Шелби обмисли това, докато дъвчеше. — Да.

Напълно неочаквано, изпита силно желание да попита Майлс за нещо. Но се страхуваше. И страхът не беше като този от факта, че се налагаше да спи навън в пълна с животни гора, или страхът, който изпитваш, когато си безкрайно далече от къщи, без изобщо да си сигурен, че някога ще намериш пак обратния път. Това беше първичен и примесен с уязвимост страх, от чиято сила трепереше.

Но ако не попиташе, никога нямаше да узнае. А това щеше да бъде по-лошо.

— Майлс?

— Да?

— Някога бил ли си влюбен?

Майлс откъсна кафяво стръкче трева и го завъртя между дланите си. Хвърли ѝ бърза усмивка, после се засмя смутено.

— Не знам. Искам да кажа... вероятно не. — Прокашля се. — А ти?

— Не — каза тя. — Дори не съм се доближавала до това.

Изглежда никой не знаеше какво да каже след това. За известно време просто седяха в нервно мълчание. Понякога Шелби забравяше, че това е нервно мълчание и го улавяше да я гледа, а очите му бяха целите вълшебно сини, и всичко ѝ се струваше наистина различно, и тя отново ставаше нервна.

— Някога искало ли ти се е да живееш в друга епоха? — Майлс най-накрая смени темата и усещането беше, сякаш някой беше пукнал грамаден балон от напрежение. — Бих могъл да свикна да нося доспехи, да се държа като благороден рицар, всички тези неща.

— От теб ще стане страхотен рицар! Не и аз, обаче. Откроявам се тук като болен палец. Обичам си шумотевицата в Калифорния.

— Аз също. Ей, Шел? — Очите му я наблюдаваха съсредоточено. Тя почувства горещина, макар че силен порив на февруарския вятър проникна под грубата ѝ вълнена рокля.

— Мислиш ли, че ще бъде различно, когато се върнем в „Шорлайн“?

— Разбира се, че ще бъде различно. — Шелби сведе поглед и отскубна стръкче трева. — Искам да кажа, ще си седим в трапезарията, ще четем „Трибюн“ и ще замисляме какви номера да погодим на не-Нефилимите. Няма, например, да пием от средновековни кладенци и други такива истории.

— Нямам това предвид. — Майлс се обърна да я погледне в лицето. Повдигна с пръст брадичката ѝ. — Имам предвид, ти и аз. Тук сме различни. Харесва ми какви сме тук. — Пауза. Дълбок син поглед. — А на теб?

Шелби знаеше, че той не говори за това. Но я беше страх да си помисли какво друго можеше да има предвид. Защото какво, ако схванеше погрешно? Каквито и да „бяха“ тя и Майлс тук, на нея ѝ харесваше, много. Цял ден беше чувствала това напрежение около него. Но не можеше да го изрази. От него ѝ се връзваше езикът.

Защо не можеше той просто да прочете мислите ѝ? (Не че там положението беше по-малко объркващо.) Но не, Майлс се беше хванал за отговора ѝ, който беше закъснял, и глупав, а също и наистина, наистина сложен.

— Разбира се. — Шелби се изчервяваше. Трябваше ѝ нещо, което да я разсее. Посегна за бейзболната шапка. Така той щеше да зяпа шапката, вместо зачервените ѝ бузи.

— Причината да попитам за бонето ти — каза Майлс, преди тя да успее да му даде шапката, — е, че намерих тези на пазара тази вечер. — Той вдигна чифт бежови кожени ръкавици с бели пришити маншети. Бяха прекрасни.

— Купил си тези? За мен?

— Направих размяна заради тях, всъщност. Трябваше да видиш как пощуря от кеф ръкавичарят заради едно пакетче дъвка. — Той се усмихна. — Във всеки случай, цял ден ти беше толкова студено на ръцете, а и си помислих, че ще отиват на бонето ти.

Шелби не можа да се сдържи. Започна да се киска. Превисе на две, заудря по земята и нададе силен смях. Беше толкова хубаво усещане да освободиш цялата тази потисната нервна енергия, да я пуснеш във въздуха в навечерието на Свети Валентин, и просто да се смееш.

— Мразиш ги. — Майлс звучеше съкрушен. — Знам, че не са в обичайния ти стил, но бяха в същия цвят като онова боне, и...

— Не, Майлс, не е това. — Шелби отново се надигна да седне и се опомни, когато видя лицето му. После пак започна да се смее. — Размених бонето, за да ти взема това. — Тя вдигна шапката на „Доджърс“.

— Няма начин. — Той посегна към нея с изражението на хлапе, което не може да повярва, че подаръците под коледната елха наистина са за него.

Шелби безмълвно държеше в ръце ръкавиците. Майлс стискаше шапката в своите. След един дълъг миг пробваха подаръците си.

С шапката, нахлупена здраво над сините очи, Майлс изглеждаше отново както преди, като момчето, което Шелби разпознаваше от стотици лекции в „Шорлайн“, момчето, с което за първи път беше прекрачила през Вестителите, момчето, което — осъзна тя — беше най-близкият ѝ приятел.

А ръкавиците... ръкавиците бяха великолепни. Най-меката кожа, най-фината изработка. Ставаха ѝ идеално, почти сякаш Майлс познаваше точната форма на ръцете ѝ. Тя вдигна поглед да му благодари, но изражението му я накара да се поколебае.

— Какво има?

Майлс се почеса по челото.

— Не знам. Всъщност, би ли имала нещо против, ако сваля шапката? Днес осъзнах, че без нея те виждам по-добре, и така ми хареса.

— Да виждаш мен? — Шелби не знаеше защо гласът ѝ избра точно този момент, за да ѝ изневери.

— Да. Теб. — Той взе ръцете ѝ. Пулсът ѝ се ускори. Всичко около този момент ѝ се струваше наистина важно.

Имаше само едно нещо, което не беше наред.

— Майлс?

— Да?

— Имаш ли нещо против да сваля ръкавиците? Обожавам ги и ще ги нося, обещавам, но точно сега не мога да почувствам ръцете ти.

Съвсем леко и внимателно, Майлс смъкна кожените ръкавици, пръст по пръст. Когато свърши, ги положи на земята и отново взе двете ѝ ръце в своите. Силна и успокояваща, и някак напълно изненадваща, хватката на Майлс я накара да се усмихне вътрешно. В клона на лавровото дърво над тях, сладко пееше славей. Шелби преглътна. Майлс бавно си пое дъх.

— Знаеш ли какво си помислих, когато Роланд каза, че ще ни прати у дома утре?

Шелби поклати глава.

— Помислих си: сега ми се отдава шанс да прекарам Деня на Свети Валентин на това невероятно романтично място с това момиче, което наистина харесвам.

Шелби не знаеше какво да каже.

— Не говориш за Лус, нали?

— Не. — Той наблюдаваше очите ѝ, очаквайки нещо. Шелби отново почувства онова замайване. — Говоря за теб.

В своите седемнайсет години Шелби беше целувана от много жабоци, някои от тях — крастави. И всеки път, щом се стигнеше до този момент, момчето винаги правеше онзи крайно идиотски жест, питайки: „Може ли да те целуна сега?“ Знаеше как някои момичета смятаха това за вежливо, но за Шелби, то беше просто адски досадно. Накрая винаги отвърщаше с нещо саркастично и това винаги просто скапваше настроението. Ужасяваше се, че Майлс ще попита дали може да я целуне. Ужасяваше се, че няма да попита дали може да я целуне.

За щастие, Майлс не ѝ остави твърде много време за ужасяване.

Наведе се към нея много бавно и обгърна бузата ѝ с длан. Очите му бяха с цвета на звездното небе над тях. Когато приближи брадичката ѝ до своята, накланяйки лицето ѝ съвсем леко, Шелби затвори очи.

Устните им се свързаха в най-сладката целувка.

Простичка, само няколко леки докосвания. Нищо твърде усложнено: в крайна сметка, те тепърва започваха. Когато Шелби отвори очи и видя погледа в неговите — усмивката, която познаваше така добре, както своята собствена, — тя разбра, че е получила най-хубавия възможен подарък за Деня на Свети Валентин. Не би го разменила за нищо на света.

ЛЮБОВНИ УРОЦИ
РОЛАНД ПРАЗНУВА СВЕТИ ВАЛЕНТИН

1

ДЪЛГИЯТ И ЗАСЛЕПЯВАЩ ПЪТ

Роланд яздеше усилено към северните порти на града. Макар че маршрутът му щеше да го принуди да мине покрай мястото, където се беше случил най-ужасният миг в живота му, той не се отклони. Имаше мисия.

Кобилата му, която той не бе виждал до преди няколко часа — когато я задигна от конюшните на лорда, — се приспособи интуитивно към нуждите му. Беше снежнобяло животно от арабска порода, което изглеждаше чудесно в черната си кожена рицарска сбруя. Преди да я намери, Роланд беше хвърлил око на един пъстър впрегатен кон с широки хълбоци — един работен кон можеше да пътува по-дълго от коня на някой благородник, и то с по-малко зоб, — но на Роланд не му се струваше правилно да краде от селската прослойка.

Тази кобила — той я наричаше Блеки заради единственото черно петно на носа ѝ — беше цвилила и се беше изправяла на задни крака, когато я яхна за пръв път, но след няколко дискретни обиколки по калната пътека близо до кошарите на овцете, вече бяха приятели. Винаги се беше справял умело с животните, особено с конете. Животните можеха да доловят музиката в гласа му по-ясно от човеците. Роланд можеше да прошепне няколко думи на някоя стресната кобила и да я успокои като слънце след торнадо.

Когато Роланд мина през оживения и шумен пазарен площад, ездачът и конят вече бяха едно неделимо цяло — което беше повече, отколкото можеше да каже за доспехите си. Комплектът, който беше откъснал от оръжейната на сина на лорда в замъка, не му беше по мярка. Доспехите му бяха твърде дълги в краката и тесни в гърдите, и воняха на киснатата пот. Никое от тези качества не допаднаше на Роланд, чието тяло беше свикнало на по-изтънчено облекло.

Когато мина бързо покрай портите, внимавайки да не попадне в полезрението на лорда, Роланд просто беше пренебрегнал разтревожените погледи на гражданите и шушуканията им, докато се опитваха да предположат в каква битка се отправя. Тези официални

доспехи — с проклетата къса ризница, пристегнатата с десеткилограмов колан, украсен с орнаменти, и задушаваният стоманен шлем, който не можеше да стои изправен заради плитчиците му — се носеха единствено за битка. Бяха твърде биещи на очи и твърде тежки за обикновено пътуване. Знаеше това. Чувстваше го безусловно с всяка олюляваща се крачка на коня си.

Но Роланд не можа да намери нищо друго, освен тези доспехи, което да скрие самоличността му толкова, колкото му беше нужно. Не беше изминал целия този път, за да се занимава с простосмъртни, опитващи се да пленят и хвърлят в тъмница демон, когото погрешно биха взели за мавър.

Имаше нужда от маскировка, която нямаше да му попречи в постигането на една цел: да опази средновековното минало превъплъщение на Даниел, за да не изпадне в беда.

Не Лусинда. Даниел.

Лусинда Прайс — смяташе Роланд — знаеше какво прави. И дори когато нямаше представа какво прави, тя винаги постъпваше правилно. Беше впечатляващо. Ангелите, които следваха Лус във Вестителите — Габ, Кам, дори Ариана, — не вярваха достатъчно на Лус. Но Роланд пръв беше забелязал промяна у нея в „Меч и Кръст“ — една странна дръзка увереност, каквато не беше притежавала никога в който и да било от по-ранните си животи, сякаш най-сетне беше зърнала дълбините на старата си душа. Лус може и да не беше знаела какво прави, когато пристъпваше през Вестителите сама, но Роланд знаеше, че тя ще разгадае всичко. Това беше финалната игра и тя трябваше да изиграе ролята си.

Именно затова Даниел бе този, който тревожеше Роланд.

Щеше да бъде типично в стила на Даниел да се сблъска случайно с Лус и да провали всичко. Някой трябваше да се погрижи той да не направи някоя глупост, което именно беше причината Роланд да го последва чрез Вестителите в задния двор на Лус.

Да намери Даниел обаче беше по-трудно, отколкото очакваше. Роланд беше закъснял твърде много в Хелстън, беше го изпуснал на косъм в Бастилията и вероятно нямаше да го хване и тук. Ако се правеше на хитър, Роланд щеше просто да прескочи този момент и да се опита да причака Даниел в някой от по-ранните им животи.

Ако разчиташе на хитрост.

Но после беше забелязал двата скитащи се без надзор Анахронизми, които дръзко заговорничеха при кладенеца — посред бял ден, наред центъра на града, с ужасните си дрехи и още поужасни акценти.

Нищо ли не знаеха?

Роланд доста харесваше Нефилимите. Шелби беше надежден, благоразумен човек, и доста привлекателна. А Майлс — за него се говореше, че твърде много се сблизил с Лус в „Шорлайн“, но... нямаше ли всеки на мястото на Майлс да опита? Не бъди твърде взискателен към хлапето — беше си казал Роланд. Майлс имаше златно сърце и само миниатюрна частица от него се опитваше да се прави на „голям пич“.

Роланд разбираше, че децата–Нефилими бяха тук чисто и просто от добра воля. Имаха слабост към приятелката си Лус. И беше ясно, че Шелби и Майлс хранеха големи надежди за романтично преживяване в Деня на Свети Валентин — за Лус и Даниел и може би дори за самите себе си.

Вероятно още не го знаеха — помисли си Роланд и се ухили.

Простосмъртните рядко можеха да разпознаят истинските чувства, преди тези истински чувства да им се наврат току пред очите.

Така ставаше с много двойки, които в някакъв момент се гreeха на блясъка на Даниел и Лусинда. Роланд беше ставал свидетел на това преди. Даниел и Лусинда бяха олицетворение на романтиката, идеали, в които всички простосмъртни и някои безсмъртни имаха нужда да вярват, независимо дали те самите бяха способни да създадат толкова истинска връзка, или не. Даниел и Лусинда бяха представа, която формираше начина, по който се влюбваше останалата част от света.

Това беше мощна магия.

Разбира се, Роланд трябваше да нахока Нефилимите, задето бяха прекрачили в един от средновековните животи на Лусинда. Трябваше да бъдат там, където им беше мястото, в собственото си време, където действията им нямаше да предизвикат никакви исторически катастрофи.

Затова ги беше скастрил леко. Така щяха да се държат прилично, докато се върнеше, за да ги изпрати благополучно у дома. Да пътува с тях беше единственият начин, по който можеше да се увери, че няма да се запилят някъде още по-далече от „Шорлайн“.

Но първо можеше да им угоди. Да открие Даниел и да се погрижи той да покаже нацупената си физиономия на панаира по случай Деня на Свети Валентин. Нямаше да се затрудни много да осигури на Даниел и Лус един миг щастие, а и, освен това, така щеше да има някакво занимание.

А точно в тази епоха Роланд имаше нужда от нещо за правене, за да отклони ума си от другите неща.

В студения февруарски мрак Роланд мина с коня си покрай църковен парцел, където отглеждана от слуги реколта пълнеше джобовите на местните духовници. Подмина готическа църква със заострени арки и бодливи шпилове. Божият дом. Не можа да попречи на мисълта да влезе в ума му. Отдавна не беше влизал в някой от тях. Прекоси висок мост над придошлата, кална река и обърна коня си към рицарската крепост, за която знаеше, че се намира на половин ден езда на север.

Не беше приятно пътуване: груб неравен път и лошо време. Изпод копитата на Блеки хвърчаха нависоко пръски кал, които оцветяваха хълбоците ѝ в мръсно сиво–кафяво. А от студа брънките на бронята на Роланд се вцепеняваха и ставаха неподвижни.

И въпреки това, в повечето отношения, имаше нещо мило и завръщането към това минало. Романтик като Даниел може би щеше да кажа, че рицарството никога не е умирало истински, но пък Даниел бе в сложни отношения както с любовта, така и със смъртта. Роланд бе живял с години сред този първи вид рицарство. Сега, в Средните векове, то почти беше приключило и със сигурност беше мъртво в настоящето, от което Роланд току–що беше дошъл. В ума му не съществуваха съмнение.

Но едно време...

За съвсем кратък миг си спомни блестяща златна коса, развяваща се на вятъра.

Рязко вдигна наличника на шлема си и с усилие си пое въздух. Нямаше да мисли за нея. Не беше тук за това.

Пришпори Блеки напред и тръсна глава, опитвайки се да проясни ума си.

Роланд беше на по–малко от миля от рицарския отряд, който търсеше. Огледа хоризонта с шеметно спускащите се долини на изток, дъждовна буря зад гърба му и на запад. Напред пътят се виеше нагоре

и лъкатушеше през виещи се хълмове, които образуваха защитна бариера за града. Също напред се издигаше замък, който той възнамеряваше да избегне. Щеше да се държи на разстояние от него. А от другата страна на замъка беше пътят — ако още беше проходим, — който щеше да го отведе право при Даниел от тази епоха. И при собственото му средновековно превъплъщение.

В отдавнашния си спомен за тази епоха той помнеше как странно облеченият рицар се беше появил пред тях, носейки заповеди от краля.

Точно пред палатките им рицарят беше забавил малко коня си и беше обявил заповедта, нареждаща на мъжете да напуснат поста си за две нощи, за да отбележат новия празник на Свети Валентин, каквато беше Божията воля. Само малцина от тях можеха да четат, така че повечето мъже приеха добрата вест на доверие. Роланд още помнеше подвикването и веселите възгласи, нададени от неговите събратя-рицари.

Рицарят не беше казал нито дума — просто беше предал указа и се беше отдалечил в галоп... на черния си като въглен кон.

Странно. Роланд сведе поглед към Блеки и погали сребристойбалата ѝ грива.

Ако такава беше съдбата на Роланд — да бъде ангелът над спуснатия наличник на шлема, който предаваше на Даниел подарък за празника на Свети Валентин, насочвайки го да се върне в прегръдките на момичето, което обичаше — тогава щеше да е нужно да се случи някакво събитие, което щеше да му позволи да размени белия си кон за черен. А някой трябваше да сложи в ръката му кралски указ.

Знаеше, че се случваха и по-странни неща, почти всеки ден.

Заби пети в хълбоците на Блеки и продължи нататък, като се потеше в един миг и трепереше в следващия.

Накрая, Роланд стигна точно до замъка. Той охраняваше най-северното феодално владение на графството, последният преден пост по пътя за лагера на рицарите. За миг остана възседнал странично коня си, обхващайки с поглед познатия зид.

Замъкът се извисяваше пред него като колос. Имаше тебеширено бели комини над всяка стая, тесни процепи, от които имаше изглед към всяка фасада. Конзоли и корнизи красяха тъмносивите каменни

блокове, чийто внушителен вид караше Роланд да се чувства дребен. От огромните размери на замъка умът му се замъгляваше. Винаги беше така, дори и за онзи кратък отрязък от време, когато беше минавал през портите му почти всеки ден — и се беше катерил по грубите му камъни, за да стигне до един определен балкон всяка нощ.

Коленете му, притиснати към хълбоците на кобилата, трепереха. Струваше му се, че сърцето му се е увеличило до десет пъти по-голям от обичайния си размер. Биеше така, сякаш всеки удар можеше да е последният. Плещите му горяха и му се искаше да литне надалече, но крилете му бяха затворени в плътната метална ризница на гърба му и той нямаше да я свали.

Освен това, колкото и надалече да отлетеше, Роланд не можеше да избяга от ужаса, разливащ се из душата му.

Зад стените на този замък живееше девойка на име Розалин. Тя беше единственото същество във Вселената, което Роланд някога беше обичал истински.

ПОРУТЕНИ СТЕНИ

Блеки изцвили тихо, когато Роланд се смъкна от гърба ѝ. Поведенето му към едно сухо ябълково дърво в южните предели на имота на бащата на Розалин и върза юздата ѝ около ствола.

Колко ли пъти Роланд беше обикалял дърветата в тази овощна градина, носейки на ръката си плетената кошница на своята любима, тътрейки се зад нея, обожавайки бавните ѝ движения, докато тя късаше червени плодове от клоните?

Баща ѝ беше граф, или херцог, или барон, или някакъв друг алчен едър земевладелец. Роланд беше спрял да се интересува от подобни носени от простосмъртните титли, след като хиляда години беше принуден да гледа как техният вид се увелича във военни игри. Едничката страст в живота на този смъртен, изглежда, бе точно това: да води война и да отмъква богатствата на близките феодални владения и да превръща в жив ад живота на всичките си съседи. Рицарският отряд, в който служеха Даниел и Роланд, беше под негово командване, така че Роланд и другарите му бяха прекарвали много часове пред тези крепостни стени и вътре зад тях.

Затършува в торбите на седлото на Блеки и намери една изсъхнала ябълка, после я даде на кобилата, докато сам той преценяваше положението.

Помнеше този панаир по случай Деня на Свети Валентин. Знаеше, че той се провеждаше, след като любовната му история с Розалин беше приключила. Любовта им щеше да е приключила от... вече от пет години досега.

Не биваше да спира тук. Трябваше да е знаел, че това ще се случи — че спомените ще залепят ума му и ще го обезсилят.

През тези хиляда години не минаваше и ден, в който Роланд да не съжаляваше за начина, по който беше приключил нещата с Розалин. Беше изградил живота си около това съжаление: безброй стени, всяка със собствена непристъпна фасада. Съжалението изграждаше в съзнанието му замък, по-обширен с много вселени от онзи, който се

издигаше пред него сега. Може би именно затова големината на този английски замък му въздействаше така драматично той напомняше на Роланд за крепостта вътре в самия него.

Беше прекалено закъснял да изпълни обещанието си пред нея.

И все пак...

Почеса насърчително Блеки и се отправи към замъка. Имаше настлана с големи каменни плочи алея със „заспали за зимата“ игликови храсти от двете страни, която свършваше при солидна метална порта. Роланд я избегна и хвана една странична пътека. Тръгна под редицата дървета на граничещата с имота гора, докато успя да се промъкне в сянката на западната стена на замъка, където нямаше да го виждат. Стената се извисяваше над него, издигайки се на петдесет фута във въздуха, преди от първия прозорец да се разкрие гледка навън.

Или навътре.

Розалин имаше навика да го чака там, с руса коса, спускаща се по перваза на прозореца. Това беше сигналът, че е сама и очаква устните на Роланд. Сега прозорецът беше пуст и когато се взря към него от земята отдолу, Роланд изпита неясно чувство на мъка по дома, сякаш беше много, много далече от мястото, където принадлежеше.

Знаеше, че от бойниците тук не надзъртат стражи. Стената беше прекалено висока. Излезе от сенките и се приближи да застане точно под прозореца.

Прокара ръце по стената, спомняйки си вдлъбнатините, които стъпалата му бяха намирали толкова много пъти преди. Тогава никога не се беше осмелил да освободи крилете си пред Розалин. Достатъчно беше да поиска от нея да го обича въпреки предполагаемия цвят на кожата му. Баща ѝ никога не виждаше Роланд без наличника на шлема и не би позволил на един мавър да се бие за него.

Роланд можеше да промени начина, по който изглеждаше — ангелите го правеха непрекъснато. Колко пъти Даниел беше променял простосмъртния си вид заради Лус? Всички бяха престанали да броят.

Но не беше в стила на Роланд да следва модните тенденции. Той беше привърженик на класиката. Душата му се чувстваше удобно — възможно най-удобно — точно в тази кожа. Имаше случаи, както днес, когато външността му предизвикваше някакъв лек смут, но никога не беше нещо, което Роланд не би могъл да издържи. Розалин казваше, че

го обича заради това, което представляваше отвътре. А той я обичаше заради тази откритост... но тя всъщност не знаеше. Все още имаше някои неща за него, които Роланд знаеше, че никога не би могъл да разкрие.

Нямаше да се разкрие сега, не и като смъкне доспехите или като оголи крилете си. Навикът щеше да му помогне да изкатери стената по старомодния начин.

Пътеката зад стените възкръсна в паметта му, сякаш бе осветена от същия златист блясък, който изложените му на показ криле хвърляха върху света.

Роланд започна да се катери.

Отначало се изкачваше предпазливо, но дори в скърцащата метална броня, скоро отново се почувства гъвкав и чевръст, благодарение на светлите спомени за любовта.

Няколко кратки минути по-късно стигна до върха на външната стена и повдигна краката си върху тясната издатина на парапета. Оправяйки Стойката си, се промъкна до далечната кула и се загледа нагоре към конусовидния ѝ шпил, боядисан в тъмножълта охра. Оттам предстоеше опасно изкачване до пръстена от сводести прозорци, обкръжаващ кулата. Но той знаеше, че отвън пред един от прозорците има тясна тераса и фина каменна издатина, която обкръжаваше кулата. Можеше да застане върху нея и да надникне вътре.

Съвсем скоро стигна до издатината и се вкопчи здраво в зида по протежение на прозореца. Именно тогава забеляза отворената врата на балкона. Червена копринена завеса се издуваше на вятъра. А там, отвъд нея, за миг се мярна движение на простосмъртен. Роланд затаи дъх.

Вълни от руса коса, дълга и разпусната, се спускаха по гърба на великолепна зелена рокля. Тя ли беше? Трябваше да е.

Копнееше да посегне вътре и да я дръпне от прозореца, да направи света такъв, какъвто беше някога. Пръстите му се вдървиха от силното стискане на перваз, и в най-важния миг, когато златокосата богиня се завъртя, Роланд замръзна толкова бързо, толкова напълно, че си помисли, че ще тупне като ледена висулка на земята.

Отдръпна се и се качи обратно на перваза, плътно притиснал гърди към стената, но не можеше да отдели очи от момичето.

Не беше тя.

Това беше Силия, по-младата дъщеря на лорда. Сега трябва да беше на шестнайсет — на колкото бе Розалин, когато Роланд ѝ разби сърцето. Приличаше на сестра си: светла кожа, сини очи, устни като розови листенца, и цялата тази зашеметяваща ленено руса коса. Но огънят в нея — онзи мощен пожар, който Роланд бе обожавал у Розалин — у Силия бе гаснеща жарава.

И въпреки това, Роланд беше омаян, неспособен да направи и най-леко движение. Ако Силия изтичаше през прозореца и се появише на балкона, ако видът ѝ подсказваше какво ще направи, Роланд щеше да бъде заловен.

— Сестро?

Онзи глас — като струнен инструмент, само че по-богат. Розалин!

За частица от секундата, Роланд видя сянка на прага, а после: чистия, изящен профил на единственото момиче, което някога беше обичал. Сърцето му спря. Не можеше да диша. Искаше му се да извика името ѝ, да посегне към нея...

Но потните му длани го предадоха и хватката му се поколеба. За няколко продължили цяла вечност секунди Роланд имаше чувството, че кръжи във въздуха — а после се устреми на цели шест етажа надолу към калната земя.

Спомен:

Отворените врати на порутен обор.

Роланд го разпозна като паянтовата постройка в североизточния ъгъл на землището на замъка. Слънцето преминаваше бързо край вратата около шест в летните вечери, така че по златистата светлина върху сеното Роланд предположи, че приближава седем. Почти време за вечеря — или винаги твърде краткият отрязък от време, когато Роланд можеше да убеди Розалин да си открадне няколко мига насаме с него.

През широките дървени врати видя два силуета, сгушени в обгърнат от черен мрак ъгъл. Там, между храната за пилета и купчина ръждясали сърпове, Роланд видя по-ранното си превъплъщение.

Едва разпозна момчето, каквото бе някога. Бяха един и същи човек, и въпреки това нещо караше това момче всъщност да изглежда младо. Изпълнено с надежда. Непокварено. Вълнената му туника

обгръщаше тялото, а очите му бяха светли и ведри като на новородена кобила. Тя му въздействаше така — смъкваше от него хилядолетия, прекарани в тежки усилия на Земята, цялото му съществуване на Небето и тежкото Падение след това.

Може и да беше опитен във войната, в бунтовете срещу божественото, но когато ставаше въпрос за романтика, Роланд имаше сърце на дете.

Седеше на трикрако дървено столче и се взираше — толкова искрено и сериозно, че споменът го смути — към прекрасното русокосо момиче пред него.

Розалин се облягаше на една страна в сеното, без да обръща внимание на осилите, полепващи по сатенената ѝ рокля. Косата ѝ имаше лъскав блясък, дори по-прекрасен, отколкото Роланд си спомняше, а кожата ѝ беше гладка и светла като току-що избита сметана. Сведеният ѝ поглед означаваше, че всичко, което Роланд можеше да види от прекрасните ѝ сини очи, беше меката завеса на миглите, спускаща се над тях. По онова време пълните ѝ устни имаха две изражения: нацупеното, към което се придържаха сега, и кратката, като неочакван дар, усмивка, с която понякога удостояваше Роланд. И двете бяха съблазнителни. И двете му причиняваха странни неща.

Тя се размърда в сеното: преструваше се на отегчена, но преструвката ѝ бе несполучлива. Всяко негово движение приковаваше вниманието ѝ: сега той виждаше това.

— Наистина имам още едно незначително произведение. Би ли желала милейди да го чуе? — каза миналото му превъплъщение.

Роланд си спомни как нетърпеливо накланяше брадичка миналото му превъплъщение, и пламна от срам. Сега си спомни защо се бе наложило толкова много да я убеждава да се срещне с него в обора.

Всичко, което правеше, беше да я „обстрелва“ с лоша поезия.

Младежът на столчето не изчака — явно не можеше да чака — тихия изискан стон на Розалин. А когато Роланд се впусна в декламиране на ужасните си стихове, никой дори не би предположил, че този провалил се автор на сонети някога е бил Ангелът на музиката.

Пред нейното сияние бледнеят

*със сняг покрити зимни върхове.
И има поглед тя по-мил и сладък
от котенцето, дете в скута ѝ преде.
От редове стихът е изтъкан,
а аз — от блянове за Розалайн.
Морно труди се жътварят
сноповете да сбере.
Тъй пък аз безспир се трудя
мене тя да избере.
Знам: под твърдата черупка
сладка ядка се таи.
Розалайн, нали ще бъдеш
моя сладка ядка ти?
А който търси тайнствени загадки
и взира се във нощното небе,
да знае трябва — туй е неизбежно —
че трябва първо Розалайн да съзре.*

Накрая Роланд вдигна поглед и видя лицето на Розалин, присвито в намръщена гримаса. Сега си го спомни, за втори път се пребори да го понесе, и почувства същата тежест в стомаха, като наковалня, падаща от скален зъбер.

Тя каза:

— Защо ме тормозиш с такива тромави стихове?

Този път, в спомена си, Роланд го долови в гласа ѝ: Разбира се! Тя го дразнеше нарочно.

Трябваше да се сети, когато тя посегна към ръката му и го дръпна надолу върху сеното със себе си. Сърцето му блъскаше твърде шумно, за да долови намека ѝ, който — сега му беше ясно — беше: Млъквай и ме целуни.

А как я беше целунал!

Онзи първи път, когато устните им се свързаха, нещо се възпламени в Роланд, сякаш душата му бе заредена с електричество. Тялото му се беше вцепенило от усилието да се опита да не обърка дори едно-едничко нещо. Устните му се споиха с нейните, но отпуснато и безжизнено. Ръцете му бяха като два хищни нокътя,

прилепнали към раменете ѝ. Розалин се гърчеше и се съпротивляваше на хватката му, но, дори и животът му да зависеше от това, той не можеше да помръдне.

Най-после тя нададе сладък кикот, изви се като змия и се измъкна от ръцете му. Облегна се назад в сеното с отново нацупени и недостижими розови устни. Изглежда го така, както дете гледа играчка, която вече не му допада:

— Липсваше му елегантност.

Роланд залитна напред и застана на колене, забил ръце в грапавото сено.

— Да опитам ли отново? Сигурен съм, че мога да се справя по-добре...

— Е, надявам се. — Смахът ѝ беше свенлив и изискан. Тя се отдръпна точно за достатъчно дълго, че да го подразни, после се отпусна назад в сеното и затвори очи. — Можеш да опиташ отново.

Роланд вдиша дълбоко, поемайки сладостта на всяка нейна частица. Но точно когато се канеше отново да я целуне неумело, Розалин притисна ръка към гърдите му.

Сигурно беше почувствала как бясно бие сърцето му, но не се издаде.

— Този път — нареди тя, — не толкова сковано. По... плавно. Помисли си как се лее една поема. Е, може би не твоите стихотворения. Може би любимото ти стихотворение от друг автор. Отдай се на целувката ми.

— Така ли? — Роланд почти падна върху нея, като се претърколи на една страна и се озова по лице в сеното. Обърна се към нея, почервенял.

Лежаха един до друг, гледайки се в лицата. Тя взе ръцете му. Хълбоците им се докосваха през дрехите. Връхчетата на краката им се допряха без смущение. Лицето ѝ беше на сантиметри от неговото.

— Не уцели устата ми. — Устните ѝ се разтвориха в съблазнителна усмивка. — Роланд, любовта означава да не се боиш да дадеш воля на чувствата си, да вярваш, че ще желая всичко, което можеш да предложиш. Разбираш ли?

— Да, да, разбирам! — прошепна Роланд, промъквайки се поблизо за следващия си опит. Устните, ръцете и сърцето му почти щяха да се пръснат от очакване. Предпазливо, посегна към нея...

— Роланд?

Какво има пък сега?

— Прегърнете ме здраво, сър, няма да ме счупите.

Когато я целуна, на Роланд му се стори, че дори зовът на самия Луцифер не можеше да го накара да пусне тази прекрасна девойка да си отиде.

Щеше да следва съвета ѝ с хиляда други жени в бъдеще и понякога щеше да чувства нещо, но никога за дълго, и никога, никога по този начин.

3

СЪВЕТ С ТЪМНИНАТА

Роланд се събуди с чувство на гадене и объркване.

Сладкият спомен за това, как бе обичал Розалин, се изплъзваше. Докосна пулсиращата си глава и осъзна, че лежи на земята.

Бавно се претърколи и се изправи на крака. Изпитваше ужасна болка, но нищо, което нямаше да се оправи от само себе си с течение на времето.

Хвърли поглед отново нагоре към балкона. В старите времена никога нямаше да падне от него. Вероятно не биваше да носи плътни доспехи. Започваше да губи тренинг и гъвкавост. Колко пъти беше изкачвал същата тази стена в очакване да се срещне с нея? Колко пъти дългите руси коси на Розалин го бяха призовавали като къдриците на Рапунцел?

Обикновено, когато Роланд стигнеше до балкона, тя чакаше, изпълнена с чист възторг да го види. Извикваше името му с приглушен шепот, после скачаше в обятията му. Чувстваше я толкова лека, толкова изящна, притискайки я до себе си, с кожа, ароматизирана с розовата вода от ваната ѝ, с тяло, почти изпълнено с електрическо напрежение от силата на тяхната тайна любов...

Роланд тръсна глава. Не, не цялото им ухажване се състоеше само от чиста и светла радост. Един тъмен спомен помрачаваше останалото.

Това беше последният му спомен за нея.

Случи се през третия сезон на тайното им ухажване, докато светът около тях се обагреше в шарките на есента, а зелените багри на лятото догаряха в пищни пламтящи оранжеви и червени цветове.

Заедно намислиха да избягат, да се освободят от тиранията на баща ѝ, както и от предразсъдъците на едно общество, което отказваше да позволи на една дъщеря на благородник да се омъжи за мавър. Роланд си бе отишъл от любимата си за една седмица, под претекст, че прави планове за новия им живот.

Но това беше лъжа. Беше отишъл да потърси съвет по истинските проблеми, които стояха пред тях:

Щеше ли тя още да го обича, ако знаеше?

И:

Можеше ли той да опази същността си в тайна от нея и въпреки това да ѝ даде щастлив живот?

Всъщност, беше имало само един човек, към когото да се обърне.

Откри Кам в южния край на островите, които един ден щяха да бъдат наречени Нова Зеландия. По онова време и двата острова бяха напълно недокоснати от човека. Маорите щяха да достигнат сушата чак след половин век, така че Кам имаше цялото място на свое разположение.

Докато Роланд летеше, скалистите зъбери се издигаха заплашително, остри като кинжали: не приличаха на нищо, което беше виждал преди. Ветровете коварно притискаха надолу крилете му, подмятайки го сред облаците. Вече бе треперещ и подгизнал, когато стигна до обширния, девствен пролив, където Кам се криеше от Вселената.

Водата отразяваше като огледало планините, които зеленееха, покрити е брезови гори. Потапяйки връхчето на едното си крило във водата, докато минаваше над повърхността ѝ, Роланд откри, че е леденостудена. Потрепери и продължи.

В далечния край на пролива, той се приземи върху сиво-син каменен блок, който гледаше към невъобразимо висок водопад, чиито височини се криеха в мъгли. В основата му лежеше събратът-паднал ангел на Роланд, оставяйки падащата вода да удря с все сила крилете му.

Какво правеше Кам? И откога лежеше там, в това място за водно мъчение, което сам беше създал?

— Кам!

Роланд изкрещя името му три пъти, преди да се откаже и да нагази вътре, за да издърпа брат си. Почувствал чуждо докосване, Кам се замята и се вкопчи в скалите, където лежеше. Но после позна Роланд и се остави да бъде извлечен навън, с остро изражение на подозрение върху лицето.

Роланд завлече двама им върху камениста издатина зад водопадите. Това беше трудна работа и го остави задъхан, подгизнал и

измръзнал до кости. Издатината беше тясна, но имаше достатъчно място двамата да застанат върху влажния камък. Беше зловецъ тихо там, точно зад рева на водата.

Изтощен, Роланд залитна назад, докато крилете му допряха скалата, после се плъзна надолу и седна.

— Върви си у дома, Роланд.

Зелените очи на Кам изглеждаха замаяни и дезориентирани, когато се подпря на лакът. Голото му тяло представляваше отблъскваща пурпурна синина от непрестанните удари на водопада. Но, което беше най-лошо от всичко, крилете му...

По тях се бяха появили нови златисти нишки. Роланд не можеше да не признае колко ярко проблясваха под лунната светлина.

— Значи е вярно. — Роланд беше чул слуховете, че Кам е преминал на страната на Луцифер.

Изглежда никой от демоните не бе в състояние да изпълни ритуала, запазен за приветстването на нови членове в лоното. По идея, трябваше да се прегърнат, да преплетат връхчетата на крилете си в израз на взаимно приемане, на знак, че са в безопасност и сред приятели.

Кам се изправи, приближи се и се изплю в лицето на Роланд.

— Липсва ти нужната сила, за да ме завлечеш отново на служба. Нека сам Луцифер дойде тук, щом смята, че съм пренебрегнал дълга си.

Роланд си избърса лицето и е мъка се изправи на крака. Протегна ръка към Кам, но демонът трепна и се отдръпна.

— Кам, не дойдох тук да...

— Дойдох тук, за да бъда сам. — Кам се премести в един мъждиво осветен ъгъл на издатината, където сега Роланд видя малка купчина дрехи и торби малкото вещи на Кам. На Роланд му се стори, че разпозна пергаментовия свитък, който можеше да бъде брачното му споразумение, но Кам бързо наметна около тялото си раздърпано наметало от овча кожа и пхна пергамента в един дълбок джоб вътре. — О, още си тук?

— Трябва ми съвет, Кам.

— За какво? Как да живееш добре? — Искрата на Кам се бе върнала, но изглеждаше крещящо ярка у това бледо, подобно на сянка привидение, което стоеше пред Роланд. — Като за начало си намери

някой пуст остров. Този е зает, но там някъде трябва да има още. — Той протегна ръка и направи широк жест към света и към Роланд.

— Обичам смъртна жена — изрече Роланд много бавно. — Искам да изградя живота си около нея.

— Ти нямаш живот. Ти си паднал ангел от другата страна. Ти си демон.

— Знаеш какво имам предвид.

— Чуй го от мен. Любовта е невъзможна. Махай се и си спести сърдечната мъка.

В този момент Роланд осъзна, че е постъпил глупаво да иска съвет от Кам. И въпреки това се бе налагало да дойде. Любовната история на Кам се бе оказала несполучлива — но все пак той разбираше какво преживява Роланд.

— Може би можеш да ми кажеш какво... да не правя?

— Добре — каза Кам, като си пое дълбок, разтърсващ дъх. — Чудесно. Не се принизявай, като живееш в лъжа. Не ме питай дали тя ще те обича, ако открие какъв си — дори най-поболелият се от любов глупак знае отговора на това. Няма. Не може. Не си въобразявай и че можеш да опазиш от нея подобна тайна. И преди всичко, в името на Луцифер, не забравяй, че никой храм на земята няма да те приеме, ако избереш да се венчаеш за това бедно създание.

— Вярвам, че мога да накарам това да проработи, Кам.

— Значи вярваш, че ти и твоята любима може да се разберете?

— Да. Ние сме предани един на друг.

— А как гледа тя на вечността?

Роланд се поколеба.

— Не ми казвай, че не знаеш? Чудесно тогава, аз ще ти кажа. Ето я, Роланд, неоспоримата истина за нашето безсмъртие. Простосмъртните не могат да го възприемат, то ги плаши. Знанието ще я погълне — знанието, че тя ще остарее и ще умре, а ти ще си останеш младият и здрав дявол, какъвто си.

— Бих могъл да се променя заради нея бих могъл да остареея, да изглеждам така, сякаш се сбръчквам и съсухрям, и...

— Роланд. — Лицето на Кам придоби кисело изражение. — Това не е в стила ти. Която и да е тя, за нея ще бъде по-леко сега, когато несъмнено е млада и привлекателна и може да си намери друг партньор. Не погубвай най-хубавите й години.

— Но любовта трябва да е възможна по някакъв начин. Само защото ти и Лилит не можахте...

— Не говорим за мен.

Стояха мълчаливо и слушаха отекващия шум на падащата вода наоколо.

— Добре — каза Роланд накрая, — ами какво ще кажеш за Даниел и Лу...

— Какво за тях? — изрева Кам във водопада. Лицето му почервения от внезапна ярост. — Ако те са твоите идеали, върви да искаш съвет от тях. — Той поклати глава, отвратен. — Вън всеки случай, всички знаем какво ще стане с тях.

— Какво искаш да кажеш?

Сега Кам обърна ясните си зелени очи към Роланд. И Роланд се изчерви, когато откри, че го съжеляват.

— Накрая — каза Кам — той ще я изостави. Няма избор. Не може да се пребори с това проклятие. То ще го надвие и ще го унищожи.

Крилете на Роланд настръхнаха:

— Грешещ. Станал си твърде близък с Луцифер...

— Това е безкрайно далече от истината — извика Кам, но когато се извъртя, Роланд забеляза жигосания знак на тила му. Татуировката стигаше точно отвъд високата яка на наметалото му. Не можеше да я сбърка.

— Значи сега носиш знака му? — Гласът на Роланд потрепери. Той нямаше такъв знак. Никога не би се надявал да му предложат. Луцифер бележеше със знака си само определени демони, демони, с които искаше да е в специални отношения.

— Кам, не можеш...

Кам хвана в ръка лицето на Роланд и го стисна здраво. Стояха близо един до друг, вкопчени в интимна прегръдка. Роланд не знаеше дали са врагове, или приятели.

— Кой при кого дойде за съвет, Роланд? Не говорим за мен и за моето поведение. Говорим за теб и жалката любовна история, която ще трябва да приключиш.

— Сигурно има начин да...

— Погледни истината в очите: нямаше да дойдеш при мен, ако вече не знаеше отговора.

От всички неща, които Кам му беше казал в онзи ден при водопада, прощалните му думи бяха най-тежките: да, Роланд вече бе знаел отговора, отговора, който търсеше. Просто се беше надявал, че някой ще му каже нещо друго и ще му спести необходимостта да направи каквото трябваше да се направи.

Когато се върна да ѝ каже, Розалин сякаш вече знаеше. Той се изкатери до балкона ѝ, но тя не се втурна да го целуне. Лицето ѝ се скова в подозрително изражение в мига щам той влезе в покоите ѝ.

— Долавям промяна у теб. — Гласът ѝ беше изстинал от страх. — Какво има?

Тялото на Роланд го заболя, когато я видя да изглежда толкова тъжна. Не искаше да я лъже, но не можеше да намери думите.

— О, Розалин, има толкова много неща, които бих могъл да ти кажа...

Тогава, сякаш спомнила си многословните му стихотворения, тя настоя:

— Отговори ми с една дума. Какво бъдеше ни чака?

Това беше преди повече от хиляда години. И въпреки това, Роланд се присви отвратно сега, спомняйки си какво ѝ бе казал. Прииска му се да можеше да смачка този спомен, а с него — и мига. Но това се бе случило. А не можеш да промениш миналото.

Беше казал на Розалин една дума, както искаше тя.

— Сбогом.

Беше искал да каже: „Завинаги“.

Но Кам беше казал истината: Вечността бе нещо невъзможно между жена и паднал ангел.

Беше избягал, преди тя да успее да го помоли да не си отива. Мислеше си, че постъпва доблестно. Но животът го беше научил, че не е така. Беше съкрушен и изплашен.

След това Роланд я беше видял само още веднъж: две седмици по-късно, когато беше кръжил незабелязано край прозореца на нейния замък и беше гледал как любимата му плаче в продължение на цял един час.

След това се закле да не причинява на никого болка в любовта. Изчезна.

Това стана негов маниер.

Роланд бърсна нещо от бузата си и с удивление видя, че това беше сълза. Макар да беше бърсал милион солени капки от други бузи, не можеше да си спомни момент, когато самият той беше плакал.

Помисли си за Лусинда и Даниел, за вечната им взаимна преданост. Те не се отдръпнаха от грешките си — а с течение на вековете, бяха направили много такива. Връщаха се към тези грешки, разглеждаха ги отново, правеха всичко отново, докато нещо най-сетне бе щракнало в този последен живот, когато тя се бе превъплътила като Лусинда Прайс. Именно това я беше подтикнало да избяга в миналото си — за да намери решението на проклятието. За да могат тя и Даниел да бъдат заедно.

Щяха винаги да бъдат заедно. Винаги да се имат един друг, независимо от всичко.

Роланд си нямаше никого.

Безмълвно се изправи на крака и даде собствено обещание за Деня на Свети Валентин. Щеше да изкатери отново стената до Розалин — и да изкупи грешките си по единствения начин, по който умееше.

УЧЕНИК НА ЛЮБОВТА

Обратно нагоре по външната стена, второ промъкване по каменния парапет, а после — последното стръмно изкачване отново до малката кула и нейния балкон, и Розалин.

По времето, когато Роланд отново стигна до балкона, слънцето беше ниско в небето, хвърляйки дълги сенки през рамото му. В сенките неспокойно се движеха и се присвиваха Вестители — техният начин да прошепнат: „Тук сме“ — но оставиха Роланд на спокойствие. Температурата беше паднала и сега във въздуха се долавяха следи от дим и задаващ се мраз.

Представи си как влиза в малката кула през балкона, прокрадва се през обвитите в здрач коридори, докато я открие в стаята ѝ. А после си представи изражението ѝ.

Представи си я как залита удивено назад, с ясно изписаната радост на лицето ѝ, притиснала склучени ръце към изящните си гърди...

Но какво, ако бе разгневена?

Все още разгневена, пет години по-късно. Беше възможно.

Не биваше да изключва този вариант.

Бяха споделяли нещо рядко и прекрасно и той беше научил, че жените изпитваха дълбоки чувства, когато ставаше дума за любов. Те изпитваха любов по начини, които Роланд никога не би могъл да разбере, сякаш сърцата им имаха допълнителни кътчета, огромни безкрайни пространства, където любовта можеше да остане и никога да не си тръгне.

Какво правеше той тук? Вятърът си проправи път е криволичене и се провря под стоманената му броня. Не би трябвало да е тук. Тази част от живота му беше приключила. Кам може и да беше сгрешил за любовта, но не грешеше за начина, по който времето бе променило Роланд.

Редно беше да слезе отново, да яхне коня си и да намери Даниел. Само че... не можеше.

Какво можеше да направи?

Можеше да се унижи.

Можеше да падне на колене и да сведе глава пред нея, да помоли за прошка. Можеше и щеше...

До този момент дори не беше осъзнал, че иска прошката ѝ.

Сега беше близо до балкона, разтреперан. Нервен ли беше, или развълнуван? Беше стигнал дотук, а още не знаеше какво ще каже. Няколко реда от стихотворение се оформиха в онова кътче на сърцето му, където обитаваше навикът...

*Ще помня вечно лик един —
На мойта мила Розалин.*

Не — точно заради това си беше имал неприятности с нея преди. На нея не ѝ трябваше лоша поезия. Трябваше ѝ телесна, споделена любов.

Можеше ли Роланд да ѝ я даде сега?

Червената завеса прошумоля на вятъра, после се разтвори при дръзкото докосване на пръстите му. Скри се зад каменната стена, но изпружи врат, докато погледът му се промъкна в спалнята, където обикновено седеше с нея.

Розалин.

Беше прелестна, седнала в дървен стол в ъгъла, пеейки си под нос. Лицето ѝ беше по-възрастно, но годините се бяха отнесли милостиво с нея: От момичето на Роланд, тя се беше превърнала в прекрасна млада жена.

Сияеше. Беше прекрасна.

Да, Роланд знаеше, че бе допуснал грешка. Беше новак и любовта и беше лекомислен, циничен и неуверен, че онова, което имаха, може да продължи дълго. Бе твърде припрян, за да обърне внимание на горчивите думи на Кам.

Но виж Лус и Даниел. Те бяха показали на Роланд, че любовта може да понесе дори най-суровите наказания. И може би всичко до този момент — случайното връщане в тази епоха, това, че се съгласи да помогне на Шелби и Майлс, това, че мина покрай стария замък на Розалин — не се бе случило току-така.

Получаваше втори шанс за любов.

Този път щеше да последва сърцето си. Беше готов да се втурне вътре през отворения прозорец...

Но чакай...

Розалин не си пееше сама. Роланд примигна, поглеждайки отново. Тя имаше слушател: малко дете, повито в пухена завивка. Детето сучеше. Розалин беше майка.

Розалин бе нечия съпруга.

Тялото на Роланд се вдърви и от устните му се откъсна леко ахване. Би трябвало да е облекчен, че я вижда да изглежда толкова добре — никога не беше изглеждала по-щастлива — но чувстваше единствено силна самота.

Тежко се претърколи далече от вратата на балкона, като блъсна силно гърба си в извитата стена на кулата. Какъв ли мъж беше заел мястото, което Роланд никога не бе трябвало да напуска?

Осмели се да хвърли още един поглед вътре: загледа как Розалин стана от стола и положи бебето в дървената му люлка. Роланд затвори очи и се заслуша в стъпките ѝ, заглъхващи като песен, когато тя излезе тихо от стаята и тръгна надолу по коридора.

Не беше възможно да свършва така — този последен миг, в който зърваше любовта.

Глупак. Глупак, че се върна. Глупак, че не отхвърли тези мисли от ума си.

Инстинктивно я последва, промъквайки се по ниския перваз на малката кула до следващия прозорец. Вкопчи се в стената с изподраните си пръсти.

Тази стая, в съседство със стаята, където беше видял Розалин, едно време беше на брат ѝ, Джефри. Но когато Роланд се надвеси навътре да надникне през извитото стъкло, край прозореца висяха женски дрехи.

Чу ниския глас на мъж, а после — в отговор — този на Розалин.

Млад мъж седеше с гръб към Роланд на ръба на покрито с дамска легло. Когато обърна глава, профилът му беше красив, но не съкрушително. Гладка кафява коса, луничава кожа, ясно очертан полегатото спускащ се нос.

Просната напърно върху него на леглото лежеше жена, с руса глава, сгушена в скута му, с небрежния маниер, с който се държат

двама души, които се чувстват толкова удобно с крайниците на другите, колкото и със собствените си. Тя плачеше.

Тя беше Розалин.

— Но защо, Александър?

Когато тя вдигна покритото си с петна от сълзи лице да го погледне, сърцето на Роланд заседна в гърлото.

Александър — нейният съпруг — погали русата разчорлената коса на жена си.

— Любов моя. — Целуна я по носа последното място, за което би помислил Роланд, ако можеше да докосне онези устни. — Конят ми е оседлан. Войниците ме чакат в казармата. Знаеш, че трябва да тръгна преди падането на нощта, за да се присъединя към тях.

Розалин се вкопчи в белия ръкав на долната му риза и изхълца:

— Баща ми има хиляда рицари, които могат да заемат мястото ти. Умолявам те, не ме оставяй не ни оставяй, — за да заминеш да се биеш.

— Баща ти вече беше твърде великодушен. Защо трябва друг да заема мястото ми, когато съм млад и способен? Това е мой дълг, Розалин. Трябва да отида. Когато нашият кръстоносен поход приключи, ще се върна при теб.

Тя поклати глава, с порозовели от гняв бузи:

— Не мога да понеса да те загубя. Не мога да живея без теб.

При тези думи сърцето на Роланд заби неравномерно.

— Няма да ти се наложи — каза Александър. — Давам ти думата си: ще се върна.

Той се надигна от леглото, помагайки на съпругата си да се изправи на крака. Роланд забеляза с подновена ревност, че тя беше бременна с ново дете. Коремът ѝ изпъкваше под изящната надиплена рокля. Тя отпусна ръце върху него, съкрушена.

Роланд никога не би могъл да я изостави в такова състояние. Как можеше този мъж да замине на война? Каква война имаше значение пред задълженията на любовта?

Всяка сърдечна болка, която може да бе изпитвала към Роланд преди пет години, бледнееше в сравнение с това, защото този мъж не беше само неин любим и неин съпруг той беше също и баща на децата ѝ.

Сърцето на Роланд се изпълни с униние. Не можеше да се примири с това. Помисли си за всички онези години между това средновековно сърдечно разочарование и настоящето, от което се беше върнал — вековете, които беше прекарал на луната, скитайки се изгубен през нейните зъбери и кратери, изоставяйки задълженията си, като просто се опитваше да забрави, че някога я е виждал. Помисли си за бездната от време, което бе изоставил в портала, който свързваше юли със септември, изоставяйки всичко така, както беше изоставил Розалин.

Но сега той знаеше, че независимо колко дълго продължаваше неговата безкрайност, никога нямаше да забрави сълзите ѝ.

Какъв самовлюбен глупак беше. На нея не ѝ трябваше извинението му — да ѝ се извини сега, щеше да бъде изцяло себична постъпка, просто за да намери облекчение заради гузната си съвест. И да отвори наново раните ѝ. Вече нямаше нищо, което можеше да направи за Розалин.

Или почти нищо.

Младият мъж изглеждаше тромав и неумел, когато се приближи към конюшната, където го чакаше Роланд. Носеше шлема си в ръка, оставяйки лицето си открито. Роланд го изучаваше. Мразеше и уважаваше този мъж, който явно се чувстваше едновременно длъжен и изпълнен с неохота да се бие. Можеха ли честта и дългът да означават за него повече от любовта? Или може би това объркване от чест и дълг беше любов — парадокси, по-огромни и от най-далечните предели на звездите.

Кой би искал да замине на война и да напусне едно любящо семейство?

— Войнико — извика Роланд на Александър, когато се приближи достатъчно, за да разпознае измъченото изражение в очите му. — Нали ти си Александър, родственик на негова светлост лорд Джон, който носи титлата феодален владетел на този имот?

— А ти кой си? — Александър прекрачи прага на конюшната. Бледокафявите му очи се присвиха, докато оглеждаха парадните доспехи на Роланд. — От каква битка идваш, облечен така?

— Изпратиха му тук да заема мястото ти в кампанията.

Александър спря:

— Съпругата ми ли те изпрати? Баща й? — Той поклати глава. — Дръпни се, войнико. Остави ме да продължа.

— Всъщност, няма. Задачата ти се промени. Познаваш терена в тази околност по-добре от повечето войници. Може да ни сполетят опасни времена, ако битката на север не се развие в наша полза. Ако отстъпим, ще бъдеш необходим тук, за да охраняваш града от нашественици.

Александър наклони глава:

— Покажи си лицето, войнико, защото нямам доверие на човек, който се крие зад маска.

— Лицето ми не те интересува.

— Кой си ти?

— Човек, който знае, че твоят дълг е тук след твоите близки. И цялата военна плячка не струва нищо пред истинската любов и семейната чест. Сега не се изправяй, ако искаш да живееш.

Александър се изсмя тихо, но после изражението му се промени и стана по-сурово. Той извади меча си:

— Да видим тогава.

Роланд трябваше да го е очаквал. И въпреки това то го подразни. Как можеше този човек да е толкова твърдо решен да я изостави? Роланд никога не би я оставил!

И все пак, разбира се, вече го беше направил. Беше изоставил единствената си истинска любов като безчувствен, лекомислен глупак. Оттогава беше сам. Самотата беше едно, но тя се изроди в противно, ужасно чувство за безнадеждност, след като душата бе вкусила любовта.

На никого не биваше да се позволява да направи същата грешка. Въпреки ревността си, Роланд можеше да види това. На него се падаше да спре Александър.

Той преглътна, въздъхна наум и извади сабята си. Беше дълга един метър и остра като болката, която пронизваше сърцето му, задето трябваше да влезе в схватка с този човек.

— Войнико — каза Роланд безизразно, — не се шегувам.

Мъжът мина в настъпление, размахвайки неумело меча си. Роланд отби удара с едно леко движение на китката, без усилие. Мечовете се сблъскаха с тъп звук.

Този на Александър се плъзна към земята, съвсем леко насочен от меча на Роланд, докато отскочи от мокрото сено на пода на конюшната.

— Защо с такава готовност би се отправил към собствената си смърт? — попита Роланд.

Александър изсумтя и се хвърли напред, заемайки бойна поза, като вдигна меча си на височината на гърдите:

— Не съм страхливец.

Може би не, но беше изключително неопитен. Вероятно беше усвоил някакви умения за бой с меч като дете, сражавайки се с купите сено по време на летните празници с приятелите си от детинство. Не беше войник. На бойното поле щеше да е мъртъв след час.

Или Роланд можеше да го убие сега...

В този миг видя как мечът му замахва ловко надолу по голия врат на този мъж. Видя стряскащата гледка на разсечен гръбнак и лъскавата червена кръв, която капеше от стоманата върху пръстта.

Колко лесно щеше да бъде да прекрати краткия живот на този човек. Да заеме мястото му в онази кула и да я обича, както тя имаше нужда да бъде обичана. Сега Роланд знаеше как да го направи.

Но после примигна и видя Розалин. Бебето.

Не погубвай — напомни си той. Само убеждавай.

Скочи напред леко, замахвайки с меча си към Александър, който забързано отстъпи назад, завъртайки се като обезумял, за да се отдалечи. Този път избегна меча на Роланд само благодарение на чист късмет.

Роланд се засмя и смехът му имаше горчив вкус.

— Предлагам ти услуга, войнико, — а те уверявам, че имам по-висш командир от твоя сенйор. Знай, че няма да опозоря намеренията ти. Позволи ми да отида на война вместо теб.

— Говориш със загадки. — От страх кожата около устата на Александър се беше изопнала като кожата на тъпан. — Не можеш да ме заместиш.

— Да — каза Роланд, кипящ от гняв. — Ако не друго, поне знам това.

В изблик на жестокост, Роланд забрави целта си. Нахвърли се върху Александър с яростта на отхвърлен любовник. При вида на острието, Александър застана вдървено, протегнал меча си. Трябваше

да му се признае, че не отстъпи назад. Но с още един сблъсък на мечовете им Роланд бе обезоръжил Александър. Допря връхчето на меч си към гърлото на младия мъж, което се надигаше и спускаше.

— Един истински рицар би отстъпил. Би приел предложението ми и би останал да служи на хората си тук, закриляйки дома си и съседите си, когато се нуждаят от закрила. — Роланд преглътна. — Ще се поддадете ли, сър?

Александър се мъчеше да си поеме дъх, неспособен да говори. Непрекъснато поглеждаше надолу към острието, опряно в шията му. Беше изпълнен с ужас. Кимна. Щеше да отстъпи.

Вълна от спокойствие заля Роланд и той си позволи да затвори очи.

Той и този блед простосмъртен обичаха едно и също светло създание. Не можеха да бъдат врагове. Именно тогава Роланд си избра страна. Нямахше да пощади живота на Александър заради самия него, а заради Розалин.

— Ти си по-смел от мен. — И беше вярно, защото Александър беше достатъчно силен да обича Розалин, когато Роланд се страхуваше твърде много. — Възползвай се от шанса, който ти давам тази нощ, и се върни при семейството си. — С усилие запази гласа си спокоен. — Целуни жена си и отгледай децата си. Това е чест.

Гледаха се упорито в очите за един дълъг, напрегнат миг, докато Роланд започна да чувства, че Александър може да види през процепа в шлема му. Как можеше Александър да не чувства болката във въздуха помежду им? Как можеше да не усеща колко близо бе Роланд до мисълта да го убие и да заеме мястото му?

Роланд отдръпна меч си от врата на Александър. Прибра оръжието в ножницата, яхна коня си и излезе от конюшната в нощта.

Пътят бе гол и син на лунната светлина.

Роланд се отправи на север. Все още трябваше да намери Даниел — поне една любов трябваше да бъде освободена в тази схватка с времето. За четвърт час Роланд се вгълби в мисли за Розалин, но споменът бе твърде болезнен, за да му се отдава задълго. Очите му се фокусираха отново върху пътя, когато видя ездач, който галопираше към него на черен като въглен кон.

Дори в тъмнината, в бронята на рицаря имаше нещо странно и все пак познато. За миг Роланд се зачуди дали това не беше собственото му предишно превъплъщение, но когато рицарят вдигна ръка, за да го накара да забави ход, жестовете му бяха по-припрени, отколкото щяха да са тези на Роланд.

Спряха един пред друг: конете им пръхтяха, докато обикаляха в кръг, а от ноздрите им излизаха бели облачета в мразовития въздух.

— От онова имение ли идваш? — Гласът на рицаря прогърмя през пътя, докато той сочеше към замъка в далечината.

Сигурно бе помислил, че Роланд е Александър. Дали този рицар беше изпратен да придружи Александър до полесражението?

— Д-да — заекна Роланд. — Трябва да заместя...

— Роланд? — Гласът на войника се смени — от — даде си сметка Роланд — дрезгав, престорено гръмък тон, до ефирна и фантастично очарователна нотка.

Рицарят отметна шлема си. Черна коса се спусна като водопад надолу по доспехите, а после, на лунната светлина, Роланд видя лицето, което бе познавал по-добре от всяко друго още от зората на времето.

— Ариана!

Скочиха от конете си право в обятията си. Роланд не знаеше от колко време средновековното му превъплъщение небе виждало тази средновековна Ариана, но емоционалната битка, от която току-що бе оцелял, му създаваше чувството, че са минали векове, откакто за последен път бе виждал приятел.

Завъртя жилавото момиче-ангел. Крилете ѝ се показаха изведнъж от процепи в доспехите ѝ и Роланд ѝ завидя за свободата им. Разбира се, че дрехите ѝ бяха приспособени за криле — по онова време всички бяха.

Във взетите назаем доспехи Роланд се чувстваше като в клетка, но не искаше да се оплаква на Ариана. Тя още не знаеше, че той е Анахронизъм и той искаше да запази нещата така. Толкова се радваше да я види.

Лунната светлина блестеше като прожектор върху бялата кожа на приятелката му. Когато тя обърна глава, Роланд ахна.

Ужасяващ белег от изгаряне проблясваше върху лявата страна на врата ѝ. Кожата беше нашарена с жилки като мрамор, възлеста,

кървяща, превърнала се в най-ужасяваща рана. Роланд се присви ужасено, без да иска, и Ариана се смути.

Тя вдигна ръка да прикрие раната, но изстена, когато пръстите ѝ я докоснаха.

Роланд беше виждал този белег хиляда пъти в бъдещите си срещи с Ариана, но произходът му се оставаше загадка за него. Само едно нещо можеше да нарани ангел по такъв начин, но той никога не бе знаел как да я попита за него.

Сега раната беше прясна, като обрив от пламъци около врата ѝ. Сигурно беше получила нараняването съвсем наскоро.

— Ариана, какво ти се е случило?

Тя извърна поглед: не искаше да позволява на Роланд да види още по-ясно обезобразената ѝ кожа. Подсмръкна:

— Любовта е ад.

— Но... — Роланд затвори очи, чувайки как репликата се повтаря в ума му, — тялото на един ангел не може да бъде осакатено, освен от... — Ариана извърна засрамено поглед, и Роланд я притегли към себе си. — О, Ариана! — изплака той, склучвайки ръце около кръста ѝ: вратът ѝ ту привличаше погледа му, ту го караше да отдръпва очи. Не можеше да я прегърне, както искаше, не можеше с една силна прегръдка да премахне болката. — Боли ме за теб.

Тя кимна. Знаеше. Никога не бе обичала да плаче. Каза:

— Точно ходих да видя Даниел.

— Бях тръгнал да се срещна с него — каза Роланд, остана без дъх при мисълта какъв късмет беше това. — Необходимо е да присъства на панаира за Деня на Свети Валентин.

— Пристига в града тази вечер. Може и да е вече там. Поне Лусинда ще бъде щастлива.

— Да — каза Роланд, като си спомни по-ясно сега. — Ти беше рицарят, който дойде да предаде онова съобщение пи другите в лагера. Не аз. Ти състави кралския указ, който съобщаваше на войниците да си вземат отпуск за Деня на Свети Валентин.

Ариана скръсти ръце на гърдите си.

— Откъде разбра?

— Ясновидска дарба. — Изненада се, когато откри, че се усмихва.

Беше достатъчно, че тя, най-скъпата му приятелка, беше тук. Така това пътуване през някогашното му сърдечно разочарование ставаше по-малко мрачно.

Роланд вдигна шлема на Ариана и ѝ помогна да се качи отново на коня си. Яхна своя и отново спусна наличника пи шлема си. Рамо до рамо, двамата рицари потеглиха към града.

Понякога смисълът на любовта не беше в спечелването, а в мъдрата саможертва и надеждността на приятели като Ариана. Приятелството — осъзна Роланд — само по себе си бе вид любов.

ИЗГАРЯЩА ЛЮБОВ
АРИАНА И ДЕНЯТ НА СВЕТИ ВАЛЕНТИН

1

ТАЙНАТА

Ариана погледна към дъхащата на мащерка тосканска утрин и въздъхна.

Беше се проснала на меката като зелено кадифе трева, подпряна на лакти, с брадичка в дланите, наслаждавайки се на нетипичната за сезона топлина и усещането от допира на меки пръсти, прокарвани през дългата ѝ черна коса.

Така Ариана и Тес прекарваха редките си следобеди заедно. Едното момиче сплиташе плитки, другото плетеше истории. После си разменяха ролите.

— Имало някога едно невероятно момиче—ангел — поде Ариана, обръщайки глава на една страна, за да може Тес да подхване косата от тила ѝ.

Тес беше по—добра в сплитането от Ариана. Сядаше до Ариана с кошница горски диви цветя в скута. Надвесваше се над тесния гръб на Ариана и сплиташе гъстата коса на ангела на стегнати плитки. Прикрепваше плитките така, че те се извиваха на зигзаг около скалпа на Ариана, докато тя заприличваше на Медуза, което бе любимият стил на Ариана.

Ариана, от друга страна, имаше късмет, ако успееше да прибере буйната червена и чорлава коса на Тес в една—единствена крива плитка. Дърпаше и теглеше, и се мъчеше да прокара гребена през буклите на Тес, докато Тес завикаше от болка.

Но Ариана я биваше повече в разправянето на истории. А какво щеше да бъде сплитането без една хубава история?

Изобщо нямаше да е забавно.

Ариана затвори очи и изстена, докато пръстите на Тес се вървяха нагоре по кожата на главата ѝ. Никое усещане не бе така хубаво, както докосването на любим човек.

— Ариана?

— Да. — Очите ѝ се отвориха, погледът ѝ премина разсеяно по пасището, където млечни крави сновяха лениво по двестата акра на

фермата. Това бяха любимите ѝ моменти: тихи и без усложнения, само те двете. Беше късно следобед; повечето доячки, които работеха във фермата, където се беше хванала на работа Ариана, вече се бяха прибрали в къщите си.

Беше избрала тази работа, защото не беше далече от Лусинда, която, в този живот, беше израсла в английски феодален имот на няколко минути полет на север. Като цяло, Даниел се чувстваше потиснат от присъствието на Ариана и другите ангели, натоварени със задачата да го наглеждат. Но от кравефермата Ариана можеше да му даде пространство и въпреки това да отлети при него или Лусинда бързо, ако станеше нужда. Освен това, на Ариана ѝ харесваше да се потапя в живота на простосмъртните от време на време. Хубаво усещане беше да получи работа в кравефермата, да удовлетворява желанията на някой висшестоящ. Тес така и не проумя тази нужда, но пък и господарят на Тес беше малко по-взискателен от Трона.

Рядко се случваше да има по някой откраднат миг с Тес. Посещенията ѝ в кравефермата — в тази част на света, като цяло — никога не се случваха бързо, нито продължаваха достатъчно дълго. Ариана не обичаше да си представя тъмнината, която очакваше Тес в мига щом се сбогуваха, или господаря, който мразеше да вижда как Тес се отклонява от неговите владения.

Не мисли за него — сгълча се Ариана. Не и когато Тес е до теб и не е нужно да се съмняваш в любовта си!

Да, Тес беше до нея. А тревата отдолу беше толкова мека, въздухът на фермата — така наситен с уханието на диви цветя, че на Ариана ѝ се искаше да се отпусне в успокояващия блян като в обятията на хранителка.

Но историята. Тес обичаше историите ѝ.

— Докъде бях стигнала? — попита Ариана.

— О... не помня. — Тес звучеше разсеяно. Нокътят ѝ одраска врата на Ариана, когато хвана в шепа кичур коса.

— Оу. — Ариана разтри врата си. Тес не помнеше? Но Ариана бе онази, която се губеше в мислите си, не Тес. — Нещо не е наред ли, любима?

— Не — каза Тес бързо. — Ти започваше някаква история... Необикновено... ъм...

— Да! — възкликна Ариана щастливо. — Едно необикновено момиче–ангел. Казвала се... Ариана.

Тес дръпна косата ѝ:

— Още една за теб? — Смееше се, но смехът ѝ звучеше далечен, сякаш вече бе отлетяла надалече.

— И теб те има в нея! Само почакай. — Ариана се претърколи на една страна, за да се обърне с лице към Тес. Ръката, с която Тес сплиташе плитката, се плъзна надолу по хълбока на Ариана.

Тес носеше бяла памучна рокля с тесен корсаж и къси, надиплени бели ръкави. По раменете ѝ имаше лунички, които напомниха на Ариана за звездни галактики. Очите ѝ бяха едва доловимо по–тъмни от зашеметяващите бледосини ириси на Ариана.

Тя беше най–красивото създание, което Ариана беше срещала.

— И какво било толкова необикновено в този ангел? — попита Тес след миг, подхващайки нишката.

— О, откъде да започна? У нея имало толкова много необикновени неща! — Ариана отметна глава, размишлявайки за вдъхновена посока, в която да поведе разказа си. Почувства как незавързаната плитка се разхлаби отстрани на главата ѝ.

— О, Ариана! — възкликна Тес. — Развали я!

— Нищо не мога да направя, ако косата ми си има други планове! А може би и твоята също! — Ариана посегна към панделката, вързана около дългата червена плитка на Тес.

Но момичето бе твърде бързо. Припряно се хвърли назад в тревата като рак, смеейки се, когато Ариана се изправи ми крака и я подгони.

— Този изключително необикновен ангел — провикна се тя след Тес, която се втурна през високата трева и свежия вятър — имал най–ужасните преплетени като гнездо кичури в косата си. Била прочута с това, надлъж и нашир. Някои я нарича ли „Чорлавата напаст“. — Ариана пристъпи с високо вдигна крак, с вдигнати ръце, като извиваше пръсти, за да разроши косата ѝ. — Цели градове изчезвали в буйната ѝ грива. Чорлавите ѝ коси помитали цели армии! Възрастни мъже плачели и се губели в черната бездна на кичурите ѝ, които се виели като змии.

После Ариана се препъна в дългия долен край на роклята без презрамки, каквито носеха доячките, и падна тежко на земята. На

колене и лакти, тя вдигна поглед към Тес, която беше спряла между нея и слънцето: ореол от светлина обкръжаваше червената ѝ коса.

Тес се наведе да помогне на Ариана да стане: ръцете ѝ, обгърнали китките на Ариана, бяха меки.

— Докато един ден... — Ариана посегна да избърше калните си длани в предницата на роклята си; Тес я плесна през тях, за да я накара да ги отдръпне, и извади от пристегнатия с връв джоб памучна кърпичка. — Един ден, това момиче–ангел срещна някой, който променил живота ѝ...

Тес леко повдигна брадичка. Слушаше.

— Тази личност била едно малко дяволче — каза Ариана. — Била доста сериозна, вечно осуетявала лудориите на Чорлавата напаст, вечно се подигравала на изобретателността ѝ, вечно напомняла на Чорлавата напаст, че някои неща са по–важни от някаква си коса.

Неочаквано Тес се извърна. Седна в тревата с гръб към Ариана. Може би представянето на характера ѝ бе ѝ се сторило грубо? Но тепърва имаше още! Всяка история имаше нужда от повратна точка, елемент на изненада. Ариана се просна върху протегнатите крака на Тес и се подпря на лакът в тревата. С другата си ръка посегна да разплете ръцете на Тес, които тя бе скръстила здраво на гърдите си. Но дори с ръце, здраво стиснати от тези на любимата ѝ, очите на Тес отказваха да се откъснат от бледожълтото диво цвете в тревата.

— Зарежи тази глупава история, Ариана. — Говореше като в транс. — Днес не съм в настроение за нея.

— О, но чакай! Точно загревам! — Ариана сбърчи чело. — В Толкова много отношения тази привидна съперница била пълна противоположност на Чорлавата напаст. Косата ѝ била като червен пух от глухарче. — Ариана погали косата на Тес. Кожата ѝ била като бледо платно, което пламвало при най–лекото докосване на слънцето. — Тя прокара пръст надолу по гладката, гола ръка на Тес.

— Ариана...

— Но това създание било демон с гребен, а в ръцете ѝ се укротявали страховитите кичури. Природата на това създание, за разлика от тази на ангела, била...

— Достатъчно! — изсъска Тес, като рязко отдръпна поглед и го насочи към плитък, настлан с чакъл поток досами пасището. — Уморих се от вълшебни приказки.

Тя се изправи и Ариана припряно се присъедини към нея.

— Не е приказка — настоя Ариана, пренебрегвайки тръпките, които се надигаха по кожата ѝ. Седна с изправен гръб и наклони глава към Тес: — Фактът, че сме тук заедно...

— Е само знак, че той не е внимавал.

— Не е? — Студен вятър повя над ливадата.

— Даде ми ултиматум.

Кръвта се отдръпна от бузите на Ариана, а с нея си отидоха и ярките цветове от ливадата. Синьото небе помътня, тревата стана безжизнена. Дори косата на Тес изглеждаше бледа. Ариана знаеше, че този момент идва, но въпреки това той накара дъха ѝ да секне.

Тес носеше на тила си черната татуировка с форма на звезда с лъчи, онази, с която Луцифер жигосваше най-приближените си демони.

— Той знае. И сега ме иска обратно. — Гласът на Тес беше студен като лед, лед, който сякаш се промъкна в душата на Ариана.

— Но ти току-що дойде тук! — На Ариана ѝ се искаше да изтича към любимата си, да падне в краката на Тес и да заплаче, но само се взираше в ръцете си. — Не искам да си тръгваш. Мразя, когато си отиваш.

— Ариана... — Тес пристъпи към нея, но Ариана трепна, разгневена.

— Не е негова работа да казва какво можем и какво не можем да правим! Що за чудовище тръби непрекъснато за свободната воля, а въпреки това отказва да ти позволи да бъдеш свободна да последваш сърцето си?

— Нямам избор по този въпрос.

— Да, имаш — каза Ариана. — Просто не искаш да го направиш.

Когато Тес не отговори, гърдите на Ариана се надигнаха от първата вълна на ридание със силата на цунами. Чувстваше се толкова засрамена. Обърна се и побягна през пасицето. Тичаше покрай леглото на потока и нагоре по покрития с мека трева склон в западния край на фермата. Прегази билковата градина на господарката си, защото от сълзите си не виждаше мащерката. Чуваше как Тес тича след нея и леките ѝ стъпки я настигат. Но Ариана не спря, докато не стигна до вратата на стария обор, където утре сутринта щеше да стане точно преди зазоряване, за да издои кравите.

Хвърли се към грубата дървена стена на обора и остави риданията да избухнат.

Тес прегърна Ариана изотзад, червената ѝ плитка се преметна през рамото на Ариана. Тя положи глава между плешките на Ариана и останаха така, и двете плачейки, за един тих миг.

Когато Ариана се обърна, облягайки гръб на затоплената от слънцето стена на обора, Тес взе ръката ѝ. Пръстите ѝ бяха дълги, бледи и тънки: тези на Ариана бяха малки, с изгризани до живеца нокти. Ариана дръпна Тес през отворената врата с ръждиви панти вътре в обора, където щяха да са скрити от очите на останалите доячки, които скоро щяха да се събират за вечеря.

Стояха сред сено и коне, няколко крави лежаха сгущени заедно в един ъгъл. Миризмите на животните бяха навсякъде: мускусният мирис на конете, сладкото пухено ухание на пилетата, засъхналата пот на кравешките кожи.

— Има начин да бъдем заедно — каза Тес на Ариана с нисък глас.

— Как? Ще му се опълчиш?

— Не, Ариана. — Момичето–демон поклати глава. — Дадох клетва. Обвързана съм с Луцифер.

Когато Тес обърна глава да се загледа навън през вратата на обора и през безкрайната ливада, Ариана зърна тъмната татуирана звезда с лъчи, която загрозяваше прекрасната ѝ кожа. Това беше единственото, което можеше трайно да оскверни телата на ангелите. С изключение на белезите от крилете им, всяко друго мастилено петно, рана или белег избледняваше с времето.

Знакът на Луцифер беше единствената част от Тес, която Ариана можеше да каже, че не обича. Вдигна ръка да докосне собствения си врат, блед и неосквернен. Чист.

— Има друг начин — каза Тес, притискайки се плътно към Ариана, така че стъпалата им се припокриха. Любовта на Тес ухаеше на жасмин, а тя често казваше, че Ариана има аромат на сладка сметана. — Начин да спрем да живеем така, докато всичко между нас винаги е тайна.

Тес протегна ръце към Ариана и посегна зад раменете ѝ Ариана си помисли за миг, че отново ще се прегърнат. Почувства как тялото ѝ се присви, изпълнено с нужда да бъде прегърнато...

Вместо това нагоре по тила ѝ пропълзяха студени пръсти.

— Би могла да се присъединиш към мен.

Ариана се люшна назад. По кожата ѝ полазиха тръпки.

— Присъедини се към мен като моя сродна душа, Ариана.

Присъедини се към мен и заеми мястото си сред редиците на Ада.

ПЪКЛЕНИ ЖЕЛАНИЯ

Ариана се отдръпна ужасено.

— Не — прошепна тя, сигурна в невъзможността на предложението. — Никога не бих могла.

Сините очи на Тес я умоляваха с яростна сила.

— Можем да прекратим тайната си връзка и да я оповестим пред вселената.

Начинът, по който прогърмя гласът ѝ, отеквайки от гредите на обора, изпълни Ариана с нервност.

— Не искаш ли това? — извика Тес. — Не искаш ли да бъдем заедно, да разчупим тираничните окови, които ни пречат да бъдем наистина себе си?

Ариана поклати глава. Това беше нечестно. Тес си бе изгубила ума. Тя имаше най-великолепната душа, която Ариана беше виждала, но този път беше стигнала твърде далече. Ако изобщо я беше грижа за Ариана, Тес щеше вече да знае какъв ще бъде отговорът на любимата ѝ.

Но после...

Ариана се поколеба, позволявайки си за миг да види ситуацията от гледната точка на Тес. Разбира се, че Ариана искаше да обича Тес открито. Винаги щеше да иска. Какво друго трябваше да направи, за да го докаже?

Не! Как можеше Тес да иска това от нея? Да избере Ада пред Рая? Това не беше любов. Беше безумие.

— Може би правилата са прави — каза Ариана предпазливо. — Може би ангелите и демоните не бива...

— Какво? — прекъсна я рязко Тес. — Кажи го.

— Луцифер никога не би го позволил — каза накрая Ариана уклончиво, като се извърна от Тес и закрачи из обора мина покрай конете в яслите им. Кравите в кошарата. Всичко си имаше място. Погледна през обора към Тес и се почувства по-далече от всякога от душата, която обичаше най-много.

— Луцифер може и да го позволи... — поде Тес.

— Знаеш какво смята за любовта! — изсъска Ариана. — Откакто... — Но млъкна, без да довърши. Онази стара история нямаше значение, не и точно сега.

— Ти не разбираш. — Тес се изсмя престорено, сякаш Ариана не успяваше да проумее нещо толкова просто като една аритметическа задача. — Каза, че ако те доведе с мен...

— Кой каза? — Ариана рязко вдигна глава. — Луцифер?

Тес отстъпи, сякаш изплашена, и за миг на Ариана ѝ се стори, че видя нещо в гредите на обора. Каменна статуя, гаргойл. Той сякаш ги наблюдаваше. Но когато примигна, той беше изчезнал. Тя отново погледна в обезумелите очи на Тес и се почувства предадена.

— Казала си му?

Сега Ариана тръгна с резки крачки към Тес, спирайки точно пред гърдите на любимата си. Те се надигнаха изненадано от сблъсъка, но Тес не се отдръпна.

— Как се осмеляваш — изсъска Ариана, като се завъртя на пета.

Преди Ариана да успее да избяга от обора, Тес сграбчи китките ѝ. Ариана се изви и се отскубна, чувствайки как пръстите на Тес се провлачиха по кожата ѝ.

— Остави ме на мира! — изкрещя Ариана, без да го мисли наистина, но Тес и без друго не слушаше. Тя отново се нахвърли на Ариана, като дръпна ръкава на роклята ѝ толкова силно, че платът се раздра.

— Да, казах му! — изрева Тес, крещейки право в лицето на Ариана. — За разлика от теб, мен не ме е грижа кой ще узнае!

Ариана я блъсна. Блъсна я толкова силно, че Тес падна назад във висока като кула купчина от ведра с мляко. Те се преобърнаха, падайки върху нея с трясък, като опръскаха бледата ѝ кожа с няколко бели капки.

Тес изрита ведрата и светкавично се изправи на крака. А после — Ариана не го беше очаквала — крилете ѝ изведнъж се разтвориха зад раменете ѝ.

Те никога не показваха крилете си една на друга; това беше нещо, за което се бяха разбрали преди цяла вечност. Това бе твърде ясно напомняне, че любовта им не е планирана да просъществува.

Сега широките демонски криле на Тес изпълниха обора с блестяща светлина. Имаха златистия цвят на последния миг от залеза: като високи склонове, които се издигаха високо зад раменете ѝ подобно на два планински върха. Удряха леко отстрани до тялото ѝ, напълно изпънати, твърди, с връхчета, извити леко навън в посоката на Ариана.

Ритуалната бойна поза.

Конете зацвилиха, а кравите започнаха да мучат, сякаш можеха да доловят напрежението, приближаването на нещо лошо.

Ариана не бе възнамерявала да прави онова, което последва — но и не можеше да го предотврати. Крилете ѝ откликнаха на призива. Разцъфнаха от раменете ѝ в буен изблик, който ѝ се стори така изначално хубав, че тя нададе непредпазлив радостен вик. Но в следващия миг се задави от съжаление, когато ги видя как се димлят отстрани до тялото ѝ.

Тес удари с големите си златисти криле и тялото ѝ се издигна. Тя закръжи във въздуха за частица от секундата, а после се устреми надолу, нападайки Ариана. Двете се търкулнаха на пода на обора.

— Защо правиш това? — извика Ариана, като сграбчи Тес за раменете, напругайки се да я удържи, докато се бореха.

Тес държеше в юмрук кичур от дългата коса на Ариана. Дръпна я рязко назад, за да погледне Ариана в очите:

— За да ти покажа, че съм готова да се боря за теб. Бих направила всичко за теб.

— Пусни ме! — Ариана не искаше да се бори с любимата си, но крилете ѝ почувстваха старото магнетично привличане към вечния враг. Ариана изпищя от болка и зашлеви лицето, което винаги беше искала само да обожават.

— Присъединиш ли се към мен — изрече ожесточено Тес, приковавайки ръцете на Ариана към земята, — той ще те приеме. Ще приеме любовта ни.

Ариана поклати глава, присвивайки се под любимата си. Страхуваше се какво ще направи Тес в следващия момент, но трябваше да каже истината.

— Това е номер.

— Млъквай.

— Хитрост, за да ме отведеш там долу. Още една души, която той иска. — Ариана се бореше срещу хватката на възлюбената си, срещу собствените си натежали като олово криле, които мятаха искри всеки път, щом се докоснеха до тези на Тес. — Луцифер е търгаш — изкрещя тя, за да надвика глъчката на кавгата им, — който остава на пазара след залез-слънце, само за да направи още една последна продажба. В мига, щом се присъединя към теб...

Тес замръзна, пламналото ѝ лице бе само на сантиметър-два над това на Ариана. Пусна косата на Ариана, освободи я от мястото на земята, където я бе притиснала. Обгърна с длан бузата на Ариана.

— Значи ще го обмислиш?

В синия поглед на Тес имаше толкова много страст, че сърцето на Ариана се разтопи.

— Спомням си първия път, когато се сбогувах с теб — прошепна Тес. — Толкова се страхувах, че няма да те видя никога повече.

Ариана потръпна:

— О, Тесриел.

Как можеше да устои на една последна целувка? Схватката се разпадна, когато главата ѝ се повдигна към Тес: цялото лице на Тес се промени. Любовта нахлу обратно вътре, изпълвайки пространството между телата им, докато помежду им не остана пространство. Преплетоха взаимно пръсти в косите си, с преплетени крайници, и се прегърнаха плътно. Когато устните им се срещнаха, цялото тяло на Ариана се възпламени от яростна страст. Тя изпиваше любимата си; не искаше никога да се откъсне от тази прегръдка, знаейки, че когато тя свърши...

Щяха да са свършили и те.

Очите ѝ унесено се отвориха и тя се взря в спокойното лице на своята вярна любима. Ариана никога не можеше наистина да мисли за Тес като за демон. Никога.

Щеше да я помни така.

Без да го осъзнава, устните ѝ се бяха отдръпнали от тези на Тес. Сърцето ѝ беше изпълнено с печал, натежало и тъжно.

Надигна се и седна бавно, после се изправи на крака.

— Не. Не мога да се присъединя към теб.

Очите на Тес се присвиха и гласът ѝ стана стряскащо студен, както в миговете, когато гордостта ѝ беше наранена. Не се надигна от

земята.

— Ти си паднал ангел, Ариана. Време е да го осъзнаеш и да слезеш от олтара си.

— Не съм такъв паднал ангел. Не съм като теб. Паднах, защото вярвам в любовта.

— Това е лъжа! Падна, защото Даниел повлече теб и мен, и всички други надолу със себе си.

Ариана трепна:

— Поне любовта като тази на Даниел не изисква от едно момиче да предаде същността си.

— Толкова ли си сигурна в това?

Въпросът увисна във въздуха. Ариана отиде до хранилката, опряна в далечната стена, и добави зоб и кофа кладенчова вода в яслите на конете. Чу Тес да въздиша.

— Вярвам в каузата на Даниел — каза Ариана. — Вярвам в Лусинда.

— Отново грешиш: ти беше прикрепена към тях. Трябва да се грижиш за тях, иначе онези идиоти от борда на Съдниците ще дойдат за теб.

— Това не значи, че не вярвам! Няма да изоставя Лусинда и Даниел.

— Вместо това би се отказала от нас? — Сега Тес плачеше седеше в средата на обора и бършеше сълзите си с калната си кърпичка. — Утре е Денят на Свети Валентин, Ариана.

— Знам. Разбрахме се да отлетим до панаира за Деня на Свети Валентин, където ще бъдат Лусинда и Даниел и всички останали. — Гласът на Ариана потрепери. — Ще бъдем весели.

— Весели? Ще се преструваме, че аз не съм твоята любов, а ти не си моята? Ще се преструваме, че търсим онова, което вече споделяме? — Тес се намръщи.

Ариана не отговори. Тес беше права. Положението им беше мъчително тежко.

Най-накрая Тес се изправи и се приближи до Ариана. Взе ведрото от ръцете ѝ и го сложи на земята. Обгърна с длан бузата на Ариана.

— Нека Лус и Даниел си имат своя Ден на Свети Валентин. Нека и ние си имаме нашия. Отдай почит на истинската любов, като

склучиш съюз с мен. Присъедини се към мен, Ариана. Можем да бъдем толкова щастливи заедно — ако наистина сме заедно.

Ариана преглътна страха, надигащ се в гърлото ѝ:

— Обичам те, но не мога да обърна гръб на обещанията си.

Отдръпна се от хватката на Тес. Очите на Ариана бързаха да уловят всяка подробност от Тес: червената ѝ коса, бавно полюляваща се на лекия ветреца, бледите ѝ боси крака в грубата слама, ръката ѝ, която рисуваше силуета на отсъстващата ръка на Ариана, сълзите, надигащи се в яркосините ѝ очи.

Дори драматичния златист блясък на крилете ѝ.

Това щеше да е последният път, когато щяха да се видят. Това щеше да бъде последното им сбогуване.

3

ПЪРВИЯТ РАЗРЕЗ Е НАЙ-ДЪЛБОКИЯТ

Никога.

Никога.

Никога.

Душата на Ариана бе натежала, докато летеше. Трябваше да знае, че това се задава! Беше знаела. Нещо в душата ѝ отдавна бе чувствало, че приближаваше ден като този, когато Луцифер щеше да призове Тес обратно.

Но никога не беше очаквала Тес да поиска от нея да се откаже от мястото си в Рая — да го замени за огньовете на Ада!

Сега гневът ѝ се разпали и крилете ѝ се огънаха и изопнаха в отговор.

Понякога, когато Ариана останеше твърде дълго в образа на простосмъртна, тя забравяше колко огромни бяха крилете ѝ, колко силни, колко дълбока беше насладата, когато ги оставеше да се разперят от раменете ѝ. Би трябвало да изпитва възторга, който чувстваше винаги, когато се издигаше из небето, но сега сребристите ѝ криле бяха само печално напомняне за това, коя беше и каква бе нейната любима, и как тя и Тес не можеха никога да бъдат заедно.

Никога.

„Помня първия път, когато се сбогувах с теб — беше ѝ казала Тес в обора. — Толкова се страхувах, че няма да те видя никога повече.“

Ариана също го помнеше: преди хиляди години. Тя, Анабел и Габ кръжаха в тъмен дъждовен облак в покрайнините на място, наречено Ханаан, гледайки празненство на простосмъртни, начело с мъж на име Авраам, когато ангелът се появи от нищото и закръжи пред тях в небето.

— Коя си ти? — Габ беше враждебна, обръщайки се към момичето-ангел с яркочервената коса и кристално сините очи. За Ариана крилете на непознатия ангел бяха прекрасни, а тялото ѝ изглеждаше меко като кълбест облак. По сияещата ѝ бяла кожа

проблесна мълния. Ариана си спомняше как ѝ се искаше да посегне и да я докосне, сякаш за да се увери, че момичето–ангел е реално.

— Аз съм Тесриел, някогашната ви сестра в Рая. — Непознатият ангел беше свел почиттелно глава. — Ангел на гръмотевицата, която тътне из Евразия.

Тесриел гледаше Ариана и нещо в някакво далечно кътче на душата на Ариана си спомни този ангел. Сестра ѝ. Да. В Небесата не се бяха познавали добре — между тях бе имало съюз от други ангели, — но винаги беше съществувала връзка. Тази необяснима загадка, наречена привличане.

— Нося новини за брат ти Роланд — каза Тесриел на Ариана, която беше ахнала при звука на името му.

— Роланд обитава владенията на Луцифер — каза Габ остро. — Носиш ни вести от Ада?

— Нося ви новини... — Гласът на Тесриел потрепери и сърцето на Ариана се изпълни със съчувствие към нея. Не беше виждала Роланд от Падението насам и той отчаяно ѝ липсваше. Това момиче–ангел беше дошло със съобщение. Ариана тронаво излезе напред, съпротивлявайки се на Габ, която я възпираше с белия край на крилото си.

— Върви си сега, остави ни на мира — заповяда Габ. Нарездането бе категорично.

Тесриел поклати печално глава, когато се обърна да си върви. Погледна веднъж назад към Ариана, кратко и с огромна тъга.

— Сбогом.

— Сбогом!

Но не беше сбогуване. Години по–късно, сама, докато вървеше по плитчините на една река в света на простосмъртните, тя отново се натъкна на червенокосия ангел.

— Тесриел?

Тесриел вдигна поглед от реката, където се къпеше. Беше гола, целомъдрено белите ѝ криле докосваха една–едва повърхността на водата, а дългата ѝ червена коса се спускаше като лъскав шлейф по гърба ѝ.

— Това ти ли си? — прошепна Тес. — Мислех, че няма да те видя никога повече.

Когато момичето–ангел се показа от реката, видът на простосмъртната ѝ „маскировка“ дойде твърде много на Ариана, която извърна поглед, развълнувана и смутена. Чу лекото шумолене на криле, излизащи от водата, почувства лек полъх на топъл вятър, а после, секунда по–късно, най–сладките устни се притиснаха върху нейните. Мокри ръце и криле я обгърнаха.

— Какво беше това? — Ариана примигна удивено, когато Тес се отдръпна. По пръстите ѝ полазиха тръпки на неочаквано желание.

— Целувка. Обещах си, че ако все пак те видя отново, ще направя точно това.

— А ако си тръгна точно в този миг и после се върна — зачуди се Ариана на глас, — би ли ме целунала така отново?

Тес кимна с огромна усмивка на лицето.

— Сбогом — прошепна Ариана, затваряйки очи. Когато ги отвори, каза: — Здравей.

И Тесриел я целуна отново.

И отново.

В един тъмен фиорд северно от Норвегия... на кораб, отплаващ за Индиите... на прашно пустинно плато в Персия... или в дъждовна буря в дъждовна гора — когато светът беше неусложнен и млад и никой паднал ангел все още не бе свърнал в посоката, в която в крайна сметка щеше да свърне всеки. Ариана и Тесриел непрекъснато се сбогуваха, за да се поздравят отново, непрекъснато се отдаваха на целувка или се отдръпваха от нея.

Сега, чувствайки се по–отдалечена от всякога от устните на демона, когото беше обичала, Ариана подмина двойка чапли в небето. Те бяха двойка, но тя трябваше да бъде сама. Заради старите клетви за вярност, които никоя от двете не би предала. Това я караше да обезумява от безсилен гняв. Имаше нужда да бъде на някое самотно и отдалечено място, където сърцето ѝ можеше да страда на спокойствие.

Сълзи замъгляваха зрението ѝ, докато се изкачваше над ниските ливади на долината отдолу. Не искаше да напуска Тес; нямаше търпение да си тръгне. Скоро се измъкна от кравефермата в малката ѝ тучна долина, която бе заобичала.

Любов. Какво беше тя, във всеки случай?

Даниел и Лусинда, изглежда, знаеха. Беше имало мигове, когато Ариана мислеше, че започва да осъзнава любовта: нежни, мимолетни мигове, заключени в някоя целувка с Тес, когато и двете души се изгубваха напълно. Ако само можеха да си останат вечно така, лъжейки себе си в безкрайно блаженство.

Може би любовта означаваше да лъжеш себе си.

Не. Светът връхлиташе върху тях с цялата си тежест и на чистата, ясна дневна светлина Ариана знаеше, че онова, което изпитваше към Тес, едновременно беше и не беше любов. То беше всичко — и бе невъзможно.

Именно затова вече веднъж бяха преживели подобно сбогуване, от онези, ужасните.

Беше няколкостотин години след Падението. Ариана най-накрая беше направила избора си. Беше отново в Небесните равнини и, след известно време, се бе помирила с Трона. Крилете ѝ блестяха във великолепен, преливащ се сив цвят знакът, че е приета отново — и Ариана гореше от нетърпение да се похвали с тях на любимата си. Откри Тесриел под амазонския водопад, където се бяха уговорили да се срещнат.

— Виж какво направих...

— Какво си направила?

Точно както крилете на Ариана излъчваха чисто ново сребристо сияние, крилете на Тесриел бяха потъмнели — биещо на очи, лъскаво златисто.

— Никога не си ми казвала, че обмисляш да... — гласът на Ариана заглъхна.

— Ти също никога не ми каза. — Очите на Тес се наляха със сълзи, но в мига щом ги избърса, тя придоби гневно изражение.

— Но защо? Защо би взела неговата страна?

— Не е ли твоят избор толкова предубеден, колкото и моят? Твоят повелител има власт само защото ти казваш, че има.

— Поне е добър, за разлика от твоя господар!

— Добро. Зло. Това са просто думи, Ариана. Кой би могъл да им се довери, във всеки случай?

— Как... как мога да те обичам сега? — прошепна Ариана.

— Просто е — каза Тес, като поклати тъжно глава. — Не можеш.

Роланд беше този, който ги събра отново. Сега на Ариана почти ѝ се искаше да не го беше правил. Но навремето тя се бе нуждаела от Тес повече, отколкото някога би признала. Роланд уреди един откраднат миг между двете в Йерусалим, след онова, което трябваше да е сватбата на Кам с Лилит.

Тази сватба не се бе състояла.

Срещата на Ариана и Тесриел обаче се състоя. В мига, щом се видяха, спорът им се превърна в нова неудържима целувка.

— Всяка от нас трябва да е свободна да бъде себе си, независимо от другата — беше ѝ казала Тес, — но винаги ще бъдем най-силни, когато сме заедно.

— Внимавай — винаги казваше Роланд, когато тя се измъкваше тайно, за да бъде с Тес. И Ариана внимаваше. Нито веднъж не ги хванаха. Нито веднъж ангелите не заподозряха тайния романс на Ариана с една от най-приближените демони на Луцифер. Внимаваше за толкова много неща — с изключение на съдбата на собственото си сърце.

Просто никога не беше очаквала Тесриел да я накара да избира.

Но сега се беше стигнало до това и имаше само един избор.

Това сбогуване трябваше да бъде завинаги.

Ариана не можеше да диша. Сълзите струяха по бузите ѝ сега, когато ахна и сляпо литна нататък, без да знае къде ще отиде.

Щеше ли изобщо да види любимата си отново?

Остра болка сякаш пронизваше сърцето ѝ, мъчителна агония си проправи път в цепнатините на костите ѝ. Какво ставаше? После мрачно предчувствие проникна в душата ѝ и Ариана извика от страх.

Хвана се за сърцето, но това не беше просто сърдечно терзание.

Нещо не беше наред.

Тес.

Насред полета си през планините на Северна Италия Ариана рязко се завъртя, за да смени посоките в небето. Крилете ѝ потръпваха, а сърцето ѝ почти спря и единственото, което знаеше, беше, че трябва да се върне в кравефермата. Това бе интуиция на влюбен, бавно осъзнаване, което се разпространяваше из мозъка ѝ...

Докато вече беше напълно сигурна...
Нещо се беше случило...
Нещо неописуемо.

ЛЮБОВТА ПОЛИТА

Оборът беше празен.

Слънцето беше залязло.

Единствената светлина, освен един студен тънък лъч от тосканската луна, блестящ през отворената врата, идваше от крилете на Ариана. Те хвърляха меко, млечнобяло сияние върху животните, които не спяха. Конете цвилеха, а пилетата кудкудякаха тревожно в курниците си; кравите лежаха в дъхащото на мускус сено, с издути от мляко вимета.

Те също долавяха нещо.

Ариана се изпълни с безумна тревога — къде беше Тес? Закрачи из обора в търсене на нещо, което да ѝ подсказе, намирайки единствено свидетелствата за схватката им. Преобърнатите ведра с мляко. Изпотъпканото кално сено, където се бяха боричкали. Ако затвореше очи, все още можеше да види Тес така, както искаше, усмихната, с ярката руменина по бузите.

Дъхът на Ариана образуваше облаци пред лицето ѝ. Загледа ги как изчезват в мразовития въздух. Прииска ѝ се да изкрещи, да спре всяко изчезващо нещо.

Мрачното предчувствие беше толкова силно, че Ариана започна да кърши ръце, връщайки се по стъпките си, обикаляйки около конюшните, преди да се устреми като вихър в небето, спомняйки си гневните думи, които си бяха съскали една на друга, съжалявайки за всяка своя дума или постъпка към Тес, които не бяха породени от безгранична любов.

Ето.

Тя застина, когато връхчето на крилото ѝ се провлече по купчина влажно сено.

Какво беше това?

Ариана се смъкна на колене. Крилете ѝ засияха в бяло, осветявайки ужасените животни, които се бяха отдръпнали назад в ъглите на яслите си.

По сеното имаше кръв — лъскава, червена локва.
— Тесриел!

Ариана се издигна нагоре, оглеждайки като обезумяла земята за друга следа от кръвта на любимата си. Летеше паникьосано в кръг, оглеждайки всеки сантиметър от обора, стрелкайки се като чучулига ту в една, ту в друга посока, без да намира нищо.

Докато не остави крилете си да я отведа от отвън, до далечния край на обора.

Там, точно отвъд отворената врата, зърна малко езерце от кръв, която се просмукваше в тревата. Тя се приближи, кръжейки над нея. Искаше да я докосне, но...

Не. Спря се.

Разпростиращи се от локвата кръв, тъмночервени мънистени капки образуваха нишка, дълга няколко сантиметра, която водеше в посоката на Полярната звезда.

Тес се придвижваше. Но какво ѝ се беше случило?

Ариана литна ниско към земята, търсейки малки знаци. На различни места виждаше петна от кръв по високи стръкове трева, но после пак изгубваше следата. В един момент, след като беше пресякла коритото на един поток, следата изчезна напълно и Ариана нададе вопъл, чувствайки, че всичко е изгубено.

Но после, близо до една плачеща върба, отново подхвана следата на своята възлюбена.

Кръвта струеше в продължение на двайсет ярда — следата се разширяваше и се беше разплискала надалече, сякаш от нанесена прясна рана. Дали някакъв враг преследваше Тес, наранявайки я, докато тя бягаше? Ариана забърза, отчаяно копнееща да се изпречи между Тес и злото, което дръзваше да ѝ навреди, каквото и да бе то.

Само едно създание можеше да е проследило демон, който владееше силите си. В най-мрачните си представи Ариана виждаше Луцифер, със слоевете „пердета“ върху очите, с огромни криле, гъмжащи от вонящи черни косми.

Но дали Луцифер би дошъл тук, за да се пребори с Тес и да я върне в Ада? Ариана никога не беше виждала любимата си лице в лице с нейния повелител, макар да я преследваха видения за това. Ариана не знаеше какво би направила, ако откриеше Луцифер в момент, в който

причиняваше зло на Тес. Едва беше в състояние да лети заради яростта, която се трупаше в нея.

Любов като тази беше фатална, дори за един ангел.

— Тесриел! — изрева тя отново в безкрайните зелени поля. Но не чу нищо.

На запад буреносни облаци образуваха мръсна завеса през небето. Ариана се надяваше, че Тес не се е отправила в тази посока. Всичко в дъжда — мирисът му, това, което бе причинил на терена, пречистващата му способност — щеше да отклони Ариана от следата.

Но може би Тес разчиташе именно на това.

Така че тя щеше да отиде в сърцето на бурята.

Ариана прибра криле. Съсредоточи се да набере скорост. Турбуленцията я разтърси. Тялото ѝ се залюля от ляво на дясно, нагоре–надолу, докато подгизна и затрепери и започна да плюе дъждовни капки.

Именно тогава видя Тес, легнала по гръб на ръба на каменист нос в предпланините на Доломитите, недалече от мястото, където Ариана за пръв път беше усетила, че нещо с ужасно не наред.

Тес изглеждаше, сякаш умира — но ангелите не умираха. Крилете ѝ се мятаха по неестествен начин от двете страни на тялото ѝ. Кръв струеше от тях, събирайки се в локва върху една равна скала под нея. Беше сама.

Беше сама.

Ариана беше на сто фута над нея във въздуха, но матовият сребърен блясък в ръката на Тес беше непогрешим.

Но защо Тес би имала звездна стрела?

Ариана се сниши толкова бързо, че вятърът изрева в ушите ѝ. Кацна върху светлосив каменен блок на няколко стъпки пред Тес. Крилете ѝ хвърлиха кръг от светлина пред нея, обгръщайки тялото на Тес в хладен ореол от светлина. Сега беше лесно да види: Звездната стрела беше разкъсала лявото крило на демона. Не беше напълно прерязано, но някога силното медночервено крило сега висеше на съвсем тъничка нишка от ангелски пера.

Ярост премина светкавично през Ариана — бе готова да убие онзи, който бе сторил това. После погледна пепеливото лице на Тес, с едва отворени очи, взиращи се към нея.

И разбра.

Нямаше кого друг да обвини. Тази най–ужасна от всички рани беше собственоръчно нанесена.

Само часове преди това, Ариана си мислеше колко чист беше ангелската кожа, как нищо никога не оставяше белег. Но не беше напълно вярно — някои неща оставяха трайни белези. Луцифер можеше да го стори с мастилото на татуировките си.

Една звездна стрела можеше да го направи — ако не убиеше ангела.

Смесването на...

— Тесриел, не!

Момичето–демон хвана звездната стрела в дясната си ръка и я прокара отново близо до раната, сякаш твърдо решено да ампутира позлатеното крило от тялото си. Но пръстите ѝ трепереха толкова силно, че звездната стрела се вряза в други части от крилото, хвърляйки пръски кръв от мускулестата му среда. Едва тогава, изглежда, регистрира присъствието на Ариана.

— Върна се. — Гласът ѝ беше тънък като планинския въздух.

— О, Тесриел. — Ръцете на Ариана покриха сърцето ѝ. — Никога няма да се излекуват от това.

— Това е идеята. Имах нужда от нещо, с което да те запомня.

— Не казвай това. — Ариана падна на колене, пропълзявайки до мястото на земята, където лежеше Тес. — Какво изобщо си правила със звездна стрела? Сделка с Азazel? Така не се прави!

— Прави се, когато нуждата е достатъчно голяма. Ако не мога да те имам, не искам абсолютно нищо. — Тес направи гримаса, докато натискаше звездната стрела в срязващо движение надолу през осакатеното си крило. Тя издаде звук като от разкъсване на плът, но не отсече крилото напълно. — По–трудно е, отколкото си мислиш.

— Престани! — изкрещя Ариана, изстрелвайки ръка да грабне звездната стрела от Тес.

В миг Тес обърна звездната стрела към нея:

— Дръпни се — изрече немощно. — Знаеш какво ще се случи, ако ме докоснеш.

Ариана гледаше изучаващо падналия ангел, когото обичаше, покрит с кръвта, която — ако я докоснеше — щеше да задейства отровата срещу нея.

Но дори знанието за това не спря Ариана. Нужно ѝ беше Тес да знае, че не е сама, че е обичана.

Споменът за смеха на Тес отекуваше в ушите ѝ и я стопляше отвътре; образът на Тес, скъпата, сладка, прекрасна Тес, играеше пред очите на Ариана, когато тя направи немислимото.

Втурна се напред към Тесриел, хвърляйки се върху демона, като посегна да сграбчи звездната стрела, надавайки вик на болка, когато кръвта на Тесриел я изгори. Това беше онази неописуема болка от кръвта на демон върху ангелска плът, сякаш хиляда тъпи мечи се забиваха в душата ѝ.

Кръвта върху друга кръв беше още по-ужасна.

Ариана стисна зъби, почти полудявайки от болката, докато изтръгваше звездната стрела от ръката на Тес.

— Пусни ме! — Ноктите на Тес се впиха в гърлото на Ариана, докато разкъсаха кожата и кръвта на самата Ариана потече. Животински вой се изтръгна от устните на Ариана.

Кръвта ѝ почти закипя, когато се съедини с тази на Тес, като се превърна в киселина в тялото ѝ и опърли кожата и там, където кръвта им се смеси, от лявата страна на тялото и избиха мехури, грозни белези обвиха крака, торса и врата ѝ.

И въпреки това Ариана не пускаше.

— Виж какво направи сега. — Устните на Тес бяха посинели от загубата на толкова много кръв. Садистичен смях под черта болката, която изпитваше. — Дори кръвта ми е анатема за твоята, а твоята — за моята. Точно както — тук гласът ѝ се поколеба, а погледът ѝ стана отнесен, — точно както винаги казваха.

— Не мърдай! — Ариана се опита да се съсредоточи отвъд чувството за изгаряне от киселина: единственото, което имаше значение, беше да спре леещата се като поток кръв на Тес. Претегляше двете отпуснати крила върху ръцете си, без да знае какво да прави.

— Влошаваш положението! — изпищя Тес.

— Спри! Вече си изгубила твърде много кръв.

Тес се гърчеше в конвулсии, но закрепил едната си ръка на скалата и вдигна глава точно колкото да се вгледа дълбоко в очите на Ариана.

— Ти разби сърцето ми, Ариана. Не можеш да си тази, която ще ме изцели.

Устната на Ариана потрепери:

— Мога. Ще го направя.

Започна да къса полата на роклята си на доячка, като разпра тънкия плат на парчета с помощта на зъбите си. Никога няма да се получи — помисли си, докато усукваше и разтягаше тъканта във формата на груба шина, увивайки я внимателно около лявото крило на Тес, от което бликаше кръв.

Бързо направи друга превръзка, работейки, докато пръстите ѝ се вдървиха от студ и страх. Тялото на Тес продължаваше да се присвива конвулсивно, но очите ѝ бяха затворени и тя не реагираше на настойчивите молби на Ариана да се събуди.

Тези шини нямаше да свършат работа. Раните на Тес се нуждаеха от небесно лечение. За това щеше да е нужна помощта на Габ, а Габ щеше да е бясна — но тя си беше Габ, така че въпреки всичко щеше да помогне. Крилете на Тес никога нямаше да бъдат същите, но може би някой ден ще може да лети.

Едва след като превърза крилете на Тес колкото можеше по-добре, Ариана погледна надолу към собственото си тяло. Беше плачевна картина.

Вратът ѝ пламтеше от болка. Роклята ѝ се беше разпаднала на парчета по дължината на лявата страна. Кожата ѝ беше покрита с петна от кипяща кръв и сребриста гной и лющещи се ангелски пера. Нямаше нищо, с което да превърже раните си. Беше използвала всичкия плат за Тес.

Хвърли се на скута на демона и захълца. Имаше нужда от помощ, но не можеше да носи Тес в обгореното си и омаломощено състояние. А и, във всеки случай, каква полза щеше да има?

Може би Тес беше права: когато единият влюбен страдаше от разбито сърце, колкото и отчаяно да се опитваше другият да помогне, не можеше да го изцели.

Доколкото беше възможно — осъзна Ариана, — всяка душа трябваше да се чувства удовлетворена, когато е сама, преди да се впусне в любовта, защото единият влюбен никога не знаеше кога другият ще се оттегли от тази любов. Това беше най-големият парадокс. Душите се нуждаят една от друга, но също им е необходимо и да не се нуждаят една от друга.

— Трябва да вървя — прошепна тя на Тес, чието дишане беше повърхностно и мъчително. — Ще ти изпратя помощ. Някой ще дойде

да се погрижи за теб. Обичам те и никога няма да обичам друг. Най-добрият начин, по който мога да докажа с чест това, е да отида и да се боря сега за онази любов, която споделяхме, онзи вид любов, в който вярвам. Надявам се някой ден да намериш онова, което търсиш. — Една сълза се плъзна по бузата на Ариана. — Честит Ден на Свети Валентин, моя единствена любов.

Падаща звезда танцуваше, описвайки ярка дъга в небето. Север — точно посоката, в която на Ариана щеше да ѝ се наложи да отлети, за да намери Даниел и Лусинда. Вратът и започна да пулсира, когато се надигна от скалата, но въпреки нараняванията си, усещаше крилете си силни и първични разпери ги широко и отлетя.

**БЕЗКРАЙНА ЛЮБОВ
СВЕТИВАЛЕНТИНСКОТО ПРАЗНЕНСТВО
НА ЛУСИНДА И ДАНИЕЛ**

1

ОТДАВНАШНА ЛЮБОВ

Лус се намери в далечния край на тясна алея под тъничка ивица избледняло от слънцето небе.

— Бил? — прошепна тя.

Никакъв отговор.

Беше излязла от Вестителя замаяна и дезориентирана. Къде беше сега? В другия край на алеята имаше ярка светлина и глъчка, нещо като оживен пазар, където Лус зърна за миг плодове и птици, които преминаваха от едни ръце в други.

Хапещ зимен вятър беше смразил локвите в уличката, превръщайки водата им в киша, но Лус се потеше в черната бална рокля, която носеше... къде беше облякла за пръв път тази опърпана рокля? Балът на краля във Версай. Беше намерила тази дреха в гардероба на някаква принцеса. А после беше останала облечена в нея, когато прекрачи през Вестителя и се озова на представлението на „Хенри VIII“ в Лондон.

Подуши рамото си. Още миришеше на пушек от пожара, който беше изпепелил „Глобус“.

Отнякъде над нея се разнесе поредица от силни трясъци: капаци на прозорци, които някой разтваряше широко. Две жени подадоха глави от съседните окачени на панти прозорци на втория етаж. Стресната, Лус се притисна към една обвита в сенки стена, за да слуша, наблюдавайки как жените се суетяха около общо въже за простиране.

— Ще пуснеш ли Лаура да гледа празненствата? — попита едната, жена с вид на матрона с проста сива качулка, докато прикрепваше чифт грамадни влажни панталони към въжето.

— Не виждам нищо лошо в гледането — каза другата, по-млада жена. Тя тръсна една суха ленена риза и я сгъна с бързи умели движения. — Стига да не взема участие в тези непристойни представления. Урната на Купидон! Ха! Лаура е само на дванайсет; прекалено е млада, за да си докара разбито сърце!

— Ах, Сали — въздъхна другата жена с тънка усмивка, — прекалено си строга. Денят на Свети Валентин е за всички сърца, млади и стари. На теб и на съпруга ти може да ви се отрази добре и сами вие да се оставите за малко на романтиката му, нали?

Самотен амбулантен търговец, нисък мъж, облечен в синя туника и сини тесни плътно прилепнали панталони, свърна надолу по алеята, бутайки дървена количка. Жените го изгледаха с подозрение и снишиха гласове.

— Круши — подвикна той напевно към отворените прозорци, от които бяха изчезнали главите и ръцете на жените. — Кръглият плод на любовта! Една круша за вашия Валентин ще изпълни със сладост следващата година.

Лус се промъкна покрай стената към изхода на уличката. Къде беше Бил? Не си беше дала сметка колко много беше започнала да разчита на малкия гаргойл. Имаше нужда от различни дрехи. От някаква представа къде и по кое време се намира. И информация какво прави тук.

Някакъв средновековен град. Празник за Деня на Свети Валентин. Кой знаеше, че това е такава стара традиция?

— Бил — прошепна тя. Но още нямаше отговор.

Тя стигна до ъгъла и провря глава зад него.

Видът на извисяващ се към небето замък я накара да спре на място. Беше масивен и величествен. Кули от слонова кост се издигаха в синьото небе. Златисти знамена, всяко с изображение на лъв отгоре, се развяваха леко от високи пръти. Тя почти очакваше да чуе тръбен зов. Беше като да попаднеш случайно във вълшебна приказка.

Лус инстинктивно изпита желание Даниел да беше там. Това бе от онази красота, която не изглеждаше реална, докато не я споделиш с някой, когото обичаш.

Но нямаше и следа от Даниел. Само някакво момиче.

Момиче, което Лус разпозна на мига.

Едно от миналите ѝ превъплъщения.

Лус гледаше как момичето върви бавно по калдъръмения мост, който водеше към високите врати на замъка. Мина покрай тях, до входа на фантастична розова градина, където лишените от цветове в момента храсти бяха оформени във високи, подобни на стени живи плетове. Косата ѝ беше разпусната, дълга и разчорлена, спускайки се

до половината на гърба на бялата ѝ ленена рокля. Някогашната Лус — Лусинда — се взираше с копнеж в градинската порта.

После Лусинда се изправи на пръсти, протегна бледа ръка над портата и от средата на един храст с голи клони наведе стъблото на една–единствена неправдоподобно червена роза към носа си.

Възможно ли беше да миришеш роза и да си тъжен? Лус не можеше да каже; знаеше единствено, че нещо у това момиче — у самата нея — ѝ се струваше тъжно. Но защо? Имаше ли нещо общо с Даниел?

Лус се канеше да отстъпи напълно от обвитата в сенки алея, когато чу глас и видя една фигура да се приближава към предишното ѝ превъплъщение.

— Ето те и теб.

Лусинда пусна розата, която отскочи обратно в градината, и цветът ѝ падна, заплитайки се в тръните, докато го пресичаше. Червените цветчета с форма на сълзи се посипаха като дъжд по раменете ѝ, когато се обърна да застане с лице към гласа.

Лус гледаше как позата на Лусинда се промени и устните ѝ се разтегнаха в усмивка при вида на Даниел. А Лус почувства същата тази усмивка на лицето си. Телата им можеше и да са различни, всекидневният живот на двете изобщо не си приличаше, но когато ставаше въпрос за Даниел, общата им душа беше изцяло на една вълна.

Той носеше пълни доспехи, макар че беше свалил шлема си и златистата му коса беше сплъстена от пот и мръсотия. Очевидно идваше от път; петнистата бяла кобила до него изглеждаше уморена. Лус трябваше да се пребори с всеки порив в тялото си, за да не изтича в обятията му. Беше зашеметяващ: рицар в блестяща броня, който можеше да затъмни с блясъка си всеки рицар от приказките.

Но този Даниел не беше нейният Даниел. Този Даниел принадлежеше на друго момиче.

— Ти се върна! — Лусинда затича, дългите кичури на косата ѝ се развяваха на вятъра.

Ръцете на миналото ѝ превъплъщение се протегнаха, на сантиметри от Даниел...

Но образът на нейния храбър рицар потрепна на вятъра.

А после изчезна. В стомаха на Лус пропълзя отвращение, докато гледаше. Конят и доспехите на Даниел се изпариха като дим, а Лусинда — която не можа да се спре навреме — се блъсна с главата напред в бълващ проклетия каменен гаргойл.

— Произшествие! — изкикоти се Бил, описвайки затворени кръгове.

Лусинда изпищя, спъна се в роклята си и се приземи в калта на ръце и колене. Дрезгавият смях на Бил отекна от фасадата на замъка. Той подхвъркна по-високо във въздуха, а после изгледа Лус, която се взираше гневно в него от отсрещната страна на улицата.

— Ето те и теб! — каза той, премятайки се към нея.

— Казах ти да не правиш това никога повече!

— Акробатиката ми? — Бил скочи на рамото ѝ. — Но ако не се упражнявам, не печеля медали изрече той с руски акцент.

Тя го перна с ръка, за да го отпъди:

— Имах предвид да не се преобразяваш в Даниел.

— Не го направих на теб, а на нея. Може би миналото ти превъплъщение мисли, че това е забавно.

— Не мисли.

— Не съм виновен аз. Освен това, не мога да чета мисли. Очакваш да осъзная, че говориш от името на всички съществували Лусинди, всеки път, когато говориш. Никога не си казала и думичка за това да не осмивам миналите ти животи. Най-важното е да се позабавляваме хубаво. За мен, във всеки случай.

— Жестоко е.

— Ако държиш да търсиш под вола теле, цялата е твоя. Предполагам, че не ти трябва аз, за да изтъкна, че това, което правиш с тях, не е точно благородна постъпка!

— Именно ти ме научи как да предприемам триизмерни пътувания...

— Точно това искам да кажа — рече той със зловец кикот, от който по ръцете на Лус полазиха тръпки и кожата ѝ настръхна.

Погледът на Бил се спря върху малък каменен гаргойл, увенчаващ една от колоните на градинските порти. Той се наклони във въздуха, върна се с кръжене обратно до колоната и праметна ръка около рамото на гаргойла, сякаш най-накрая бе намерил истински другар.

— Смъртни! Не мога да живея с тях, не мога и да ги изпратя в огнените дълбини на Ада. Не съм ли напълно прав? — Погледна назад към Лус. — Не е много по приказките.

Лус вече не можеше да понася това. Тя затича напред, бързайки да помогне на Лусинда да стане от земята. Роклята на миналото ѝ превъплъщение беше скъсана на коленете, а лицето на Лусинда беше болнаво бледо.

— Добре ли си? — попита Лус. Очакваше момичето да е благодарно, но вместо това то се присви уплашено.

— Коя... Какво си ти? — Лусинда зяпна Лус. — И що за дявол е това създание? — Тя рязко посочи с ръка в посоката на Бил.

Лус въздъхна:

— Той е просто... Не се тревожи за него.

Бил вероятно изглеждаше като дявол за това средновековно превъплъщение. Лус най-вероятно не изглеждаше много по-добре — откачено момиче, изтичало при нея, облечено във футуристична бална рокля, лъхаща на дим?

— Съжалявам — каза Лус, като хвърли поглед над рамото на момичето към Бил, който изглеждаше развеселен.

— Мислиш ли да станеш триизмерна? — попита Бил.

Лус изпука с кокал четата на пръстите си. Чудесно. Знаеше, че трябва да се „спои“ с това някогашно тяло, ако смяташе да продължи напред с търсенето си, но в лицето на миналото ѝ превъплъщение имаше нещо — объркване и нещо от изражението на човек, който се чувства предаден — което я накара да се поколебае.

— Това, въ, това ще отнеме само миг.

Очите на миналото ѝ превъплъщение се разшириха, но докато момичето се готвеше да се отдръпне, Лус хвана здраво ръката ѝ и стисна.

Солидните камъни под краката на Лус се разместиха, а светът пред нея се завъртя като калейдоскоп. Стомахът ѝ се люшна нагоре към гърлото, а когато светът отново зае хоризонтално положение, у нея остана отчетливото чувство на гадене от „спояването“. Примигна и за един разстройващ миг видя безплътната гледка на двете момичета. Там беше средновековната Лусинда — невинна, пленена и ужасена; а там, до нея, беше Лус — виновна, изтощена, обсебена.

Нямаше време да съжалява за това. От другата страна на примигването...

Едно тяло, една разкъсвана от противоречия душа.

И самодоволната усмивка на Бил, който попиваше с поглед всичко.

Лус се хвана за сърцето през грубата ленена рокля, в която бе облечена Лусинда. Болеше. Цялото ѝ тяло се беше превърнало в една сърдечна болка.

Сега тя приемаше в себе си Лусинда, чувстваше това, което беше чувствала Лусинда, преди Лус да се засели в тялото ѝ. Това бе движение, което ѝ беше станало втора природа — от Русия до Таити и до Тибет, — но независимо колко пъти го правеше, Лус не мислеше, че някога ще свикне внезапно да се изпълва с такова остро усещане на някогашните си емоции.

Точно сега това беше онази остра болка, която Лус не беше изпитвала от първите си дни в „Меч и кръст“, когато обичаше Даниел толкова много, че си мислеше, че това може да я разцепи на две.

— Изглеждаш малко посърнала. — Бил се понесе плавно пред лицето ѝ: звучеше повече доволен, отколкото загрижен.

— Това е миналото ми. Тя е...

— Паникьосана? Със сърце, поболяло се от любов по онзи безполезен грозен рицар? Да, Даниел от тази епоха те разиграваше като жетон за игрален автомат в деня с намаления за пенсионери в казиното. — Той мрачно скръсти ръце на гърдите си и направи нещо, което Лус не беше виждала никога преди. Придаде на очите си виолетов отблясък. — Може би ще бъда на панаира за Деня на Свети Валентин — каза той с дрезгав, престорен тон, в твърде опростена имитация на Даниел. — Или може би имам по-добри неща за вършене, като например да съсичам разни непрокопсаници с грамадния си меч...

— Не прави това, Бил. — Лус тръсна раздражено глава. — Освен това, ако Даниел не се покаже на това нещо по случай Свети Валентин, той си има добро основание — сигурна съм в това.

— Да. — Гласът на Бил отново стана грачещ. — Винаги си.

— Той се опитва да ме предпази — възрази тя, но гласът ѝ беше слаб.

— Или да предпази себе си...

Лус завъртя очи:

— Добре, Бил, какво се предполага да науча в този живот? Че мислиш Даниел за мижитурка? Добре, схванах. Може ли да продължим?

— Не точно.

Бил литна към земята и седна до нея.

— Всъщност, вземаме си почивка от обучението ти в този живот — каза той. — На основание на надменното ти държание и торбичките под очите ми — той разтегли и показа набръчкана гънка провиснала кожа, която издаде звук като от разтърсена торбичка с топчета за игра, — бих казал, че и двамата имаме нужда от почивен ден.

Така че, ето я сделката: Днес е Денят на Свети Валентин — или ранна негова форма, във всеки случай. Даниел е рицар, което означава, че може да избира отколкото си иска празненства. Може да удостои с присъствието си безкрайния покровителстван от църквата празник на благородника в замъка на своя лорд. — Бил рязко посочи с глава към извисяващите се бели кули зад тях. — Със сигурност, ще има хубав елен на шиш, може би дори малко сол, но трябва да се мотаеш с духовниците, а кой може да мисли подобно нещо за празник?

Лус хвърли поглед назад към приказния замък. Там ли живееше Даниел? Зад онези стени ли беше сега?

— Или — продължи Бил, — може да отиде, като простолюдието, на истинското празненство на селския мегдан днес, за по-недостойните хора, където ейлът се лее като вино, а виното се лее като ейл. Ще има танци, ядене и, най-важното, тичане по девойчета.

— Тичане по девойчета?

Бил махна във въздуха с едната си мъничка ръка:

— Не е нещо, за което трябва да се тревожиш, скъпа. Даниел има очи само за едно девойче в цялото сътворение. Имам предвид теб.

— Девойче — каза Лус, поглеждайки надолу към грубо изпредените си памучни дрехи.

— Има едно определено изгубено девойче — Бил смушка Лус с лакът, — което ще бъде на панаира, оглеждайки тълпата през процепите за очите на боядисаната си маска, за да види прекрасния обект на мечтите си. — Той я потупа по бузата: — Това не звучи ли като страхотно прекарване, малка сестричке?

— Не съм дошла да се забавлявам, Бил.

— Пробвай за една вечер — кой знае, може пък да ти хареса. На повечето хора им харесва.

Лус преглътна:

— Но какво ще стане, когато той ме намери? Какво се предполага да науча, преди да изгоря, преди...

— Ей, по-кратко! — извика Бил. — Забави малко темпото, лудетино. Казах ти — тази вечер е само за забавление. Малко романтика. Свободна вечер — той намигна — и за двама ни.

— Ами проклятието? Как мога да зарежа всичко и да празнувам Деня на Свети Валентин?

Бил не отговори веднага. Вместо това направи замислена пауза, после каза:

— Ами ако ти кажа, че това — тази вечер — е единственият Ден на Свети Валентин, който вие, хлапета, ще прекарате заедно?

Думите веднага поразиха Лус:

— Изобщо? Никога... няма да имаме възможност да отпразнуваме Деня на Свети Валентин?

Бил поклати глава:

— След днес? Не.

Лус си спомни дните си в Доувър — как тя и Кали гледаха как някои от другите момичета получават шоколадови сърца и рози на Деня на Свети Валентин. Бяха си създали традиция да се оплакват колко много, много необвързани и самотни са на ягодови млечни шейкове в местната закусвалня. Бяха прекарвали часове, правейки догадки за твърде слабата вероятност някога да имат любовна среща на Деня на Свети Валентин.

Засмя се. Не беше много далече от истината: Лус никога не беше прекарвала Деня на Свети Валентин с Даниел.

Сега Бил ѝ казваше, че разполага само с тази вечер.

Пътуването на Лус през Вестителите, всичките ѝ усилия да развали проклятието и да открие какво се таеше зад всичките ѝ превъплъщения, да открие край на този безкраен кръг — да, тези неща бяха важни. Разбира се, че бяха.

Но щеше ли светът да свърши, ако тя се насладеше на тази едничка среща с Даниел?

Вдигна глава към Бил.

— Защо правиш това за мен? — попита.

Бил сви рамене:

— Имам сърце, слабост към...

— Кое? Денят на Свети Валентин? Защо ли не се хващам на това?

— Дори аз някога обичах и загубих. — И за съвсем кратък миг й се стори, че гаргойлът изглеждаше печален и тъжен. Втренчи се право в нея и подсмръкна.

Лус се засмя.

— Добре — каза тя. — Ще остана. Само за тази вечер.

— Добре. — Бил се показа и посочи с крив пръст надолу по уличката. — Сега върви, весели се. — Той примижа. — Всъщност, смени си роклята. После се забавлявай.

2

САМОТНА ДУША

Часове по-късно, Лус облегна лакти на перваза на малкия каменен прозорец на панти.

От тази наблюдателница на втория етаж селото изглеждаше различно — лабиринт от свързани помежду си каменни сгради, сламени покриви, които образуваха ъгли тук-там в нещо като средновековен комплекс от апартаменти.

Към късните часове на този следобед много от прозорците, включително онзи, от който се беше надвесила Лус, бяха обвити с наситено зелени виещи се стъбла от бръшлян или гъсти клонки от имел, извити във формата на венци. Те бяха знаци за панаира, който се провеждаше отвън пред града тази вечер.

Денят на Свети Валентин — помисли си Лус. Можеше да почувства как Лусинда се ужасява от него.

След като Бил изчезна пред замъка, за мистериозната си „свободна вечер“, нещата се бяха случили много бързо. Лус се беше скитала сама из града, докато едно момиче, с няколко години по-голямо от нея, се появи изневиделица, за да я изтика бързо нагоре по влажно стълбище в тази малка двустайна къща.

— Дръпни се от прозореца, сестро — провикна се висок глас през стаята. — Става течение, нищо че е Свети Валентин!

Момичето беше Хелън, по-голямата сестра на Лусинда, а задимената, тясна двустайна къща беше мястото, където живееха тя и семейството ѝ. Сивите стени на стаята бяха голи, а единствената мебелировка се състоеше от дървена пейка, сгъваема маса и купчината сламеници, на които спеше семейството. Подът бе посипан с груба слама и поръсен с лавандула — жалък опит да прочистят от въздуха противната миризма на лоените свещи, с които трябваше да си светят.

— След миг — провикна се в отговор Лус. Мъничкият прозорец беше единственото място, където не изпитваше клаустрофобия.

Надолу по уличката вдясно беше пазарният площад, който беше зърнала преди, и ако се надвесеше достатъчно навън, можеше да види

тъничък отрязък от белия каменен замък.

Тази съвсем миниатюрна гледка, която Лусинда бе зърнала, я беше обсебила — Лус долови това чрез душата, която споделяха, — защото вечерта на деня, в който Лусинда за пръв път срещна Даниел в розовата градина, тя се бе прибрала у дома и по някакво съвпадение го беше видяла да надзърта замислено от прозореца на най-високата кула. Оттогава гледаше за него винаги щом ѝ се отдадеше възможност, но той така и не се появи отново.

Друг глас прошепна:

— В какво се е втренчила така дълго? Какво може да е толкова интересно?

— Единствен добрият Бог знае — отвърна Хелън, въздишайки. — Сестра ми има купища мечти.

Лус се обърна бавно. Никога не беше усещала тялото си толкова странно. Частта, която принадлежеше на средновековната Лусинда, беше посърнала и летаргична, обезсърчена от любовта, която беше сигурна, че е изгубила. Частта, която принадлежеше на Лусинда Прайс, упорито държеше на мисълта, че може все още да има шанс.

Истинска борба беше да изпълни и най-простите задачи — например да разговаря с трите момичета, които стояха пред нея, с красиви лица, разкривени от тревожни изражения.

Най-високата, в средата, беше Хелън, единствена сестра на Лусинда и най-голяма от петте деца в семейството им. Беше се омъжила наскоро и сякаш за да го докаже, гъстата ѝ руса коса беше разделена на две плитки и прикрепена във внушителен кок.

До Хелън стоеше Лаура, младата им съседка, която осъзна Лус — беше момичето, за което бе дочула двете жени да клюкарстват над възето за постиране. Макар че Лаура бе само на дванайсет, тя беше пленително красива — руса с огромни сини очи и висок, дързък смях, който можеше да се чуе до другия край на града.

Лус прехапа устна, за да възпре смеха си, опитвайки се да съпостави бдителното държание на майката на Лаура с това, което Лусинда знаеше за опита на самото момиче — държането за ръце с пажовете в прохладните скрити кътчета на гората на лорда. Това, което Лус успя да долови от спомените на Лусинда за Лаура, ѝ напомни за Ариана. Лаура, подобно на ангела, бе лесна за обичане.

После следваше Елиноор, най-старата, най-близка приятелка на Лусинда. Бяха израсли, носейки взаимно дрехите си, като сестри. А и се заяждаха помежду си като сестри. Елиноор можеше да бъде доста рязка и често посичаше мечтателния унес на Лусинда с някоя остра забележка. Но умееше да връща Лусинда в реалността, и я обичаше дълбоко. Лус осъзна, че това не беше много по-различно от настоящите ѝ отношения с Шелби.

— Е? — попита Елиноор.

— Какво „Е“? — каза Лусинда, стресната. — Не ме зяпайте така всичките наведнъж!

— Само те попитахме три пъти коя маска ще носиш довечера. — Елиноор размаха три ярко оцветени маски в лицето на Лусинда. — Моля те, сложи край на напрежението!

Бяха прости кожени маски от типа на доминото, направени да покриват само очите и носа и да се завързват на тила с тънка копринена панделка. И трите бяха покрити с една и съща груба тъкан, но всяка беше изрисувана различно: едната — червена с малки черни теменужки, другата — зелена с фини бели цветчета, и третата — в цвят на слонова кост с бледорозови рози близо до очите.

— Вторачила се е, все едно не е виждала същите тези маски през всяка една от последните пет години, в които участва в маскарадите! — прошепна Елиноор на Хелън.

— Тя има дарбата да вижда старите неща наново — каза Хелън.

Лус потръпна, макар че в стаята беше по-топло, отколкото през по-голямата част от зимните месеци. В замяна на яйцата, които гражданите бяха предложили в дар на лорда, той се беше отплатил на всяко домакинство с малък вързоп кедрови подпалки. Така че огнището беше ярко и весело, придавайки здрава руменина на бузите на момичетата.

Даниел бе рицарят, натоварен със задачата да събере яйцата и да раздаде подпалките. Беше пристъпил решително през вратата, после бе отстъпил с олюляване назад, когато видя Лусинда вътре. Това беше последният път, когато средновековната Лусинда го беше видяла и след месеци на откраднати мигове заедно в гората, миналото превъплъщение на Лус изпитваше увереност, че няма да види Даниел никога повече.

Но защо? — запита се сега Лус.

Лус чувстваше колко се срамува Лусинда от бедното жилище на семейството си — но това не ѝ се струваше правилно. Даниел нямаше да го е грижа, че Лусинда е дъщеря на селянин. Той знаеше, че тя вечно и винаги е много повече от това. Трябваше да има нещо друго. Нещо, което Лусинда беше твърде тъжна, за да види ясно. Но Лус можеше да ѝ помогне — да намери Даниел, да го спечели обратно, поне за колкото ѝ оставаше да живее.

— Харесва ми тази с цвѳета на слонова кост за теб, Лусинда — предложи Лаура, в опит да помогне.

Но Лус не можеше да се насили да прояви интерес към маските.

— О, всяка ще свърши работа. Може би тази с цвят на слонова кост, за да си отива с роклята ми. — Тя безучастно дръпна драпираната тъкан на износената си вълнена рокля.

Момичетата избухнаха в смях.

— Нима ще носиш тази проста рокля? — ахна Лаура. — Но всички ще се нагласим в най-хубавите си дрехи! — Тя рухна драматично върху дървената пейка близо до огнището. — О, никога не бих искала да се влюбя, облечена в ужасната си всекидневна рокля!

Един спомен изплува в ума на Лус: Лусинда се беше предрешила като дама в единствената си хубава рокля и се беше промъкнала в розовата градина на замъка. Именно там за пръв път срещна Даниел в този живот. Точно затова тяхната романтична връзка ѝ се струваше като предателство още от началото. Даниел беше помислил Лусинда за нещо различно от дъщеря на селянин.

Точно затова мисълта да облече отново онази изящна червена рокля и да се преструва, че се забавлява на някакъв празник, беше зашеметяваща идея за Лусинда.

Но Лус познаваше Даниел по-добре от Лусинда. Ако имаше шанс да прекара Деня на Свети Валентин с нея, щеше да се възползва.

Разбира се, тя не можеше да обясни нищо от тези вътрешни терзания на момичетата. Всичко, което можеше да направи, беше да се извърне и дискретно да изтрие сълзите си с опакото на китката си.

— Тя изглежда, сякаш любовта вече я е открила и се е отнесла грубо с нея — промърмори Хелън под нос.

— Аз казвам: ако любовта е груба с теб, бъди груб с любовта! — възкликна надменно Елинор. — Стъпчи тъгата с танцовите си пантофки!

— О, Елинол — чу се да казва Лус. — Ти не би разбрала.

— А ти разбираш? — Елинол се засмя. — Ти, момичето, което дори не пожела да пусне името си в Урната на Купидон?

— О, Лусинда! — Лаура покри устата си с ръце. — Защо не? Аз бих дала всичко, само и само майка да ми позволи да пусна името си в Урната на Купидон!

— И точно затова се наложи аз да пусна името й в урната вместо нея! — извика Елинол, като сграбчи Лус за шлейфа на роклята и я задърпа в кръг из стаята.

След гонитба, която преобърна пейката и лоената свещ върху перваза на прозореца, Лус сграбчи ръката на Елинол.

— Не си!

— О, малко забавление ще ти се отрази добре! Искам да танцуваш тази вечер, весела и жизнена заедно с останалите участници в маскарата. Хайде сега, помогни ми да си избира маска за лице. Кой цвят кара носа ми да изглежда по-малък — розовото или зеленото? Може би все още мога да подмамня някой мъж да ме обикне!

Бузите на Лус горяха. Урната на Купидон! Какво общо имаше с това с прекарването на Деня на Свети Валентин с Даниел?

Преди тя да успее да каже нещо, се появи дрехата на Лусинда за празненството — дълга до пода рокля от червена вълна, украсена с тясна яка от видрова кожа. Беше по-ниско изрязана на гърдите от която и да е рокля, която Лус би носила у дома в Джорджия; ако Бил беше тук да я види, вероятно щеше да изръмжи в ухото й: „Бива си я!“

Лус седеше неподвижно, докато пръстите на Хелън вплитаха клонка с плодчета от зеленика в разпуснатата й черна коса. Мислеше си за Даниел, как бяха светнали очите му в розовата градина, когато за пръв път се приближи към Лусинда...

Звук от рязко почукване стресна всички: на прага се появи лице на жена. Лус веднага разпозна в нейно лице майката на Лусинда.

Без да мисли, тя изтича в безопасните топли обятия на майка си.

Ръцете се ключиха около раменете й, силни и любящи. Лус за пръв път посещаваше свой предишен живот, в който чувстваше силна връзка с майка си. Това я накара да изпита едновременно блаженство и мъка по дома си.

У дома в Тъндърболт, Джорджия, Лус се опитваше да се държи зряло и самостоятелно колкото можеше по-често. Осъзна, че Лусинда

беше съвсем същата. Но в моменти като този — когато сърдечното разочарование караше целия свят да изглежда безрадостен — нищо нямаше да свърши работа, освен утехата на една майчина прегръдка.

— Дъщери мои, толкова прекрасни и пораснали, карате ме да се чувствам по-стара, отколкото съм! — Майка им се засмя, докато прокарваше пръсти през косата на Лус. Имаше мили лешникови очи и гладко, изразително чело.

— О, майко — каза Лус, опряла буза на рамото на майка си. Мислеше си за Дорийн Прайс и се опитваше да не заплаче.

— Майко, разкажи ни пак как си срещнала татко на панаира за Деня на Свети Валентин — каза Хелън.

— Не отново тази стара история! — Майка им изпъшка, но момичетата виждаха как историята вече се оформя в погледа ѝ.

— Да! Да! — заповтаряха напевно всички момичета.

— Ами, всъщност, когато станах майка, бях по-млада от Лусинда — поде кръшният ѝ глас. — Собствената ми майка ме накара да си сложа маската, която тя бе носила години преди това. Докато излизах през вратата, ми даде този съвет: „Усмихвай се, дете, мъжете обичат щастливите девойки. Стреми се към щастливи ноци, за да имаш и щастливи дни...“

Докато майка ѝ се потапяше в своя разказ за любов, Лус откри, че погледът ѝ се прокрадва обратно към прозореца, представяйки си кулите на замъка, представяйки си как Даниел гледа навън. Търсейки нея?

След като разказът ѝ приключи, майката извади нещо от кесията, завързана на кръста ѝ, и го подаде на Лус с дяволито намигване.

— За теб — прошепна тя.

Беше платнено пакетче, завързано с връв. Лус отиде до прозореца и внимателно разгъна пакетчето. Пръстите ѝ трепереха, докато разхлабваше връвта.

Вътре имаше дантелена сърцевидна покривчица, голяма горедолу колкото юмука ѝ. С нещо, което напомни на Лус за химикалка „Бик“ със синьо мастило, някой беше написал следните думи:

*Розите червени са, теменужките — сини.
Захарта е сладка, сладка си и ти.*

Ще те търся с поглед тази вечер.

С любов, Даниел

Лус едва не се задави от смях. Това бе нещо, което онзи Даниел, когото тя познаваше, никога не би написал. Явно тук се беше намесил някой друг. Бил?

Но за онази част от Лус, която беше Лусинда, думите бяха безредни драсканици. Лус осъзна, че тя не можеше да чете. И въпреки това, щом Лус осъзна смисъла на стихотворението, тя почувства как в Лусинда се заражда разбиране. Миналото ѝ превъплъщение смяташе това за най-свежата, най-пленителна поезия, позната някога.

Щеше да отиде на празненството и щеше да намери Даниел. Щеше да покаже на Лусинда колко силна можеше да бъде любовта им.

Тази вечер щеше да има танци. Тази вечер във въздуха щеше да има магия. И — дори и това да бе единственият път, когато това се случваше в дългата история на Даниел и Лусинда — тази вечер щеше да я има и неповторимата радост да прекара Деня на Свети Валентин с онзи, когото обичаше.

3

ВЪЗХИТА В БЕЗПОРЯДЪК

— Елинор! — изкрещя Лус през гъста тълпа от танцуващи хора, докато приятелката ѝ премина край нея, подскачайки въодушевено в ритъма на бърз танц. Но Елинор не я чу.

Беше трудно да се каже дали гласът на Лус беше удавен от възторжените викове на тълпа, която гледаше куклено шоу на една от подвижните сцени, издигнати в западния край на мястото за танци за шумната, гладна тълпа, която се редеше на опашка при дългите маси на източния край на селския мегдан. Или може би беше просто морето от танцьори в средата, които подскачаха, въртяха се и се извиваха с безразсъдна, романтична невъздържаност.

Изглеждаше, сякаш танцьорите на панаира за Деня на Свети Валентин не просто танцуваха — а също крещяха, смееха се, гръмко ревяха стихове под звуците на музиката на трубадурите и подвикваха на приятели от другата страна на калната поляна, определена за танците. Правеха всичко наведнъж. И всичко това — колкото им глас държи.

Елинор беше далече и не можеше да я чуе, въртейки се, като правеше танцови стъпки из цялата оградена от дъбове поляна. Лус нямаше избор, освен да се обърне отново към тромавия си партньор и да направи реверанс.

Той беше висок и слаб застаряващ мъж с бледи бузи и несъразмерни устни, чиито прегърбени рамене го караха да изглежда, сякаш искаше да се скрие зад прекалено малката си маска с муцуна на рис.

И въпреки това Лусинда не я беше грижа. Не можеше да си спомни някога да се е забавлявала толкова, когато танцува. Танцуваха, откакто слънцето целуна хоризонта; сега звездите блестяха като рицарски доспехи в небето. В небесата от миналото винаги имаше толкова много звезди. Нощта беше мразовита, но лицето на Лус беше пламнало и поруменяло, а челото ѝ беше влажно от пот. Когато песента наближи края си, тя благодари на партньора си и започна да се

промъква предпазливо между редица от танцьори, нетърпелива да се махне.

Защото въпреки радостите от танцуването под звездите, Лус не беше забравила за истинската причина, заради която беше тук.

Загледа се през селската мера и тревожно си помисли, че дори и ако Даниел беше някъде там, можеше и никога да не го намери. Четирима трубадури, облечени в пъстри дрехи, се събраха на нестабилен клатещ се подиум в северния край на селския мегдан, дърпайки струните на лютни и лири, за да изсвирят песен, по-сладка и нежна от балада на „Бийтълс“. На танцовите забави в гимназията именно тези бавни песни караха необвързаните момичета, включително Лус, да се чувстват малко смутени, но тук движенията бяха вплетени в песните и никой никога не оставаше без партньор. Човек просто грабваше най-близкото топло тяло, ей така, на късмет, и танцуваше. Жига с подскоци за една песен, танц в кръг с групи от по осем души — за друг. Лус чувстваше, че Лусинда знае инстинктивно някои от движенията; останалите се научаваха лесно.

Само ако Даниел беше тук...

Лус се оттегли към края на поляната, за да си откъдне. Изучаваше роклите на жените. По съвременните стандарти не бяха изискани, но жените ги носеха с такава гордост, че роклите изглеждаха толкова елегантни, колкото някои от изящните рокли, които бе видяла във Версай. Много от тях бяха вълнени; няколко имаха украса от лен или памук, вшита в някоя яка или подгъв. Повечето хора в града притежаваха само по един чифт обувки, така че износените кожени ботуши бяха в изобилие, но Лус бързо осъзна колко безкрайно по-лесно беше да се танцува с тях, отколкото в обувките с високи токове, които стискаха краката ѝ.

Мъжете съумяваха да изглеждат елегантни в най-хубавите си бричове. Повечето носеха отгоре дълга вълнена туника, за да им топли. Качулките бяха отметнати назад на раменете им — времето тази нощ беше над точката на замръзване, почти меко. Повечето от кожените им маски бяха оцветени така, че да имитират муцуни на горски животни, допълвайки изображенията на цветя по маските на дамите. Някои мъже носеха ръкавици, които изглеждаха скъпи. Но повечето ръце, които Лус докосна тази нощ, бяха студени, напукани и червени.

Котки гледаха втренчено от черните пътища около мерата. Кучета търсеха собствениците си сред безредното множество от тела. Въздухът миришеше на бор и пот, и на восъчни свещи, и на сладкия мускусен аромат на прясно изпечен сладкиш с джинджирил.

Докато следващата песен заглъхваше, Лус зърна Елинон, която изглеждаше щастлива, че се е отскубнала от ръката на момче, чиято червена маска беше изрисувана като лисича муцуна.

— Къде е Лаура?

Елинон посочи към китка дървета, където младата им приятелка се беше навела плътно към момче, което не разпознаха, и шепнеше нещо. Той ѝ показваше някаква книга, като ръкомахаше и сочеше във въздуха. Изглежда, че полагаше големи грижи за косата си. Носеше маска, направена да наподобява заешка муцуна.

Момичетата се изкикотиха, докато си проправяха път през тълпата. Там беше Хелън, седнала със съпруга си върху вълнено одеяло, разстлано на тревата. Поделяха си дървена чаша с димящ сайдер и се смееха непринудено на нещо, и това накара Лус отново да усети липсата на Даниел.

Навсякъде имаше влюбени. Дори родителите на Лусинда се бяха появили за панаира. Острата твърда бяла брада на баща ѝ жулеше бузата на майка ѝ, докато се плъзгаха из ливадата.

Лус въздъхна, после опипа дантелената покривчица в джоба си.

„Розите са червени, теменужките са сини“ — ако Даниел не беше написал тези думи, тогава кой?

Последния път, когато бе получила бележка уж от Даниел, това беше капан, заложен от Прокудениците...

А Кам я беше спасил.

Горещина обля тила ѝ. Капан ли беше това? Бил каза, че това било просто забава за Деня на Свети Валентин. Вече беше вложил толкова много енергия да ѝ помогне в мисията ѝ, не би я оставил сама така, ако имаше някаква истинска опасност. Нали?

Лус прогони мисълта. Бил каза, че Даниел ще бъде тук, и Лус му вярваше. Но чакането я убиваше.

Последва Елинон към дълга маса, където бяха подредени блюда и купи с обикновена, приготвена в глинени съдове храна. Имаше резени патешко, сервирани върху зеле, цели зайци, изпечени на шиш, котли с дребен карфиол в ярко-оранжев сос, чинии, отрупани с високи

купчини от ябълки, круши и сушени плодове, набрани от горите наоколо, и цяла дълга дървена маса, пълна с безформени, наполовина прегорели пайове с месо и плодове.

Тя загледа как един мъж измъкна плосък нож от един ремък на кръста си и си отрязва голям резен пай. На излизане от вратата тази вечер, майката на Лус ѝ беше подала плитка дървена лъжица, която тя беше нанизала на вълнен шнур на кръста си. Тези хора бяха подготвени да ядат, да приготвят храна и да се бият така, като Лус беше готова за любов.

Елинор се появи отново до Лус и поднесе купа овесена каша под носа ѝ.

— Със сладко от цариградско грозде отгоре — каза Елинор. — Любимото ти.

Когато Лус потопи лъжицата си в гъстата каша, вкусна миризма полъхна нагори и изпълни устата ѝ със слюнка. Беше гореща, питателна и вкусна — точно каквото ѝ трябваше, за да я ободри за още един танц. Преди да се усети, я беше изяла всичката.

Елинор погледна надолу към празната купа, изненадана:

— От танците доби апетит, а?

Лус кимна, чувствайки се затоплена и доволна. После забеляза двама духовници в кафяви раса да седят отделно от тълпата на дървена пейка под един бряст. Никой от двамата не вземаше участие в празненствата — всъщност, изглеждаха повече като блюстителите на реда, отколкото като гуляйджии, — но по-младият движеше крака в такт с ритъма, докато другият, който имаше спаружено лице, гледаше мрачно към тълпите.

— Господ вижда и чува тази развратна невъздържаност, която се вихри тъй близо до Неговия дом — каза троснато онзи със спаруженото лице.

— И дори по-близо. — Другият духовник се засмя. — Помните ли, мастър Докет, колко много от златото на църквата отиде за празненството по случай Свети Валентин, уредено от Негова светлост? Двайсет жълтици ли струваше оня млад елен? Веселбите на тези хора не струват нищо повече от енергията за танците. А те танцуват като ангели.

Само ако можеше Лус да види своя ангел да идва с танцова стъпка към нея точно сега...

— Ангели, които ще проспят утрешните работни часове, помнете ми думите, мастър Херик.

— Нима не можете да видите радостта върху тези млади лица?
— Очите на по-младия викарий обходиха бързо селския мегдан, намериха тези на Лус в края на ливадата и светнаха.

Тя откри, че се усмихва в отговор зад маската си — но радостта ѝ тази вечер щеше да се увеличи неимоверно, ако можеше да бъде в обятията на Даниел. Иначе какъв беше смисълът да си взема тази свободна романтична вечер?

Изглеждаше, че Лус и викарият със спаруженото лице бяха единствените двама души тук, които не се наслаждаваха на маскарада. А обикновено Лус обичаше хубавите партита, но точно сега всичко, което искаше, беше да дръпне маската от лицето на всяко минаващо момче. Ами ако вече го беше изпуснала в тълпата? Как щеше да разбере дали Даниел от тази епоха дори би я погледнал?

Взираше се толкова упорито в едно високо русо момче, чиято маска го правеше да изглежда като орел, че младежът изтича покрай сергията на майстора на играчки и кукленото представление, за да застане пред нея.

— Да се представя ли, или предпочиташ просто да продължиш да зяпаш? — Закачливият му глас не звучеше нито познато, нито непознато.

За миг Лус затаи дъх.

Представи си екстаза от ръцете му около тялото си... как той винаги я накланяше назад като прелюдия към целувката... Прииска ѝ се да докосне мястото, откъдето крилете разцъфваха от раменете му, тайният белег, за който не знаеше никой, освен нея...

Когато посегна нагоре да повдигне маската му, момчето се ухили на дързостта ѝ — но усмивката му се стопи толкова бързо, колкото и тази на Лус, когато тя видя лицето му.

Изглеждаше чудесно: имаше само един проблем: Не беше Даниел. И затова всяка страна от външността на това момче — от правилния добре оформен нос, до силната челюст и очите, напълно сиви — бледнееше в сравнение с момчето, което тя имаше предвид. Тя изпусна дълга, тъжна въздишка.

Младежът не можа да скрие смущението си. Той се помъчи да намери думи, после смъкна маската си обратно върху лицето и накара

Лус да се почувства ужасно.

— Съжалявам — каза тя, отстъпвайки бързо назад. — Сбърках те с някой друг.

За късмет, се сблъска с Лаура, чието лице, за разлика от това на Лусинда, беше оживено и весело от магията на нощта.

— О, надявам се, че скоро ще теглят имената от Урната на Купидон! — прошепна Лаура, като заподскача на пети и милостиво издърпа Лус от момчето с орловата маска.

— Вмъкна ли все пак името си? — попита Лус, успявайки да се усмихне.

Лаура поклати глава:

— Мама ще ме убие!

— Няма да се бавят още дълго. — До тях изникна Елинор. Изглеждаше нервна. Беше уверена във всяко отношение, освен момчетата. — Теглят имената при звъна на следващите черковни камбани, за да дадат на новите влюбени възможност да потанцуват. Може би и да се целунат, ако имат късмет.

Следващите черковни камбани. На Лус ѝ се струваше, че камбаните, оповестяващи осем часът, току-що бяха ударили, но беше сигурна, че времето лети по-бързо, отколкото си даваше сметка. Девет ли приближаваше вече? Времето, през което да бъде с Даниел, изтичаше — бързо — и нямаше никаква полза да се мотае, оглеждайки като обсебена галерията от маски. Ничии очи не сияеха във виолетово зад процепите.

Трябваше да действа. Нещо ѝ подсказваше, че ще има по-добър късмет на дансинга.

— Ще танцуваме ли отново? — попита тя момичетата, издърпвайки ги обратно в тълпата.

Гуляйджиите бяха изпотъпкали тревата, превръщайки я в кал. Музикалният аранжирмент беше станал по-заплетен и сложен — бърз валс — а танците също се бяха променили.

Лус следваше леките, бързи стъпки, подхващайки своевременно по-сложните движения на ръцете. Опираш длан в тази на джентълмена пред теб, прост реверанс, а после — няколко подскока в широк кръг около партньора ти, за да се обърнеш на другата страна: после разменяш мястото си с момичето от лявата ти страна. После

докосваш дланта си до тази на следващия млад мъж, и цялото нещо се повтаряше.

По средата на песента Лус беше задъхана и се кикотеше, когато спря пред новия си партньор. Внезапно изпита чувството, че краката ѝ са заседнали в калта.

Той беше висок и строен, носеше маска с леопардови шарки. За Лусинда тези шарки бяха екзотични — в гората около нейния град нямаше леопарди. Това определено беше най-елегантната маска, която беше видяла на тази забава. Мъжът протегна ръце в ръкавици и когато Лус предпазливо пъкна своите вътре, хватката му беше здрава, почти собственическа. Зад дупките около очите на леопарда се появи меко сияние, когато изумрудено зелени ириса се приковаха върху нейните.

ЗВЕЗДИТЕ ОЩЕ КРИЯТ БЪДЕЩИ СЪБИТИЯ

— Добър вечер, лейди. Колко гъвкаво танцувате. Като ангел.

Устните на Лус се разтвориха, за да отговори, но гласът ѝ заседна в гърлото.

Защо трябваше Кам да се промъкне неканен на тази забава?

— Добър вечер, сър отвърна Лус с потрепване в гласа. От всички тези танци лицето ѝ беше пламнало и поруменяло и плитките ѝ се бяха разхлабили, а единият ръкав на роклята се беше смъкнал от рамото ѝ. Можеше да почувства погледа на Кам върху голата си кожа. Посегна да си оправи ръкава, но облечената му в ръкавица ръка легна направо върху нейната, за да я спре.

— Така сладко се е разместила роклята ви. — Той прокара пръст по ключицата ѝ и тя потръпна. — Вдъхновява мъжкото въображение.

Тоналността на песента се смени — знак за танцьорите да сменят партньорите си. Пръстите на Кам се повдигнаха от кожата ѝ, но сърцето на Лус още блъскаше силно в гърдите ѝ, докато танцуваха далече един от друг.

Наблюдаваше Кам с крайчеца на окото си. Той я наблюдаваше. Някак разбра, че това не беше Кам от настоящето, който я преследваше назад през времето. Това бе онзи Кам, който живееше и дишаше в тази средновековна атмосфера.

Той беше вероятно най-елегантният танцьор на поляната. В стъпките му имаше нещо ефирно, което не оставаше незабелязано от дамите. От вниманието, което той привличаше, Лус разбра, че не е от този град. Беше пристигнал специално да присъства на панаира за Деня на Свети Валентин. Но защо?

После пак се събраха. Още ли танцуваше? Усещаше тялото си вдървено и сковано. Дори музиката сякаш се беше запънала в безкраен междинен ритъм, който накара Лус да се разтревожи, че тя и Кам ще трябва да останат като вкопани на тези места, вирайки се взаимно в очите си цяла вечност.

— Добре ли сте, сър? — Лус не беше очаквала да каже това. Но в изражението му имаше нещо странно.

Беше мрачност, която дори маската му не можеше да прикрие. Това не беше мракът на злите дела, ужасяващият начин, по който беше изглеждал в гробището в „Меч и кръст“. Не, душата на този Кам беше накърнена от скръб.

Какво би могло да го накара да изглежда така?

Очите му се присвиха, сякаш долови мислите ѝ, и нещо в лицето му се промени.

— Никога не съм бил по-добре. — Кам наклони глава. — Ти си тази, за която се тревожа, Лусинда.

— За мен? — Лус положи усилие да не показва как ѝ въздействаше той. Прииска ѝ се да носеше съвсем различна маска, невидима, която щеше да му попречи някога отново да си мисли, че знае как се чувства тя.

Той вдигна маската си към челото:

— Заела си се е невъзможна задача. Накрая ще свършиш съкрушена и сама. Освен ако...

— Освен ако какво?

Той поклати глава:

— В теб има толкова много тъмнина, Лусинда. — Леопардовата маска отново се смъкна. — Опомни се, опомни се...

Гласът му заглъхна, когато той започна да се отдалечава с танцова стъпка. Поне този път Лус не беше приключила с него:

— Чакай!

Но Кам беше изчезнал в танца.

Описваше бавни кръгове с нова партньорка. Лаура. Кам прошепна нещо в ухото на невинното момиче и то отметна глава назад и се засмя. Лус изпита гняв. Прииска ѝ се да издърпа простидушната, весела и светла Лаура далече от тъмнината на Кам. Прииска ѝ се да сграбчи Кам и да го застави да обясни. Искеше да проведе разговор при свои условия, не в мигновени, мелодраматични интервали между стъпките на жигата наред многолюдно празненство през Средновековието.

Той се появи отново, идвайки към нея със свършено овладени стъпки, сякаш влияеше върху темпото на музиката. Лус повече от всякога чувстваше, че е загубила контрол. Точно когато той се канеше

да застане отново пред нея, висок рус мъж, облечен изцяло в черно, ловко го избута настрани. Застана пред нея и изобщо не си направи труд да се престори, че танцува.

— Здравейте.

Тя си пое дъх през зъби.

— Здравейте.

Висок, мускулест, невъзможно загадъчен. Би го познала навсякъде. Протегна ръка към него, отчаяно копнееща да почувства някаква връзка, да почувства най-сладкото изчервяване при докосването до кожата на верния си възлюбен...

Даниел.

Точно когато музиката щеше да покаже, че трябва да сменят партньорите си, тя стана по-бавна — почти като с магия — и се преобрази в бавна и прекрасна мелодия.

Пламъци от свещите, подредени навсякъде из панаира, потрепваха на фона на тъмното небе и целият свят сякаш затаи дъх. Лус се взря в очите на Даниел и цялото движение и цветове около него затихнаха и избледняха.

Беше го намерила.

Ръцете му посегнаха към нея, обвивайки талията ѝ, докато тялото ѝ се разтопи в неговото, наелектризирайки се от трънката на неговото докосване. После тя потъна в обятията на Даниел и в целия свят нямаше нищо толкова прекрасно, колкото това да танцува със своя ангел. Краката им докосваха земята нежно като целувка с леките си стъпки, а летежът беше толкова очевиден и вроден в тялото на Даниел. Тя почувства същото жизнерадостно усещане и в собственото си сърце — усещането, което изпитваше само когато Даниел беше наблизо.

Нямаше нищо толкова прекрасно — освен може би целувката му.

Устните ѝ се разтвориха в очакване, но Даниел само я гледаше, изпивайки я с очи.

— Мислех, че никога няма да дойдеш — каза тя.

Лус си помисли как беше избягала чрез Вестителите в задния си двор, как бе преследвала миналите си животи и ги бе гледала да изгарят, за споровете, които тя и Даниел водеха заради необходимостта да я опазят здрава и читава. Понякога бе лесно да забрави колко добре им беше заедно. Колко прекрасен беше той, колко мил, как, когато беше с него, имаше чувството, че лети.

Само като го гледаше, миниатюрните косъмчета по ръцете ѝ настръхваха, видът му караше стомаха ѝ да се преобръща от нервна енергия. А това не беше нищо в сравнение с чувството, което изпитваше, когато го целуваше.

Той повдигна маската си и я притисна толкова здраво към себе си, че тя не можеше да помръдне. Не искаше. Разглеждаше вгълбено всяка от прекрасните черти на лицето му, като очите ѝ се задържаха най-дълго върху меката извивка на устните му. След цялото това напрежение, просто не можеше да повярва. Наистина беше той!

— Винаги ще се връщам при теб. — Очите му я държаха в транс. — Нищо не може да ме спре.

Лус се надигна на пръсти, отчаяно копнееща да го целуне, но Даниел притисна пръст към устните ѝ и се усмихна.

— Ела с мен — прошепна той, като хвана ръката ѝ.

Даниел я поведе покрай периферията на поляната, покрай кръга от дъбове, който обграждаше гуляйджиите. Високата трева гъделичкаше глезените ѝ, а луната осветяваше пътя им, докато навлязоха в мразовитата тъмнина на гората. Там Даниел вдигна малък, сияещ фенер, сякаш всичко това беше част от плана му.

— Къде отиваме? — попита тя, макар че всъщност нямаше значение, стига да бяха заедно.

Даниел само поклати глава и се усмихна, протягайки ръка да ѝ помогне да прескочи един паднал клон, който препречваше пътеката.

Докато вървяха, музиката заглъхваше и накрая стана неразличима, смесвайки се с приглушеното бухане на кукумявки, шумоленето на катериците в клоните на дърветата, и нежната песен на славея. Фенерът се люлееше върху ръката на Даниел и светлината се поклащаше, опитвайки се да стигне до плетеницата от голи клони, извиващи се към тях. Някога Лус би изпитвала нервност заради сенките в гората, но ѝ се струваше, че това е било преди хилядолетия.

Докато вървяха, хванати за ръце, краката на Лус и Даниел следваха тясна чакълена пътека. Нощта застудя и тя се приведе поплътно към него, за да се стопли, сгушвайки се дълбоко в ръцете му, които той обви около нея.

Когато стигнаха до едно разклонение на пътеката, Даниел се поколеба за миг, почти сякаш беше обърнал пътя. После се обърна с лице към нея:

— Редно е да обясня — каза. — Дължа ти подарък за Деня на Свети Валентин.

Лус се засмя:

— Не ми дължиш нищо. Просто искам да бъда с теб.

— А, но аз получих твоя подарък...

— Моя подарък? — Тя вдигна поглед, изненадана.

— И той ме трогна до дъното на душата ми. — Той посегна и взе ръката ѝ. — Би трябвало да се извиня, ако някога съм те карал да се питаш какви са чувствата ми. Едва до вчера, не мислех, че ще мога да се срещна с теб тук тази вечер.

Една врана изграчи, като се издигна над главите им и кацна на разклатен клон над тях.

— Но после пристигна вестonosец и даде на всички поверени ми рицари строги указания да присъстваме на панаира. Боя се, че почти изтощих коня си в бързината да те намеря тук тази вечер. Просто бях толкова нетърпелив да ти се отплатя за изключително полезния ти подарък.

— Но, Даниел, аз не съм...

— Благодаря ти, Лусинда. — После той извади кожена ножница, която имаше вид, сякаш в нея има кинжал. Лус се опита да не изглежда твърде озадачена, но не я беше виждала никога преди в живота си.

— О. — Тя се засмя под нос и опипа покривчицата в джоба си. — Имаш ли понякога чувството, че някой бди над нас?

Той се усмихна и каза:

— Непрекъснато.

— Може би са нашите ангели-пазители — промърмори Лус шеговито.

— Може би — каза Даниел. — Но за щастие, точно сега, мисля, че сме само ти и аз.

Той я поведе към лявата пътека: направиха още няколко стъпки, после свърнаха надясно и минаха покрай разкривен дъб. В тъмнината Лус смътно различи малко, кръгло сечище, където сигурно бе отсечен огромен дъб. Пънът, останал от него, стоеше в центъра на сечището — и върху него беше поставено нещо, но Лус още не можеше да види какво.

— Затвори очи — каза ѝ той, и когато го направи, тя усети как фенерът се отдалечава. Чу Даниел да шумоли из поляната и беше на

косъм да надзърне, но успя да издържи, защото искаше да изживее изненадата точно както я беше планирал Даниел.

След миг познато ухание изпълни носа на Лус. Тя стисна очи и вдиша дълбоко. Нещо нежно, с мирис на цветя... и напълно непогрешимо.

Божури.

Все още застанала със затворени очи, Лус си представи мрачната си стая в пансиона на „Меч и кръст“, украсена от вазата с божури на прозореца ѝ, които Даниел ѝ бе донесъл в болницата. Представи си ръба на скалния зъбер в Тибет, където беше пристъпила, за да види как Даниел подава цветята едно по едно на предишното ѝ превъплъщение в игра, която приключи твърде скоро. Почти можеше да усети мириса на остъкления балкон в Хелстън, който гъмжеше от перестите бели цветчета на божурите.

Сега отвори очи.

Чу усмивката в гласа на Даниел и когато отвори очи и го видя, застанал пред пъна, украсен с огромен букет божури във висока, широка медна ваза, покри уста и ахна. Но това не беше всичко. Даниел беше проврял цветчета от божури през тънките клони. Беше превърнал във вази малките вдлъбнатини във всички дънери на отсечени дървета наоколо. Беше осеял земята с нежните, бели като сняг венчелистчета на божурите. Беше изплел венец за косата ѝ. Беше запалил десетки свещи в малки висящи фенери навсякъде наоколо, така че цялото сечище излъчваше магическо сияние. Когато пристъпи напред, за да положи венеца върху главата на Лус, тя — и средновековното ѝ превъплъщение — почти се разтопи.

Средновековната Лусинда не разпознаваше огромното море от цветя; не би имала представа как е възможно това през февруари — и въпреки това обожаваше всеки сантиметър от тази изненада. Но Лусинда Прайс знаеше, че чисто белите божури бяха нещо повече от обикновен подарък за Деня на Свети Валентин. Бяха символ на вечната любов на Даниел Григори.

Светлината на свещите потрепваше по лицето му. Той се усмихваше, но изглеждаше нервен, сякаш не знаеше дали тя харесва подаръка му, или не.

— О, Даниел. — Тя се втурна в обятията му. — Прекрасни са.

Той я залюля в кръг и закрепил венеца на главата ѝ.

— Наричат се божури. Не са традиционни цветя за Деня на Свети Валентин — каза, като тръсна замислено глава, — но въпреки това са... един вид традиция.

Лус беше възхитена, че разбра точно какво искаше да каже той.

— Може би можем да ги превърнем в наша традиция за Деня на Свети Валентин — предложи тя.

Даниел отскубна голям цвят от букета и го плъзна между пръстите ѝ, притискайки го към сърцето ѝ. Колко пъти в хода на историята беше правил точно същото? Лус съзря в очите му блясък, който подсказваше, че този жест никога не остарява.

— Да, наша лична традиция за Деня на Свети Валентин — каза замислено той. — Божури и... ами, би трябвало да има и нещо друго. Добре е да има, нали?

— Божури и... — Лус си блъскаше ума да измисли нещо. Не ѝ трябваше нищо друго. Нямаше нужда от нищо, освен от Даниел... и, ами... — Какво ще кажеш за божури и целувка?

— Това е много, много добра идея.

После я целуна: устните му се устремиха към нейните с неудържимо желание.

Чувството от целувката беше необуздано и ново, и търсещо, сякаш не се бяха целували никога преди.

Даниел се бе вгълбил в целувката, с пръсти, вплетени в косата ѝ, горещият му дъх докосваше врата ѝ, докато устните му изследваха меките долни части на ушите ѝ и ключицата ѝ, ниско изрязаното деколте на роклята ѝ. Никой от двамата не можеше да си поеме достатъчно въздух, но отказваха да спрат да се целуват.

Лека топлина, подобно на сърбеж, пропълзя нагоре по врата на Лус и пулсът ѝ запрепуска.

Случваше ли се?

Щеше да умре от любов точно тук, наред тази сияеща бяла гора. Не искаше да остави Даниел, не искаше да бъде запратена в небето, в нова черна дупка в компанията единствено на Бил.

Да върви по дяволите това проклетие. Защо беше обвързана с него? Защо не можеше да се освободи?

Сълзи на безсилен гняв набъбнаха в очите ѝ. Отдръпна се от устните на Даниел, като притисна чело към неговото и задиша тежко, очаквайки огънят да обгори душата ѝ и да отнеме живота на това тяло.

Само че — когато спря да целува Даниел, горещината изчезна, като от тенджерата, отместена от огъня. Тя се устреми отново към устните му.

Горещината разцъфна из тялото ѝ като роза през лятото.

Но нещо беше различно. Това не беше всепоглъщащият пламък, който я унищожаваше, който я беше прогонил от предишните ѝ тела и беше изпепелил цели театри. Това беше топлият, замайващ екстаз от целувката с някой, когото обичаш истински — някой, с когото ти е предопределено да бъдеш завинаги. И засега.

Даниел я наблюдаваше нервно, усещайки, че вътре в нея се беше случило нещо важно.

— Става ли нещо?

Имаше толкова много за казване...

Хиляди въпроси се мъчеха да изскочат на върха на езика ѝ, но после груб глас разтърси въображението ѝ.

Единственият Ден на Свети Валентин, който вие, деца, ще прекарате заедно.

Как беше възможно това? Толкова много любов беше имало между тях и въпреки това никога преди не бяха прекарвали, нито щяха някога отново да прекарат най-прочутия с романтичността си ден в обятията си.

И въпреки това, ето ги тук, заседнали в един момент между миналото и бъдещето, горчиво-сладък и скъпоценен, смущаващ и странен, и невероятно жив. Лус не искаше да го развали. Може би всички — Бил, и милият млад духовник, и скъпата ѝ приятелка Лаура — бяха прави по свой начин.

Може би беше достатъчно сладко просто да си влюбен.

— Нищо не е станало. Просто ме целуни, а после ме целуни отново и отново.

Даниел я повдигна от земята и я задържа сгушена в ръцете си. Устните му бяха като мед. Тя обви ръце около тила му.

Ръцете му обхождаха кръста ѝ. Лус едва можеше да диша. Беше завладяна от любов.

В далечината се чу звън на черковни камбани. Сега щяха да теглят имената от Урната на Купидон — момчешки ръце, които наслуки да си избират любими, момичета със зачервени от нетърпеливо очакване бузи, всички — надяващи се на целувка. Лус

затвори очи и си пожела всяка двойка на поляната — всяка двойка на света — да може да сподели толкова сладка целувка като тази.

— Честит Ден на Свети Валентин, Лусинда.

— Честит Ден на Свети Валентин, Даниел. Нека си пожелаем още много, много такива.

Той ѝ отправи топъл, изпълнен с надежда поглед и кимна:

— Обещавам.

ЕПИЛОГ

ПАЗИТЕЛИТЕ

Обратно на поляната, четиримата трубадури завършиха последната си песен и напуснаха сцената, за да направят място за изнасянето на Урната на Купидон. Докато всички кикотещи се неженени млади мъже и жени настъпваха развълнувано към платформата, трубадурите тайно се измъкнаха настрана.

Един по един вдигнаха маските си.

Шелби захвърли флажолета си. Майлс изсвири още един акорд на лирата си за по-голяма убедителност, а Роланд изсвири един тон на украсената си с резба флейта. Ариана пъкна обоя си в тънката му дървена кутия и отиде да си вземе голяма чаша пунш. Но трепна, когато я отметна назад и притисна ръка към окървавения плат, с който бе превързана прясната рана на врата ѝ.

— Добра импровизация направи там, Майлс — каза Роланд. — Сигурно си свирил на лира някъде преди?

— За пръв път ми е — каза Майлс равнодушно, макар да беше ясно, че е доволен от комплимента. Хвърли поглед към Шелби и стисна ръката ѝ. — Вероятно съм звучал добре само заради акомпанимента на Шел.

Шелби понечи да завърти очи, но успя само наполовина, преди да се откаже и да се наклони към Майлс, за да го целуне леко по устните.

— Да, вероятно.

— Роланд? — попита внезапно Ариана, като се завъртя рязко кръгом, за да огледа поляната. — Какво стана с Даниел и Лусинда? Преди миг бяха точно ей там. О — тя се плесна по челото, — нищо ли не може да върви както трябва за любовта?

— Току-що ги видяхме да танцуват — каза Майлс. — Сигурен съм, че са добре. Заедно са.

— Изрично казах на Даниел: „Завърти Лусинда в средата на поляната, където можем да ви видим“. Изглежда, той все още не знае

колко много работа се влага в това!

— Предполагам, че е имал други планове — каза Роланд мрачно. — С любовта понякога е така.

— Ей, хора, отпуснете се. — Гласът на Шелби успокои останалите, сякаш новата ѝ любов беше укрепила вярата ѝ в света. — Видях Даниел да я отвежда в гората, ето натам. Спри! — извика тя, като дръпна черната пелерина на Ариана. — Не ги следвай! Не мислиш ли, че, след всичко, заслужават известно време насаме?

— Насаме ли? — попита Ариана, като изпусна тежка въздишка.

— Насаме. — Роланд дойде да застане до Ариана, обгръщайки я с ръка, като внимаваше да не докосва ранения ѝ врат.

— Да — каза Майлс, с пръсти, преплетени с тези на Шелби.

— Заслужават малко време насаме.

И в този момент под звездите, едно простичко разбиране премина сред четиримата. Понякога любовта се нуждае от подкрепата на своите ангели пазители, за да се отдели от земята. Но щом направи първите ранни движения на крилете си и понечи да полети, тя трябва да бъде оставена да полети сама и да се издигне отвъд най-големите висини, които можем да си представим, в небесата — и отвъд.

Издание:

Автор: Лорън Кейт

Заглавие: Влюбени ангели

Преводач: Деница Райкова

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: intense; Локус Пъблишинг ЕООД

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Печатница: „Симолини“

Редактор: Татяна Горчивкина

Коректор: Цветана Грозева

ISBN: 978^[954]^[955]^[956]_3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8580>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.